

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/01 • 07 Ocak 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sendika bürokratları
mücadeleden yan çiziyor...**

**Mücadeleyi
büyütelim,
hesap soralım!**

İÇİNDEKİLER

Kürt sorununda inkarcı politikada ısrar sürüyor!.....	3
2011 Kürt sorununda	
çetin bir mücadele yılı olacak!	4-5
Amerikancı rejim siyonist İsrail'le aray	
Türk-İş'in "torba"sından ihanet çıktı! ..	6
Emekçiler torbaya girmeyecek	7
Kılıçdaroğlu'nun	
yeni yıl ikiyüzlülüğü	8
Petro-kimya işçileri direniyor.....	9
MESS Grup Tis sürecinde	
greve doğru.....	10
"Birleşmek ve	
örgütlenmek gerek!".....	11
"Kendi sınıfımızın	
mücadelesini verelim!"	12
Teklif reddedildi	
eylemler sürüyor.....	13
PTT'de işçi kıyımına karşı direniş!....	14
Patronların saldırılarına karşı tek yol	
direniş!	15
Büyük madenci	
yürüyüşü 20. yılında...	16-17
Kampanya çalışması	
üzerine notlar.....	18-19
Öğrenci gençliğe yine polis terörü.	20
Sa-ba işçisi hakları ve	
OMÜ'de soruşturma-ceza terörü	21
Öğrenci forumlarında	
mücadele tartışıldı.....	22
Mutlu gözdağı verdi	23
Ulucanlar'dan müze	
yapma kepezeliği.....	24-25
Bolivyalı işçi ve emekçilerin mücadele	
geleneği sürüyor.....	26
Katledilişlerinin 92. yılında Rosa	
Luxemburg ve Karl Liebknecht'i saygıyla	
anıyoruz.....	27
2010 yılında emekçi kadınlar.....	28
Kadın emekçilerin	
hakları da 'torba yasa'da!.....	29
4 Ocak '96 Ümraniye: Bir kez daha	
katliam ve direniş	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/01 * 07 Ocak 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

2011 yılına girdiğimiz şu günlerde yaşanan tüm gelişmeler, yeni yılın zorlu bir mücadele yılı olacağını gösteriyor. Önceki yıldan devralınan mücadele gündemleri sıcaklığını koruyor. Ağır saldırılar ve düzenin çok yönlü ablukasına karşı işçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı ve gençlik cephesinden güçlü bir çıkış yapılabilmesi zorunlu bir ihtiyaç olarak ortada duruyor.

Ancak işçi sınıfı cephesinden yılın ilk günlerinde toplanan Türk-İş Başkanları Kurulu kendisinden bekleneni yaparak işçiler tarafından önüne konulan mücadele görevlerini ortada bıraktı. Sınıfa pervasızca saldıran sermaye ve hükümeti karşısında boynunu eğdi. Bir kez daha ihanet bayrağını göndere çekti.

Kuşkusuz bu ihanet aşılması gereken büyük bir engeldir. Çünkü işçi sınıfının birleşik mücadelesinin en önemli zeminlerinden birisi böylelikle boşa çıkmıştır. Ancak işçi sınıfı bir şey kaybetmiş de değildir. Çünkü zaten sendikalar yıllardır bu ağalar tarafından kendi çiftlikleri haline getirilmiştir. O nedenle de sendika bürokratlarının bu kararı, tabandaki ileri-öncü güçleri harekete geçmek için yapılmış yeni bir uyarı olarak okunmalıdır.

Diğer taraftan devletin Kürt halkına yönelik inkar politikasının değişmediği yılın son günlerinde alenen görülmüştür. "Tek dil, tek millet, tek devlet" desturu arkasında birleşen düzen güçleri Kürt halkının meşru ulusal hakları karşısında gericilikte buluşmuşlardır. Bu artık kesin bir gerçekken Kürt halkının önünde devrimci mücadele yolunda ilerlemek dışında başka seçenek kalmamıştır. Bu nedenle Kürt halkı için 2011 yılı çetin bir mücadele yılı olmaya devam edecektir. Kuşkusuz işçi sınıfı cephesindeki gelişmeler de Kürt halkının mücadelesinin seyri üzerinde belirleyici olacaktır.

2010 yılının son aylarında hareketlenen gençlik ise devlet terörüyle üzerinde bastırılmak istenmesine karşı direnmeyi sürdürüyor. ODTÜ'de yaşanan son polis terörü karşısında bu bir kez daha görülmüş oldu. Öğrenci gençlik kitleleri baskı ve teröre rağmen başını kaldırmakta direnç gösteriyor. Kuşkusuz gençliğin devletin yıllardır üzerinde estirdiği ve şu sıralar ayrıca

pekiştirdiği çok yönlü teröre rağmen bunu yapıyor olması son derece anlamlıdır. Diğer taraftan ona bu ablukayı kırmasında işçi sınıfı ve diğer toplumsal mücadele güçlerinin desteği hayati önemdedir. Dolmabahçe'deki polis terörü sonrasında anlamlı bir desteğin olduğu da bir gerçek. Ancak şimdi bu desteğin büyütülmesi, daha güçlü ve kitlesel hale getirilmesi günün en önemli görevlerindendir.

Tüm bu tablo ağır saldırıların yanında güçlü umutların da filizlendiği yeni bir yıla girdiğimizi gösteriyor. Bahara doğru yürüdüğümüz şu günlerde bu filizleri büyütme için elimizden geleni yapmalıyız.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Kürt sorununda inkarcı politikada ısrar sürüyor!

Geçtiğimiz yılın son günlerinde gerçekleştirilen MGK toplantısından çıkan kararlar, devletin Kürt sorunu karşısındaki tutumunda, öze dair zerre kadar bir değişiklik olmadığını gözler önüne serdi.

“Tek bayrak, tek millet, tek vatan, tek devlet”, “teröre karşı etkili mücadele kararlılıkla devam edecektir” nakaratlarını tekrarlayan devletin tepesi, “çift dilli yaşam” talebi karşısında tam bir hezeyan içine girdi. Sadece Kürt hareketini değil, Kürt halkını da tehdit eden MGK, ırkçı-inkarcı zihniyetin işbaşında olduğunu bir kez daha hatırlattı.

MGK iflas etmiş devlet tezini tekrarladı

MGK toplantısının ardından yapılan açıklamada dile getirilenler, devletin ırkçı-inkarcı resmi çizgisinin tehditkar bir üslupla tekrarından başka bir şey değildir. Kürt halkının ulusal demokratik talepleri karşısında sergilenen bu tutum, devlet zirvesinin, iflası çoktan tescillenmiş olan resmi çizgiye sadık kaldığının dolaysız ilanıdır.

“Kürt açılımı” söyleminin piyasaya sürülmesinin üzerinden neredeyse birbuçuk yıl geçmesinin ardından savrulan tehditler, rejimin, resmi çizginin dışına çıkma noktasındaki aczinin olduğu kadar korkaklığının da tescili olmuştur.

MGK’nın izinden giden AKP hükümeti de, ırkçı-inkarcı politikada ısrarcı olduğunu yeni beyanlarla ilan etti. Tayyip Erdoğan’ın çeşitli konuşmalarında dile getirilen görüşler, dinci gericiğin Kürt sorunu karşısındaki tutarsız, ikiyüzlü politikasını ortaya koyan olgularla dolu.

Kürt halkının kendi dilini özgürce kullanma isteği ve iradesi karşısında Tayyip Erdoğan’la müritlerinin açıklamaları, ırkçı-şoven zihniyetin din sosuna bulanmış bir tekrarından öteye geçmemiştir.

“Çift dillilik” ve “demokratik özerklik” tartışmalarını, “seçim öncesinde karanlık odakların AKP’nin oylarını düşürmek için sahneledikleri bir senaryo” olarak niteleyen Tayyip Erdoğan, Kürt hareketiyle halkını “karanlık güç” ilan etti.

AKP Grup Başkan Vekili Mustafa Elitaş ise, Türkiye’nin tek devlet, tek vatan, tek millet, tek bayrak ülküsünün dışında hiçbir şeyi kabul etmediğini ilan ederek, “Türkçe’den başka hiçbir dilin kamu kurum ve kuruluşlarında konuşulması mümkün değildir” vaazını yineledi.

Dini söylemi öne çıkartarak Kürt halkını aldatmaya önem veren AKP şeflerinin son açıklamaları, dinci gericilikten Kürt halkına hayır gelmeyeceğinin yeni bir kanıtıdır.

Kürt halkına “çivili sopa/çürük havuç” ikilemi dayatılıyor

MGK bildirisi ile AKP şeflerinin açıklamaları, devletin Kürt halkının başına çivili sopa ile vurarak ehlileştirme dışında bir “çözümü” olmadığını ortaya koyarken, Diyarbakır’a giden cumhurbaşkanı Abdullah Gül, güya “devletin havucu”nu Kürt halkına uzatacağı. Böylece Kürt halkının Amerikancı rejimden umut kesmesinin önüne geçilecekti.

Devletin Abdullah Gül’e biçtiği misyon açıkça ortada iken, Çankaya şefinin Diyarbakır performansı

içler acısıydı. Demagoji kabilinden olsa bile Kürt sorununun özüne değinmekten kaçınan Abdullah Gül, misyonunu oynamayı başaramadı. Böylece “Kürt halkını avutma” çabası beyhude bir çaba olmanın ötesine geçemedi.

MGK aracılığıyla Kürt halkına “çivili sopa” gösteren Amerikancı rejim, Diyarbakır’a gönderdiği Abdullah Gül’ün eliyle de “çürük havuç”tan başka bir şey sunamadı.

Görünen o ki, devletin zorbalık ve aldatma dışında, Kürt halkına sunabileceği bir şeyi yoktur. Zira Kürt halkının “demokratik özerklik” talebi bir yana, sıradan demokratik taleplerini bile karşılamaktan aciz bir rejim gerçeği ile karşı karşıyayız.

Hak arama mücadelesine girişen işçi sınıfına, emekçilere, gençliğe karşı terör estiren Amerikancı rejimin Kürt halkına karşı “demokrat” olması, eşyanın tabiatına aykırıdır. Zira sermaye iktidarı ile bu iktidarın etkin güçlerinden biri haline gelen dinci gericilik odağı AKP’nin demokratlıkla uzaktan yakında bir alakası yoktur.

Emekçiler ile ezilenlerin her tür demokratik kazanımını baltalamaya çalışan sermaye devleti ile onun organik bir parçası olan AKP hükümetinin Kürt sorununu çözmek gibi bir sorunu olmadığı son gelişmelerle de bir kez daha görülmüştür.

Kürt hareketini tasfiye etme ve Kürt halkının mücadele dinamiklerini kontrol altına alma çabasının (ki devletin politikasının özü bundan ibarettir) Kürt sorununun çözümüyle bir ilgisi yoktur. Zira kontrol altına almak ile çözüm üretmek farklı şeylerdir.

Devletle arayı bozmaktan kaçınmak bir şey kazandırmaz

Devlet zirvesinin Kürt sorunu karşısındaki tutumunun, geleneksel ırkçı-inkarcı politikanın teyit edilmesinden başka bir anlam taşımadığı açıktır. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Abdullah Öcalan’la yapılan görüşmeler ve içi boş Kürt açılımı söylemleri bu gerçeği değiştirmiyor.

Buna rağmen düzenle uzlaşarak amacına ulaşmaya çalışan Kürt hareketi, devlet karşısındaki “hayırhah” tutumunu koruyor. Zira düzen içi çözüme endekslenen bir harekete, devletle arayı iyi tutmak dışında bir çıkış yolu kalmıyor. Öcalan ya da KCK liderlerinin kimi zaman çatışmaların yeniden şiddetlenebileceğine dair söylemlerine rağmen bu böyle. Öcalan’ın açıklamalarının, devletin kendisiyle görüşüp görüşmemesine bağlı olarak içerik değiştirdiği görülüyor.

Nitekim MGK patentli tehditlerin ardından avukatlarıyla görüşen Öcalan’ın, “Süreç ve diyalog iyi bir şekilde geliyor ve gittikçe derinleşiyor. Yarın olağanüstü bir durum gelişmezse bir engel çıkmazsa çözüm gelişebilir, önemli gelişmeler olabilir. Ocak ayında yine engelleme olmazsa çözüme yönelik önemli gelişmeler olacaktır” şeklinde sözler sarf etmesi, son günlerde devlet görevlileriyle görüştüğüne işaret ediyor.

Oysa devletin İmralı görüşmelerini, Kürt sorununu çözmek için değil, Kürt hareketini oyalamak ve Kürt halkında dayanaksız beklentiler yaratmak amacıyla yaptığı artık bir sır değildir. Eğer devletin Kürt sorununun çözümü konusunda tasfiye dışında bir planı olsaydı, bunu Öcalan ve Kürt hareketiyle yaptığı görüşmelerle ortaya koyardı. Devletin böyle bir planı olduğuna dair tek bir veriye bile söz konusu değil.

Somut hedeflerden yoksun bu tür görüşmelerle ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna mücadele eden Kürt halkının taleplerini karşılaması mümkün değildir. Kürt işçi ve emekçiler için gerçek kurtuluşun tek yolu, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle, anti-kapitalist/anti-emperyalist birleşik mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Ulusal eşitsizlik ve baskılara son vermenin de, sömürü ve kölelikten kurtulmanın da yegane yolu budur.

2010 yılında düzen cephesi saldırmaya, Kürt halkı direnmeye devam etti...

2011 Kürt sorununda çetin bir mücadele yılı olacak!

Kürt hareketi 2010 yılına, 2009 yılı Aralık ayında yaşadığı iki büyük saldırı hamlesinin yankıları ile girdi. 11 Aralık günü Anayasa Mahkemesi tarafından DTP'nin kapatılmasıyla Eşbaşkan Ahmet Türk ve milletvekili Aysel Tuğluk'un milletvekilliklerinin düşürülmesini, 24 Aralık günü devreye sokulan "KCK operasyonları" izledi.

Kürt hareketi açısından böylesi kapsamlı bir saldırı dalgası eşliğinde girilen 2010 yılı ise, sermaye hükümeti AKP eliyle yürütülen "açılım" aldatmacasının yeniden ısıtıldığı, buna paralel olarak fiziksel tasfiye odaklı adımların ve ırkçı-şoven saldırganlığın yoğunlaştırıldığı bir yıl oldu.

"Açılım" aldatmacasında "yeni" perde

Emperyalist güçlerin yönlendirmesi ve tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin desteğiyle bir "devlet politikası" olarak gündeme getirilen "açılım" adımları, uzun bir süre Kürt hareketi muhatap alınmaksızın, açık bir saldırı dalgası eşliğinde atılmaya çalışıldı.

Bununla birlikte, inandırıcılığını büyük ölçüde yitirmiş olan "açılıma" devam edildiğini göstermek amacıyla hazırlanan bir dizi yasa tasarısı 2010'nun ilk aylarında meclis gündemine alındı. Bu adımları, "açılımın" anlatıldığı "Dolmabahçe buluşmaları" ve diğer göstermelik toplantılar izledi.

"Açılım" aldatmacasına paralel olarak ise çok yönlü tasfiye planları adım adım hayata geçirilmeye çalışıldı. Bahar aylarıyla birlikte Kürdistan genelinde üst seviyeye çıkarılan askeri operasyonları, ABD ve AB emperyalistlerinin gözetiminde Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde Kürt kurumlarına gerçekleştirilen baskınlar izledi.

Kürt hareketi ise, Öcalan'ın "barış çabalarına karşı muhatap bulamaması" gerekçesiyle 31 Mayıs'tan itibaren "aradan çekildiğini" duyurmasının ardından, 1 Haziran 2010 tarihinden itibaren ateşkese son vererek silahlı eylemlerini arttırdı. Böylece çatışmaların şiddeti yoğunlaştı. Kürt halkına yönelik savaş stratejisini değerlendirmek için ardı ardına "güvenlik zirveleri" toplanırken, Türkiye-ABD-Irak arasındaki "üçlü mekanizmanın" işlevini arttırma amaçlı adımlar da yeniden gündeme alındı.

Ancak AKP hükümeti, çatışmalı ortamın "puan kaybettirici" etkisi altında referanduma girmemek için Kürt hareketiyle pazarlıkları yeniden yoğunlaştırdı. Sermaye hükümetini asıl zorlayan ise, ABD merkezli emperyalist güçlerin ve TÜSİAD'ın başını çektiği tekelci burjuvazinin Kürt sorununun düzen içi çözümü için yaptığı baskı oluşturdu. Böylece "açılım" politikasında "ikinci perde" açılmış oldu.

"Öcalan-devlet" pazarlıklarına paralel olarak 13 Ağustos'ta ilan edilen ateşkesle "nefes alan" AKP hükümeti, referandum kazanımının yarattığı siyasal atmosfere de yaslanarak tasfiye odaklı "açılım" adımlarını hızlandırdı. Kürt sorununun düzen içi çözümüyle Kürt hareketinin tasfiyesi hamlelerinin içiçe geçirildiği sürecin önünü açarak, özellikle Eylül ve Ekim aylarında ABD, Güney Kürdistan,

Irak ve Avrupa hattında yoğun bir diplomasi trafiği ördü.

Bir taraftan da Öcalan'la gerçekleştirilen görüşmelere devam edildi. Zaman zaman askıya alınan ancak devre dışı bırakılmayan görüşmelerle "diyalog sürüyor" havası süreklileştirilerek, oyalama taktiği güçlendirilmeye çalışıldı.

Karşılıklı pazarlıklara paralel olarak, Kürt hareketi ateşkese 2011 genel seçimlerine kadar uzattığını açıklarken, düne kadar "teröristlerle görüşmeyiz" söylemini diline dolayan düzen sözcüleri Öcalan'la görüşmelerini çeşitli kılıflar altında sürdürdüler.

Düzen cephesinin "ortak aklı": İmha, inkar ve saldırganlık

2010 yılında yaşanan Kürt ulusal sorunu eksenli gelişmeler, AKP, CHP ve MHP'sinden ordusuna tüm düzen güçlerinin Kürt halkına saldırganlıkta ortaklaştıklarını ve tek cephe olduklarını tekrar tekrar gözler önüne serdi.

2010'un geneline yayılan ve halen süren tasfiye odaklı "açılım" politikasına dizginsiz baskı ve devlet terörü ile bunu tamamlayan ırkçı-şoven saldırganlık eşlik etti.

Kürt hareketinin ateşkes kararlarına rağmen yıl boyunca askeri operasyonlar aralıksız sürdürüldü. HPG verilerine göre bu yıl Türk ordusu 195 operasyon ile 17 hava, 375 ise havan ve obüs saldırısı gerçekleştirdi. Özellikle KCK'nın 1 Haziran günü tek taraflı ateşkese bozarak silahlı eylemleri başlatmasının ardından Kürt halkına dönük devlet terörü daha fazla yoğunlaştı, bunu düzen güçlerinin şovenizm yarışı ve faşist güruhların linç saldırıları izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Haziran ayında, Habur Sınır Kapısı'na yürümek isteyen binlerce kişiyle gerçekleştirilen ve BDP'li Milletvekili Sevali Bayındır'ın kalça kemiğinin kırılmasına neden olan azgın polis saldırısı, Kandil ve Maxmur'dan gelen "Barış Grubu" üyelerinden 10'unun tutuklanması, Kürt siyasetçilerine dönük yeni KCK operasyonları gibi saldırılar yaşandı. HPG'nin 11 askerin ölümüyle sonuçlanan Gediktepe eylemi, düzen güçleri tarafından şovenizm yarışıyla karşılandı. MGK'nın Kürt hareketi ve Kürt halkına tehditlerle dolu 24 Haziran tarihli bildirisini, Erdoğan-Kılıçdaroğlu atışmalarıyla başlayan "siper tartışmaları" izledi.

MHP'nin "OHAL" çağrıları yaptığı aynı dönemde, AKP 13 Temmuz günü "teröre karşı ortak akıl-ortak mücadele" demagojisine yaslanarak düzen partileriyle görüşme trafiğine başladı. 25-27 Temmuz günlerinde ise İnegöl ve Dörtöl'de örgütlü linç taburları Kürt halkının üzerine salınarak, faşist provokasyonlardan birine daha imza atıldı.

Referandum sürecinde Kürt illerini fiili OHAL'e maruz bırakarak boykotu etkisizleştirmeye çalışan sermaye devleti, anadilde eğitim talebiyle gerçekleştirilen okul boykotunu kırmak için de yoğun baskı ve terör uyguladı.

12 Ekim günü toplanan TBMM Genel Kurulu'nda sınır ötesi operasyon tezkeresinin süresini bir yıl daha uzatarak "sopa" göstermeyi sürdüren düzen güçleri, 18 Ekim günü görülmeye başlayan KCK davası boyunca Kürtçe savunma talebini reddederek inkarcı çizgilerini bir kez daha dışavurdular.

Kürt hareketinin Aralık ayında bir kez daha öne çıkardığı "demokratik özerklik" ve "iki dilli hayat" talepleri de, düzen güçlerinin ortak ırkçı-şoven refleksi ile karşılandı. AKP, CHP, MHP ve ordu

sözcülerinin ardı ardına gelen saldırgan açıklamalarını ve “tek dil, tek bayrak, tek vatan” nakaratlarını, yılın son günlerinde toplanan MGK’nın tehditlerle dolu bildirisi tamamladı.

Düzen ve Kürt hareketinin derinleşen açmazları

ABD emperyalizmi ve TÜSİAD’ın başını çektiği tekelci sermaye, Kürt sorununun “kısmi hak kırıntıları” temelinde düzen içi çözümü noktasında ısrar etse de, sorun yıl boyunca sermaye düzeninin temel açmazı olarak varlığını korudu. Kürt hareketinin öne çıkardığı silahlı eylemler ve harekete dönük önü kesilemeyen halk desteği, bununla birlikte özellikle yılın son günlerinde gündeme getirilen “demokratik özerklik” ve “iki dilli yaşam” talebi, AKP ve bir bütün olarak sermaye devletini sıkıştırdı.

Ancak kurulu düzenin çerçevesini aşamayan Kürt hareketi de, imha ve inkar çizgisinden “ödün vermeyen” düzen cephesinin çözümsüzlük dayatması karşısında benzer bir açmaz yaşamaktan kurtulamadı. Atılan ateşkes adımlarına ve sürece yayılan ikili diyaloglara rağmen Kürt hareketini ezme ve Kürt halkının taleplerini görmezden gelme tutumundan vazgeçmeyen sermaye devleti, böylece Kürt hareketinin yaşadığı açmazı derinleştirdi.

Öcalan’ın avukatları aracılığıyla yayınladığı görüşme notlarından açıkça yansıyan bu tablo, bir sonraki açıklamada değişen “aradan çekilme” restleriyle ve “devlet ve ordu çözüm istiyor, AKP çözüm istemiyor” türünden yanıltıcı tahlillerle kendini defalarca gösterdi.

Bu aynı açmaz, yıllardır düzenin birçok farklı kanadıyla ittifak arayışı içerisine giren ancak kaçınılmaz hüsrandan kurtulamayan Kürt hareketini, bu kez de dinci-gerici Gülen cemaatiyle ittifak yönemiline dahi itebildi.

Özetle, Kürt sorunu çerçevesinde ortaya çıkan karşılıklı tıkanma, bir yandan düzenin acizliğini ve çözümsüzlüğünü açıkça gözler önüne sererken, öte yandan Kürt hareketinin daha geri platformlara yönelmesine neden oldu.

Kürt halkı baskı ve teröre boyun eğmedi

Düzen cephesinin yoğun ablukasına rağmen Kürt halkı, 2010 yılında da güçlü bir mücadele pratiği sergiledi.

Öcalan’ın emperyalist bir komployla Türkiye’ye teslim edilişinin yıldönümü olan 15 Şubat’ı devlet terörüne rağmen eylemlerle karşılayan Kürt halkı, Newroz’da da alanları hınca hınç doldurarak tasfiye planlarına kitlesel bir yanıt verdi.

Ahmet Türk’e yönelik yumruklu faşist saldırıyı ve KCK operasyonlarının yıldönümünü 14 Nisan günü gerçekleştirdiği militan gösterilerle karşılayan Kürt halkı, artan askeri operasyonlara karşı Mayıs ve Haziran aylarında “canlı kalkan” eylemlerini devreye soktu. 1 Mayıs, 26 Mayıs gibi eylemlere de “operasyonlar dursun” talebini taşıyan, HPG gerillalarının cesetlerine işkence yapılmasını öfkeli kalabalıklar halinde lanetleyen Kürt emekçileri, faşist saldırı ve linç girişimlerini de birçok kentte sokaklara çıkararak yanıtladılar.

PKK’nin gerilla savaşını başlatmasının 26. yıldönümü olan 15 Ağustos’ta ve 1 Eylül Dünya Barış Günü’nde mücadele talepleriyle alanlara çıkılırken, yoğun baskı ve teröre rağmen özellikle referandum ve okul boykotu eylemleri cepheden sahiplenildi.

Politik mücadelenin sahnesi olan KCK davası duruşmaları boyunca da alanlara çıkmaya devam eden Kürt emekçileri, düzen cephesinin ırkçı-şoven kudurganlık yarışına “demokratik özerklik” ve “iki dilli yaşam” taleplerinin arkasında durduğunu göstererek yanıt verdi. Kürt halkı, tehditlerin ve “sopaların” hemen ardından “havuç uzatma” niyetiyle yılın son günü bölgeye gelen Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ü, meşru taleplerine sahip çıktığı kitlesel bir yürüyüşle karşıladı.

2011 çetin bir mücadele yılı olacak

2010 yılının tablosu, sermaye düzeninin Kürt halkına yönelik saldırganlığının boyutlarını yeni yılda da derinleştireceğini açıkça göstermektedir. Kürt halkına dönük baskı ve terörün artacağı önümüzdeki dönemde, çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin sermaye düzeninin karşısına birleşik bir tarzda dikilmesi daha da önem kazanmıştır.

Özü değişmeyen “açılım” aldatmacasını tasfiye adımlarıyla birlikte sürdüreceği olan düzen güçleri, özellikle genel seçimler ve bununla bağlantılı olarak “yeni anayasa” tartışmaları üzerinden Kürt halkını sahte umutlarla oyalamaya da devam edecektir. Bu durum, Kürt emekçi sınıfları açısından devrimci temelde bir mücadeleye duyulan ihtiyacı da yakıcılaştırmaktadır.

Yıl boyunca tüm baskı ve teröre rağmen ortaya konan kararlı ve militan mücadele pratiği, Kürt halkının devrimci dinamiğine de açıkça işaret etmektedir. Ulusal özgürlük ve eşitlik istemleri düzenin çok yönlü ablukasını içinde boğulmak istenen Kürt halkı, kurulu düzenle bütünleşmek değil onunla bağlarını kopartmak hedefiyle mücadeleye yüklenmelidir.

Kürt gençliğini “rehabilite” çalışmaları

Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikaları gereği yıllarca estirdiği terör, özellikle Kürt gençliğinde büyük bir öfkeyle karşılanıyor. Ulusal hakları gasbedilen, sistematik baskı ve teröre maruz kalan Kürt gençliğinin öfkesi dizginlenemiyor. Geçtiğimiz haftalarda Diyarbakır’da gerçekleştirilen 19 Aralık eyleminde Diyarbakır Emniyet Müdür Yardımcısı İlyas Burunak’ın, Osman Baydemir’e “Gençlerin hali ne olacak başkanım?” diye sorması bundan duyulan korkunun ifadesi.

Polisten “rehabilitasyon”

İşte bundan dolayıdır ki, Diyarbakır polisi tarafından yaklaşık iki yıldır yürütülen bir proje ile Kürt gençliğinin enerjisi düzen içi kanallarda köreltilmeye çalışılıyor.

Türk halkını sistematik olarak şovenizm ile zehirleyen, ders müfredatlarıyla ırkçılığı aşılayan devlet, bu yöntemin bir benzerini Diyarbakır’da uyguluyor. Burjuva basında proje şu ifadelerle anlatılıyor: *“Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü’nün, kamuoyunda ‘taş atan çocuklar’ olarak bilinen ilkokul öğrencilerini ve terör örgütünün, dağa çıkmaya zorladığı gençleri korumak üzere başlattığı çalışmalar, meyvelerini vermeye başladı”*. Özellikle çocuk ve gençlere yönelik yürütülen bu proje kapsamında hem önyargıların kırıldığı hem de polise sempatinin yüzde 98 arttığı iddia ediliyor.

Ana sınıfından başlayarak polise sempati duyulmasını sağlamayı kentin çocuk ve genç nüfusunu “terör örgütünden korumayı” hedefleyen projeler ve sonuçları şöyle:

Polisler, kentteki ana sınıflarına giderek 0-6 yaş grubundaki çocuklara kendilerini tanıttılar. Eğlence formatında gerçekleştirildiği ve doğru her davranışın ödüllendirildiği iddia edilen projenin bu bölümünde polise duyulan sempati yükseltilmeye çalışılıyor. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü’nün konuya ilişkin raporunda, projeye katılan çocukların yüzde 98’inin “polise sempati duyduğu” belirtildi.

Polisin ana sınıflarında kendini nasıl tanıttığını bilemeyiz fakat polis panzerlerinin çocukları ezdiği, onlarca çocuğun katledildiği, binlerce çocuğun taş attıkları gerekçesiyle zindanlara tıkıldığı Kürdistan’da çocukların polislerin kanlı ellerini iyi tanıdığından kuşku duymuyoruz.

Mücadeleyi gölgelemeye çalışıyorlar

Projenin “Dağa çıkma, kayaya tırman” başlığını taşıyan diğer bir ayağı ise “riskli grup”ta yer alan ergenlere yönelik. Bu bölüm, gençlerin “teröre bulaşmasını” önlemek amacıyla “Geleceğe tırmanış” adıyla gerçekleştirildi ve özel olarak hazırlanan platformlarda tırmanma eğitimi verildi.

Sermaye devleti, Kürt gençlerinin gerillaya neden katıldığını çok iyi bilirken böylesi gülünç bir yöntemle PKK’nin etki alanının sınırlandırılmayacağını da bilir. Ama bu tür saçmalıklarla mücadelenin politik içeriği bulandırılmaya çalışılıyor. Gençlerin bir macera uğruna dağa çıktıkları yanılması yaratılıyor.

“Taş atma gol at”, “İrkçilikla mücadele konferansı” gibi başlıkların da yer aldığı proje ile 48 bin 528 öğrenciye ulaşıldığı bildiriliyor.

Emniyetten yapılan iyimser açıklamaların altının boş olduğunu yine Kürt gençliği gösteriyor. Kürdistan’da gerçekleştirilen okul boykotlarına katılım, sokak eylemlerinde Kürt gençlerinin en ön saflarda yer alması, bu projenin de çöpe atılacağını gösteriyor.

Türk-İş'in “torba”sından ihanet çıktı!

Türk-İş Başkanlar Kurulu torba yasaya karşı eylem kararları almak için 4 Ocak'ta toplandı. Toplantı öncesinde genel grev yolunda iddialı açıklamalar yapan Türk-İş yönetiminin alacağı eylem kararları merakla bekleniyordu. Ancak dağ fare doğurdu. Türk-İş Başkanlar Kurulu hükümetle yapılan görüşmenin arkasına sığınarak herhangi bir eylem kararı almaktan kaçındı.

Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, toplantı sonrasında, içerisinde bulundukları ihanet batağını şöyle izah etti: **“Sayın Başbakan bizi çağırdı, oraya gitmek durumunda kaldık. Başkanlar Kurulumuza bir saat gecikmeli başladık. Torba Yasa Tasarısı'na ilişkin itirazlarımızı bir kez de Sayın Başbakan'a anlattık. Sayın Başbakan itirazlarımızı inceleteceklerini ve kısa zamanda bu incelemenin neticesinde bize ne değişiklik yapılabileceğini bildirecekler.”**

Böylece bu sendikal korucular, torba yasa saldırısı konusunda işçi sınıfının en geri bölükleri içerisinde dahi büyüyen tepki karşısında, AKP'ye hizmete devam mesajı vermiş oldular.

Mustafa Kumlu 2010 yılının son günü yayınladığı yeni yıl mesajında aslında ihanetin sinyalini vermişti. Konuşmasında bir yandan AKP hükümetinin, aynı politikaları 2011 yılında da sürdüreceğini ifade ederken, diğer yandan hak kayıplarına karşı mücadeleyi örgütlenme konusunda ise tek kelime söylememişti. Bu açıklama bile 4 Ocak toplantısından hiçbir sonuç çıkmayacağının açık göstergesiydi.

Oysa aynı Kumlu aralık ayı başında Türk-İş önünde toplanan işçilere yaptığı konuşmada şöyle esip gürliyordu: **“Alacağımız kararlar, daha sonra yapılması planlanan emek karşıtı uygulamalar için de bir uyarı niteliğinde olacaktır. Eylemliliklerimiz hükümetin bugün Torba Yasa Tasarısı ile gündeme getirdiği emek karşıtı uygulamalarının yanısıra emek karşıtı niyetlerinin de protestosunu kapsayacaktır.”**

Ama günler geçip de yumurta kapağı dayanınca tüm bu söylediklerini unutup soluğu Erdoğan'ın huzurunda aldı.

Krizin faturası işçi sınıfı ve emekçilere ödetilirken kollarını kıpırdatmayan bu sendikal korucular torba yasa konusunda da aynı stratejiyi izliyorlar. Türk-İş yönetimi AKP hükümetinin elini güçlendirmek için çaba gösteriyor. Torba yasanın düzeltileceği konusunda hayaller yayıyor. İşçi sınıfı

ve emekçilerin bilincini bulandırıyor, direnme gücünü daha şimdiden kırmaya çalışıyor. Böylelikle işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırının zeminini dölüyor.

Bu ana kadar Petrol-İş, Hava-İş vb. sendika genel merkezlerinin yanısıra çeşitli sendikal platformlar da iddialı açıklamalar yapıyorlardı. Ama bu açıklamaların mücadele iradesine dönüşmediği koşullarda bir değeri olmayacaktır. Halihazırda da Türk-İş yönetiminin ihaneti karşısında böyle bir irade ortaya konulmuş değildir. Belirtmek gerekir ki, bugün geline nokta mücadelede yana bir çıkış yapabilmek ancak mücadele ve örgütlenmenin önündeki bu engellerle zorlu bir hesaplaşmaya girmekten geçiyor. Bu hesaplaşmayı başaramayanlar, bugün ellerinde olan olanakları da kaybedeceklerdir.

Sendikal korucuları aşmak için...

4 Ocak toplantısı Türk-İş bürokratlarının işçi sınıfına ihanet çizgisini sürdürdüğü gerçeğinin yeni bir kanıtı olmuştur. Ama bu toplantı aynı zamanda bazı uyarıcı açıklıklar da sağlamıştır. En önemlisi ise şudur: Taban inisiyatifine dayalı mücadele ve örgütleri olmadan ne sendika bürokratları harekete geçer, ne de torba yasa saldırısı püskürtülebilir.

Bugüne kadar sermayenin birçok saldırısının püskürtülmemesinin temel nedeni, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleyi sendika bürokratlarının insafına bırakmasıdır. Bu tutum tersinden her defasında işçi ve emekçileri vurmakta, yeni hak gasplarına yol açmaktadır. Bu nedenle kazanmak için sendika bürokratlarının denetimi dışında kurulmuş, işçi ve emekçilerin öznesi olduğu taban örgütlenmeleri, işyeri komiteleri dışında başka bir yol yoktur.

Saldırısı püskürtmenin bircik yolu ise genel grev, genel direniştir. Bu yolda öncelikle yapılması gereken, 4 Ocak toplantısında da görülen sendika bürokratlarının engelleyici tutumunun boşa çıkarılmasıdır. Bunun için acil ihtiyaç sendika bürokratlarının egemenliğini kırarak bir anlayışla işçi ve emekçilerin inisiyatifine ele almasıdır.

Sınıf devrimcileri torba yasa tasarısına karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çekmeli, bunun için de tabandan kararlı bir örgütlenme çalışması yürütmelidir! Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İşçi sınıfı ihanetin hesabını sormalıdır!

Türk-İş bir kez daha yapacağını yaptı. İşçi sınıfına karşı topyekün saldırı paketi olan torba yasaya karşı “eylem kararları almak” gündemiyle toplanacakken bir son dakika manevrasına imza attı. Toplantıya dakikalar kala, Kumlu'nun Başbakanla yaptığı görüşmenin arkasına sığınarak “eylem kararları almak”tan vazgeçti. Gerekçe olarak da Başbakan'ın “yasayı uyarılarının doğrultusunda inceleyeceğiz” vaadini gösterdi. Böylelikle Türk-İş yönetimi işçilerin önüne koyduğu “görevi” ortada bıraktı.

İşçi sınıfına oyun oynadılar!

Kuşkusuz ki bu bir ihanettir. Bugüne kadar atıp tutan Türk-İş bürokratları yumurta kapağı dayanınca soluğu Başbakan'ın huzurunda aldı. Sanki günler boyunca işçiler taleplerini ortaya koymamışlar, hiç eylem yapmamışlar, ses çıkarmamışlar gibi. Elbette yaptılar, dahası geçtiğimiz hafta yasaya karşı tepkilerini göstermek için meclis kapısına kadar gittiler. Ama hükümet işçi sınıfının sesini ne görmek ne de duymak istedi. Ne de “incelemek” için kılını kıpırdattı. Aksine yasayı meclis alt komisyonundan hızla geçirmeye baktı. İşte böyle davranan hükümetin başı, şimdi eylem zamanı geldiğinde yasayı inceleyeceğini duyuruyor. Bu sahtekarlıktan başka bir şey değildir.

Türk-İş bürokratları işçi sınıfını bir kez daha yarı yolda bırakmıştır. Hiç kuşku olmasın ki yarın hükümet “inceleme” adı altında özünü değiştirmeden bazı göstermelik rötüşlerle yasayı meclisten geçirecektir. Bu oyunu işçi sınıfı daha önce defalarca yaşadı. GSS geçerken de, TEKEL işçileri satılırken de, daha başka sayısız örnekte de böyle oldu.

Eylem niyetleri yok!

Türk-İş hükümetin yapacağı incelemenin sonucunu bekleyecekmiş!

İyi de hükümet yapsın incelemesini, ama işçi sınıfı da mücadele hazırlığını yapsın. Sokaklara çıkarak bu saldırı yasasının, dahası “ulusal istihdam stratejisi” içerisinde lafı edilen saldırıların derhal geri çekilmesini talep etsin. Hatırlatalım ki bu ağalar zamanında, bu “strateji” içerisinde yer alan kıdem tazminatı hakkının tartışılmasını dahi grev nedeni saydıklarını söylemişlerdi. Durum böyleyse o zaman hükümetin peşinden koşturmacalar, “eylem kararları için incelemelerini bekleyeceğiz” türünden boş sözler niyedir?

Yanıt çok basit elbette! Türk-İş bürokratlarının eylem niyeti yok! Çünkü onların sınıfın çıkarlarıyla bir ilgisi yok! Bu nedenle de saldırı geçmiş geçmemiş umurlarında değil. Onların sorunu işçi sınıfının elinin kolunun nasıl bağlanacağı, eylem isteğinin nasıl bastırılacağı ve sokaklardan nasıl uzak tutulacağıdır. Bu yapıldıktan sonra kaybedilen hakların bir anlamı yok, çünkü zaten bu bürokratlar sermayenin safındalar.

Görevi ortada bırakanlar sendikalardan kovulmalıdır!

Elbette bu noktada Türk-İş üst yönetimi dışında kalan, Başkanlar Kurulu'nun diğer üyelerinin nasıl bir tutum aldıkları da merak konusu. Bir kısmı muhalif olan bu sendikacıların bu sonuç karşısındaki tutumlarını işçi sınıfıyla paylaşması gerekir. Çünkü aksi halde bu yöneticiler de Türk-İş bürokratlarının ihanetine ortak olacaktır.

Sonuç olarak Türk-İş bürokratları bir kez daha mücadele görevlerini ortada bırakmıştır. Bu görevleri omuzlamak bu durumda işçi sınıfı ve ileri-öncü güçlere düşüyor. Elbette bu görevler içerisinde aynı zamanda, görevden kaçanlara kapıyı göstermek, bunun için tabandan örgütlenerek ileri çıkmak da vardır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)
4 Ocak 2011

Emekçiler torbaya girmeyecek

Sermaye hükümeti tarafından hazırlanan ve meclis gündemine getirilen ‘torba yasa tasarısı’na karşı KESK çeşitli illerde eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul

4 Ocak günü Kadıköy AKP İlçe Başkanlığı’na yürüyen KESK üyelerine Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyesi Kadıköy Belediyesi işçileri destek verdi.

“Emekçiler bu torbaya girmeyecek” pankartının açıldığı yürüyüş sırasında çevredeki emekçilere de mücadele çağrısı yapıldı.

AKP binası önünde basın açıklamasını okuyan KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Ali Gün**, AKP hükümetinin, sürdürdüğü neoliberal politikalar ile ülke tarihinde görülmemiş bir sermaye desteğini arkasına aldığını söyledi. Gün, torba yasayı engellemek için seslerini yükselttiklerini belirtti.

Bursa

KESK Bursa Şubeler Platformu yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Fomara Meydanı’nda toplanan kitle AKP il binasına yürüyüşe geçti.

Basın açıklaması okunduğu sırada, Birleşik Metal-İş Bursa Şubesi’nde örgütlü SCM fabrikası işçileri sloganlarla basın açıklamasına katıldılar. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eyleme Tümtis, Petrol-İş, Birleşik Metal-İş sendikaları da destek verdi.

Ankara

KESK Ankara Şubeler Platformu

gerçekleştirdiği eylemle torba yasayı protesto etti. TBMM Dikmen kapısı önünde oturma eylemi gerçekleştiren kamu emekçileri torba yasanın saldırı yasası olduğunu dile getirdiler.

“Sermayeye af, emekçiye saldırı - Torba yasa geri çekilsin” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Tuğrul Culfa gerçekleştirdi.

Kayseri

Eğitim-Sen şube binası önünde biraraya gelen kamu emekçileri AKP il binasına yürüdü. Basın metnini okuyan KESK Kayseri Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Orhan Karakaya saldırının geri çekilmesini istedi. Eyleme BDSP ve EMEP de destek verdi.

Adana

KESK Adana Şubeler Platformu AKP Adana il binası önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile torba yasayı protesto etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa - Ankara - Kayseri - Adana

DİSK üyeleri Ankara’da buluştu

TBMM’de görüşülen ‘torba yasa tasarısı’na karşı yüzlerce **DİSK üyesi** 30 Aralık günü Ankara’da buluştu. DİSK Yönetim Kurulu, DİSK Başkanlar Kurulu, bölge ve il temsilciliklerinden gelen yönetici ve temsilcilerin de yer aldığı DİSK kitlesinin ağırlıklı bölümünü Genel-İş’in Türkiye genelindeki bölge başkanlıklarına bağlı şubelerin yöneticileri ve işyeri temsilcileri oluşturdu.

Genel-İş Sendikası önünde toplanan sendika üyeleri TBMM önüne sloganlarla yürüyüşe geçmek istedi. Sermayenin kolluk güçleri işçilerin önüne barikat kurarak yürüyüşü engellemeye çalıştı. İşçiler polisin bu tutumunu sloganlarla protesto etti. Sendika yöneticilerinin polisle yaptığı pazarlığın ardından yürüyüşe kaldırımdan devam edildi.

DİSK üyeleri Sakarya, Yüksel Caddesi güzergahından yürüyerek Akay Kavşağı’na ulaştıklarında bir kez daha polis barikatıyla karşılaştılar. Polisin, DİSK’lilerin TBMM önüne gitmelerine izin vermemesi üzerine temsilci heyet TBMM’ye gönderildi. DİSK’in hazırladığı dosya TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nun CHP’li üyelerine verildi.

30 Aralık 2010 / Ankara

Burada bir süre devam eden bekleyişin ardından Sakarya Caddesi’ne dönülerek basın açıklaması yapıldı. Eylemde konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, kazanılmış hakların ‘torba yasa’ ile geri alınmak istendiğini belirtti.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TİSK, TOBB, TÜSİAD istedi, hükümet gereğini yaptı...

Taşeronlaştırmanın önü tümenden açıldı

“Hızlanan küreselleşme, ivmesi sürekli yükselen teknolojik gelişme ve hem iç, hem de dış pazarlarda her geçen gün keskinleşen rekabet şartları, işletmeleri değişen koşullara hızla uyum sağlamaya mecbur tutmaktadır. Bu uyum zorunluluğu, işletmelerin rekabet gücünün, dolayısıyla ulusal kalkınmanın temel faktörü haline gelmiştir.”

Bu cümleler 23 Temmuz 2009 tarihinde yayınlanan TİSK, TOBB ve TÜSİAD’ın “Esneklik Konusundaki Ortak Görüş ve Önerileri” adlı metnin girişi bölümünden. Yani bir niyet beyanı, daha doğrusu bir görev-emir telakkisi. Lafı dolandırmadan söyleyecek olursak yeni bir yasa hükmünün özü ve özeti.

2006 yılından beri tartışılan “İş Sağlığı ve Güvenliği Yasa Tasarısı Taslağı” Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın yaptığı değişikliklerle ya da kelime oyunu ile patron örgütlerinin yüreklerine su serpecek, hazırlamış oldukları bu 12 sayfalık koca (!) görüş ve öneriler bütünü anlamsızlaşmayacak. Artık taşeronlaşma ve peşi sıra gelen güvencesizlik, ücret düşüklüğü, iş kazaları ve meslek hastalıkları daha çok görülür olacak. Yine aynı metinden son bir alıntıyla devam edelim:

“Esnekliğin bir aracı olarak kabul edilen alt işveren müessesesine ilişkin aşırı kısıtlayıcı şartlar yeniden düzenlenmelidir. Asıl-alt işveren ilişkisinde, neredeyse her durumda ilişkiyi muvazaalı hale getiren, normal bir ilişkinin kurulması için yedi farklı unsurun birarada gerçekleşmesi halinde (hepsinin birlikte aranması tartışmalı ise de, Yargıtay’ın da içinde olduğu bir grup bu görüşe ağırlık vermektedir) ilişkiye geçerlik tanıyan yasal düzenleme, uygulamada önemli sorunlara yol açmaktadır. Bu nedenle alt işveren ilişkisinin kurulmasında esneklik sağlayacak şekilde koşulların ayrı ayrı aranacağı bir düzenleme yapılmalıdır.”

Sonuç olarak işçinin sağlığı ve hakları açısından zaten oldukça sorunlu bir uygulama olan ve terk edilmesi gereken taşeronluk sisteminin alanının genişlemesine dair ileri bir adım atılması istenmektedir. Bugün uygulanmakta olan ve “bir işverenden, işyerinde yürüttüğü mal veya hizmet üretimine ilişkin yardımcı işlerinde veya asıl işin bir bölümünde işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerde iş alan ve bu iş için görevlendirdiği işçilerini sadece bu işyerinde aldığı işte çalıştıran diğer işveren ile iş aldığı işveren arasında kurulan ilişkiye asıl işveren-alt işveren ilişkisi denir.” şeklindeki madde şu hale getirilmektedir:

“4857 sayılı İş Kanunu’nun 2. maddesinin altıncı fıkrasının birinci cümlesinde geçen ‘veya asıl işin bir bölümünde işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerde iş alan’ ibaresi ‘veya asıl işin bir bölümünde işin gereği veya teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerde iş alan’ olarak değiştirilmiştir.”

Bu değişiklik ile “işin gereği” veya “teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektirme” koşullarından herhangi birinin sağlanması taşeronun girmesi için yeterli olacaktır. Üretim süreci içerisindeki işçileri hukuki ve mekânsal olarak bölen, üretimi parçalara ayıran, işçi sınıfını “az pilav az kuruya” muhtaç bırakan, örgütsüzlüğü büyüten taşeron sistemi kanser hücresi gibi yayılacaktır. Herhangi bir hak arama mücadelesinde asıl işveren alt işvereni sözleşme iptali ile tehdit edebilecek, bu da oldukça düşük ücrete çalışan taşeron işçilerine karşı işten atma saldırısına dönüşebilecektir. Ya da asıl işveren işçilerinin başlattığı herhangi bir direniş veya grev taşeron işçilerin grev-direniş kırıcılığı ile etkisizleştirilecektir. Ya da tersaneler cehenneminde yeni güne 500. işçinin ölüm ağırlığı ile başlanabilecektir. Yani şimdiye kadar çalışma yaşamında karşılaştığımız tüm olumsuz uygulamaların daha katmerli ve pervasız haliyle tanışacağız. Belediyelerdeki temizlik işçilerinin taşeronla verilmesi ile başlayan süreç, bütün iş kollarına dayanmış durumda. Alan memnun, satan memnun. Peki ya işçi?

Kılıçdaroğlu'nun yeni yıl ikiyüzlülüğü

Seçim gündemi kapsamında çalışmalarına hız veren CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, yeni yıla Manisa'nın Soma ilçesindeki Darkale maden ocağında girdi. Yerin 550 metre altına inerek maden işçileriyle yeni yılı kutlayan Kılıçdaroğlu, savunucusu olduğu düzenin emekçilere dayattığı çalışma koşullarını 'lanetledi'.

Kılıçdaroğlu, CHP'nin yıllar önce bir kenara ittiği "işçiden, emekçiden yana" söylemleri ağzına doladığı ziyarette, emek ve alınterinin kutsallığı üzerine kendisinde oldukça iğreti duran ifadelerle işçilere seslendi. Kölece çalışma koşullarında çalışan ve asgari ücretle geçinmek zorunda kalan işçilerin hoşnutsuzluğunu gerici çıkarlarına yedeklemeye çalıştı.

Sefaleti yaratanların sefaleti kınama ikiyüzlülüğü

Uyar Madencilik tarafından işletilen, asansörü bulunmayan ocağa madenci kıyafetleri ve baretini giyerek, yaya olarak inen Kılıçdaroğlu, 550 metre aşağıda kömürün çıkarıldığı bölüme indi. Burada işçilerle sohbet eden Kılıçdaroğlu, daha sonra mola yerine geçerek kuru pasta, börek ve baklavadan oluşan sofrada, işçilerle birlikte yeni yıla girdi.

Madende acı bir tablonun bulunduğunu, çok sayıda işçinin asgari ücretle çalıştığını ifade etti. Madende çalışmanın ne demek olduğunu anlamak için madene inmek gerektiğini, bunun anlatmakla anlaşılamayacağını ifade eden Kılıçdaroğlu, madende maske takılmasına rağmen ter yoluyla toza maruz kaldığını ifade etti.

Kılıçdaroğlu şunları söyledi: *"Burada verilen*

mücadele alınteri ve para kazanmanın ne kadar zor olduğunu gösteriyor. Burada acı bir tablo daha var. Yaklaşık 10 bine yakın işçi asgari ücretle çalışıyor ve uzun süredir de böyle. Az önce bir kadın, eşinin asgari ücretle çalıştığını ve uzun süredir bu çalışmasını sürdürdüğünü, aldıkları ücretin yetmediğini ifade etti. Kamuda böyle bir şey yok. Grevli toplu sözleşmeli hakları var. Keşke mümkün olsa tüm işçiler sendikalı olabilseler. Çalışma koşulları zor ama risk daha da azaltılabilir. Yeni donanımların geldiğini, o donanımlarla beraber yeraltında çalışmanın daha güvenli bir hale geleceğini söylediler."

Sermayeye hizmet etmekle mükellef olan Kılıçdaroğlu, sermayenin saldırıları karşısında ezilen, azgın sömürsüne maruz kalan işçi sınıfı ile emekçilerin sorunlarını sıralayarak burjuva siyasetçilerinin iki yüzlü tutumunun tipik örneklerini sergiledi. Fakat hayatın kendisi CHP'nin icraatlarının alınterini hiçe saydığını gösteriyor.

En basit işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadığı için, taşeronlaştırma yaygınlaştırıldığı için madenler birer tabutluğa dönüşüyor. Sendikalaştıkları için işçiler işten atılıyor, işçilere örgütsüzlük dayatılıyor. CHP bu noktada nerede duruyor? İzmir'de Buca Belediye işçilerini, Kent AŞ işçilerini işten atan, kamu emekçileriyle toplu sözleşme yapmaya yanaşmayan CHP'li belediyeler, CHP'nin "değişim" in emekten yana olmadığına dair sadece bir örnek.

Mersin'de CHP'li patron tarafından kapı önüne konulan Akdeniz Çivi işçilerinin mücadelesi bir diğer örnek.

Yeni yıl dilekleri...

Maden işçileri ve aileleriyle 216 Evler Lokali'nde yeni yılı kutlayan Kılıçdaroğlu şunları söyledi: *"2011 yılı emeğin, alınterinin yılı olsun. 2011 yılında hiçbir çocuk yatağa aç girmesin. 2011 yılında hiç kimse işsiz kalmasın, en kötü günümüz böyle neşe içinde olsun. Beraber kardeşçe, dostça, huzur içinde bir Türkiye yaratalım."*

Kılıçdaroğlu'nun yeni yıl dileklerine katılmamak mümkün değil, fakat bu dileklerin gerçekliğine kavuşacağı zaman, ikiyüzlü burjuva düzen partilerinin ve sermaye egemenliğinin alaşağı edileceği zaman olacaktır.

"Direniş çadırı onlar için utanç çadırıdır"

Direnisteki Buca Belediye işçileri direnişlerinin 39. gününde gerçekleştirdikleri pazar yürüyüşü ile sorunlarına çözüm bulunmasını istediler.

Buca Şirinyer Tansaş önünde toplanmaya başlayan işçiler ve desteğe gelen kurumlar "Taşeron sistemi köleliktir, sendika istediğimiz için işten atıldık! İkimizi geri itiyoruz / Buca Belediyesi Taşeron İşçileri" pankartı arkasında Buca Belediyesi'ne yürüdü.

Belediye önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında 2010 yılının yoğun hak gasplarıyla kapatıldığı ifade edilerek buna karşı verilen mücadelenin polis terörüne maruz kaldığı söylendi. İşçi ve emekçilerin tek seçeneğinin direnmek olduğu vurgulandı.

Açıklamanın devamında şunlar söylendi: *"Mücadelemizin 39. gününe geldik fakat sorumlular hala çözüm üretmekte sıkıntı çekiyor. Çeşitli tekliflerle gelen yetkililer yine bu tekliflerle bize çözümsüzlüğü diretiyor. Bizim içimiz rahat çünkü biz hakkımız olanı istediğimiz için buradayız. Onlar ise yarattıkları bu utanç tablosundan son derece rahatsızlar. Bu direniş çadırı onlar için utanç çadırıdır. Bizler için onurlu mücadelemizi temsil ediyor."*

CHP Genel Başkanı'nın gittiği her yerde taşeronlaştırmaya karşı olduğunu söylediği hatırlatılarak kendi belediyesinin ve parti yetkililerinin Kılıçdaroğlu'nun söylemleriyle uyuşmayan uygulamalar yaptığına dikkat çekildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Yeni yılda işsiz kaldılar

Düzen partisi CHP'nin şefi Kemal Kılıçdaroğlu, yeni yılı karşıladığı Soma'da maden işçilerine ve ailelerine *"2011 yılı emeğin, alınterinin yılı olsun. 2011 yılında hiçbir çocuk yatağa aç girmesin. 2011 yılında hiç kimse işsiz kalmasın, en kötü günümüz böyle neşe içinde olsun"* diyerek seslenmişti.

Fatura işçilere kesildi

Kılıçdaroğlu'nun yılbaşı şovuna tanıklık eden Manisa Soma'daki maden ocağında çalışan işçiler işsiz kaldı. Güvencesiz ve kölece çalışma koşulları altında taşeron firma bünyesinde çalışan 750 işçi, Darkale Kömür Madeni'ni işleten Uyar Madencilik ile Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) arasındaki alım sözleşmesinin yenilenmemesi nedeniyle ücretsiz izne çıkarıldı. Taşeron firmayla TKİ arasındaki anlaşmazlığın faturasının işçilere kesilmesi, düzen partilerinin işçi ve emekçilere umut olamayacağını

ortaya koydu.

Ege Linyitleri İşletmesi'nden aldığı lisansla 2004 yılından bu yana Darkale Maden Ocağı'nda üretim faaliyetini sürdüren Uyar Madencilik, TKİ'yle 2 yılda bir yapılan alım sözleşmesinin sona ermesi ve biten sözleşmenin yenilenmemesi nedeniyle maden işçilerini ücretsiz izne çıkardı.

Sözleşmenin yenilenmemesinde Kılıçdaroğlu'nun yılbaşı gecesi yaptığı ziyaretin bir etkisi olup olmadığı yönündeki soruyu yanıtlayan Uyar Madencilik'in İdare Müdürü Hakan Sevinç ise *"Bu durumun Kılıçdaroğlu'nun yaptığı ziyaretle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Kömür alım fiyatıyla ilgili bir anlaşmazlık söz konusu olabilir"* dedi.

Sevinç, maden ocağının, çalışma koşulları ve iş güvenliği açısından bir sıkıntısının olmadığını iddia etti.

Petro-kimya işçileri direniyor

Farklı sanayi havzalarında işten atma saldırısına karşı direnen Petrol-İş üyesi işçiler yeni yılı direnişle karşıladı. Petrol-İş üyesi işçiler Çorlu, Gebze ve Tuzla’da 2010’un son gününde eylemdeydi.

Polyplex’te direniş sürüyor

Polyplex Europa işçileri Çorlu’da eylemdeydi. Petrol-İş Sendikası üyesi işçiler, çevirdiği çitler üzerine çektiği brandayla direnişin etkisini kırmaya çalışan patrona karşı mücadele kararlılıklarını dile getirdiler.

Direnişçi işçileri Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, Genel Mali Sekreter İbrahim Doğangül ziyaret etti. Ziyaret sırasında konuşan Öztaşkın, Polyplex’te mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini, bu işyerinde Petrol-İş bayrağının dalgalanacağını söyledi.

Vardiyalarından çıkarak fabrika içinde, fabrikayı çevreleyen brandaların arkasında toplanan Polyplex işçilerine seslenen Öztaşkın, bu olayı şiddetle protesto ettiklerini belirtti.

Öztaşkın’ın konuşması sırasında sloganlar atan Petrol-İş üyesi işçiler, bu mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceklerini haykırdılar.

Direniş coşkusu organizeyi sarıyor

Tuzla Boya ve Vernikçiler Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan fabrikada işten atma ve sendikasıylaştırma saldırısına karşı direnen Sa-ba işçileri 30 Aralık günü de direniş coşkularını korudular.

Organize Sanayi Bölgesi içinde yürüyüş gerçekleştiren işçiler direnişlerine destek çağrısında bulundular. Çevredeki fabrikalarda çalışan işçiler tarafından yoğun bir ilgiyle karşılanan yürüyüşe, diğer fabrikalarda çalışan işçilerin alkış ve ıslıklarla destek verdiği görüldü.

Sa-ba işçileri öğle saatlerinde Kurtköy’de direnişte olan UPS işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundular. Günün ilerleyen saatlerinde Petrol-İş yöneticileri de direniş alanına geldi.

Akşam saatlerinde ise Sa-ba işçilerini Rotopak fabrikasından işçiler ziyaret etti. Gebze’de direnişlerini sürdüren Bericap işçileri ve Petrol-İş’te örgütlü Cambro Özay fabrikasından işçiler direniş alanına geldiler.

“Yeni yıl mücadele yılı olacak!”

Sa-ba Enjeksiyon fabrikası işçileri direnişlerinin 12. günü olan 31 Aralık günü, direniş coşkularını korudular. Sabahın ilk saatlerinde direniş alanına gelen işçiler, bir işçi tarafından çalınan bağlama eşliğinde ateşin başında türküler söylediler.

Organize sanayi içinde yürüyüş gerçekleştiren

işçiler her günkü gibi direnişlerine destek çağrısında bulundular. Çevredeki fabrikalarda çalışan işçiler tarafından yoğun bir ilgiyle karşılanan yürüyüşe, işçilerin alkış ve ıslıklarla destek verdiği görüldü.

“Eşitlik, özgürlük işçilerle gelecek!”

Farklı etnik kökenden işçileri bir araya getiren direnişte işçiler yörelerine ait oyunlar oynayarak, halaylar çekerek direniş coşkularını sergilediler.

Gün içerisinde TKP, ESP, EMEP’li kadınlar ile Petrol-İş Kartal 2 Nolu Şube’den işyeri temsilcileri direniş alanına destek ziyaretinde bulundular.

Sa-ba işçilerinin izlenimleri

Sa-ba patronunun direniş kırıcı işçilere erken bir saatte işi bıraktırması dikkat çekti. İşçiler, yılbaşı günü ilk kez bu kadar erken iş bırakıldığını belirttiler. Ayrıca işçiler çalışırken kendilerine yılbaşı öncesi yardım etmeyen Sa-ba patronunun, kendisini koruyan kolluk güçlerine yılbaşı hediyeleri verdiğini söylediler.

İşçiler akşam saatlerinde birbirleriyle ilk kez bu kadar yakın olduklarını ve birbirlerini direniş alanında daha iyi tanıdıklarını belirten konuşmalar gerçekleştirdiler ve birbirlerinin mücadele yılını kutladılar. Ayrıca Petrol-İş Sendikası işçilere yılbaşı kumanyası dağıttı.

BERICAP işçisi direniyor

BERICAP işçilerinin Gebze’deki direnişi sürüyor. BERICAP patronu da saldırılarını arttırıyor. Üretimi sürdürmek ve dışarıdaki işçileri tahrik etmek isteyen patron kaçak işçi getirterek direniş kırmaya çalışıyor.

29 Aralık Çarşamba günü fabrikaya getirilen kaçak işçiler öğle paydosuna doğru geldikleri gibi geri gittiler.

Direniş alanında attıkları slogan ve çektikleri halaylarla coşkulu bekleyişlerini sürdüren BERICAP işçilerini 29 Aralık günü ÇEL-MER Çelik işyeri temsilcileri, Fen-İş Alüminyum işçileri ve Emek Partisi ziyaret etti.

Direnişe patron-polis baskısı

Direnişi hazmedemeyen BERICAP patronu 3 Ocak gecesi emrindeki kolluk güçlerini devreye sokarak direniş çadırını söktürdü. Polisler, çadırın içerisindeki malzemelere de el koydular.

3 Ocak Pazartesi günü Sa-ba işçileri ile birlikte Hayat TV’nin programına katılan BERICAP işçileri 4 Ocak Salı günü direniş alanına geldiklerinde çadırlarının söküldüğünü gördüler. Direniş yerine gelen Gebze Emniyet Müdürü çadırın kurulduğu yerin özel mülke ait olduğunu ve valilik kararı ile kaldırıldığını ifade ederek işçilere taşkınlık yapmamalarını söyledi.

Emniyet Müdürü ayrıca, direnişin başından itibaren direnişçi işçileri yalnız bırakmayan BDSP çalışanlarından birini göstererek “içinizde yasadışı örgütler var, çadıra gelerek sizleri yönlendiriyorlar, onları aranızda sokmayın” sözleriyle işçileri provake etmeye çalıştı. Emniyet Müdürü’nün amacı daha sonra BDSP çalışanları tarafından işçilere anlatıldı. Gece yarısı işçilerin soğuğa karşı kurdukları çadırı sökerek içindeki tüm malzemelerine el koyan kolluk güçlerinin, direnişe destek veren ilerici ve devrimci güçlerle işçilerin arasını açmaya çalıştığının amaçladığı söylendi.

Çadırın sökülmesinin ardından direniş alanına gelen

Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz ve Petrol-İş Sendikası Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri Nimetullah Sözen, çadırın gece yarısı sökülmesinin nedeninin patronunun direnişe karşı tahammülsüzlüğü olduğunu dile getirdi. Kuru ayaza aldırış etmeden, patron-polis işbirliğiyle çadırlarının sökülmesini protesto eden işçiler fabrikadan çıkan taşeron işçileri ve yöneticileri yuhalayarak mücadele kararlılıklarını ortaya koydular.

Öte yandan işçilerin adreslerine tebligatlar gönderilerek, iş akitlerinin kıdem ve ihbarsız olarak feshedildiği duyuruldu.

Kızıl Bayrak / Gebze – Tuzla -Çorlu

Direnişçi kadın işçilerden mektup

“2011 mücadele yılı olacak!”

Evet bu yılı ümitle kapatıp bir sonrakini zaferle açmak isteyen önce anne sonra ise emekçi direnen bir kadını.

Hiç kimsenin objektifinde yakalamayacağı bir fotoğraf var gözümün önünde. Annesini işe yolcularken buruk, yaş dolu gözleriyle yalvarırcasına yanında kalmasını isteyen bir çocuk. Ama anne; işçi, emekçi ve onun geleceğini bir nebze de olsa iyileştirmeye mecbur bir yürek. Her ne kadar yüreği kanasa da arkasını dönüp gitmek zorunda.

Peki bu anneler ne şartlarda çalışıyorlar. Baskı, köle sistemi... İşçilere emek gücünü sonuna kadar kullanarak çalışması emredilecek ve bizim buna ses çıkarmamamız beklenecek. Boşuna bu çaba! Bizler, kadınlar, Sa-ba’da olduğu gibi ayağa kalktık ve çifte zincirlerimizi kıracağız. Evde mutfak önlüklerimizi değil, fabrikalarda, havzalarda, eylem alanlarında ve direniş alanlarında direniş önlüklerimizi giyeceğiz. Yaşamı ilmek ilmek öreceğiz ve değiştireceğiz.

Yeni bir yıla daha artık susarak değil, haykırarak ve başkaldırarak gireceğiz!

Sa-ba işçisi bir kadın

Küçük bir yağmur damlası gibiydi mücadelemiz. Ama tek başına degildi. Birer birer iki, üç, beş derken birleşti. Yağmur oldu yağdı. Yağmakla kalmadı. Yanına rüzgar gibi haklı haykırışları da alıp esmeyi bildi. El ele, omuz omuza vererek bir yola çıktık. Bir hedefe yol aldık. Küçük küçük adımlarla başladık. Bu adımların hedeften önceki son adımlar olduğunu ve daima en güç adımlar olacağını biliyorduk. Sabrettik. Nasıl ki ortalık yeterince kararmadan yıldızları göremiyorsak bu uğurda çıktığımız yolu da sabrederek görecektik. Yılmadık, yılmamayı da öğreneceğiz.

Uğrunda gittiğimiz bu yol kendini karanlıkta bir güneş gibi aydınlatmaya başladı ve bu aydınlatmayla umudumuzu kucakladık. Her tarafımız duvarlarla çevrili olsa da biz pes etmedik. Çünkü biliyoruz ki evren bize mutlaka bir kapı açacak.

Yeni yıl bizim için mücadele yılı olacak ve tarihin gösterdiği gibi mutlaka biz kazanacağız, işçi sınıfı kazanacak!

Sa-ba işçisi bir kadın

MESS Grup TİS sürecinde greve doğru...

Metal grup TİS süreci son dönemlerde Türk Metal'in satış sözleşmesini imzalamasının ardından Birleşik Metal'in de aynı sözleşmeye imza atması biçiminde seyrediyordu. '98 TİS döneminden bu yana ilk kez bir farklılık yaşanıyor. Geçtiğimiz haftalar içinde Birleşik Metal-İş Sendikası Merkez TİS Komisyonu, yaptığı iki toplantının ardından MESS'in Türk Metal'le imzaladığı sözleşmenin fotokopisini imzalamayı reddetti. Böylelikle greve gidilmesi olasılığı güçlenmiş oldu. Birleşik Metal'in bundan sonra nasıl bir tutum alacağına dair haklı tereddütler bulunuyor olsa da bu, içinde bulunduğumuz sürecin taşıdığı önemi hiçbir biçimde azaltmıyor.

Merkezi TİS Komisyonu kararı üzerine, Birleşik Metal yetkilileri "tarihi bir karar verdik", "iyi olamazsanız iyi de kalamazsınız" biçiminde vurgular yaptılar. Bu ifadeler Birleşik Metal'in aldığı karar ve attığı adımın önemi konusunda belli bir açıklığa sahip olduğunu gösteriyor. Fakat Birleşik Metal'in sık sık sol söylemlere başvurarak iddialı açıklamalar ve sözler söylediğini biliyoruz. Önemli olan söz ile eylem arasındaki tutarlılıktır. Birleşik Metal'in aldığı kararın altını doldurup dolduramayacağına dair tereddütlerin bir nedeni geçtiğimiz dönemlerde aldığı tutumudur. Bir başkası ise sürecin ihtiyacı olan politik-örgütsel hazırlıklara dair yeterli adımların hala daha atılmamış olmasıdır. Halihazırda sözleşme müzakereleri döneminde alınan mesailere kalmama ve Cuma günü eylemleri kararları bir yere kadar sürdürülse de, bunları aşan yeni bir eylemlilik hattı henüz görünmüyor.

Tüm bunlara rağmen metal TİS'leri sürecinde kritik bir aşamadan geçtiğimiz kesindir.

Uyuşmazlık zaptının tutulmasının ardından süreç şu günlerde arabulucu aşamasında devam ediyor. Resmi olarak 15 günlük zaman dilimini kapsayan arabuluculuk dönemi bürokratik işler nedeniyle fiilen bir aylık bir zaman dilimi tutabiliyor. Daha önce duyurulduğu üzere 10 Ocak'ta hükümet komiseri, MESS ve Birleşik Metal arasında bir görüşme yapılacaktır. Şimdilik dikkatler bu görüşmeye çevrilmiş gözüküyor. 10 Ocak görüşmesinden bir anlaşma çıkıp çıkmayacağına dair somut bir işaret görünmüyor. Fakat MESS ile Birleşik Metal arasında yapılan ve uyuşmazlık zaptı tutulan son görüşmenin ardından yapılan açıklamalara bakılırsa tarafların ilişkileri grev söylemlerinin aksine o kadar da gergin görünmüyor. MESS Birleşik Metal'in kararına saygılı olduğunu belirtirken Birleşik Metal Genel Başkanı ise "illa da grev demiyoruz" deme gereği duyuyor.

Toplu sözleşme sürecinin en önemli aktörü olan Birleşik Metal tabanı ise bir kutuplaşma düzeyinde olmasa bile grev kararı nedeniyle iki ayrı ruh halini taşıyor. İşçilerin önemli bir bölümü grev kararlılığına daha temkinli yaklaşırken, diğer bir kesim ise sürecin buraya kadar getirilmesinin asıl mimarları oldular. Dolayısıyla bu ikinci kesim Birleşik Metal bünyesinde grev kararlılığının asıl dinamik gücünü oluşturuyor. Grev kararlılığında olan kesim şimdilik Birleşik Metal'in TİS sürecine dair temel politik hattını belirleyebilecek bir kuvvet ve dinamizm içerisinde. Onların bu dinamizmi Birleşik Metal merkez yöneticilerinin ve diğer öznelere tereddütlerini bir nebze de olsa aşmalarını sağladı. En azından geçtiğimiz dönemlerde olduğu gibi kritik anlarda tepeden tabana yayılan karamsar ruh haline bu sefer zemin verilmedi. Bir kısım temel fabrikanın temsilcisinin uzlaşmacı eğilimi ise, dinamik kesimin kararlılığı sayesinde hiç değilse şimdilik geri plana

atılmış oldu.

Birleşik Metal merkez yönetimi ve bir kısım şube yöneticisi ise bu iki eğilimin ortasında konumlanıyor. Ne tek başına grev kararlılığını ileriden sahipleniyor ne de onun karşısında yer alıyor. Genel merkez yönetimi merkezi TİS komisyonunda ortaya çıkan grev iradesi ve coşkusunun aksine sürece daha temkinli yaklaşıyor. Türk Metal'inkinden nasıl olursa olsun farklı bir anlaşma imzalama hedefi onların temel motivasyonu durumunda.

MESS cephesinde ise yeni bir hamle ya da tutum değişikliği görünmüyor. Onlar zaten sözlerini Türk Metal'le imzaladıkları sözleşmede söylemiş bulunuyorlar. Bununda ötesine geçerek ise TİS'den alacakları sonuçlardan daha önemlilerini meclisten geçirmek için hazırlık yapıyorlar. İşçilerden kontrol dışı tepkiler gelebileceği korkusu ve yaptıkları bu hazırlıklara duydukları güvenden olsa gerek TİS görüşmelerinde bir dizi esnek çalışma maddesini esasa dair bir sorun yaşanmadan geri çektiler. Şimdi de mümkünse işçileri harekete geçirebilecek herhangi bir soruna mahal vermeden TİS'i bitirmek istiyorlar. Fakat MESS'in bu görüntüdeki rahatlığı hiç de yumuşama ya da taviz verme hazırlığı anlamına gelmiyor. MESS bir yandan hükümetle sınırsız esnekliği yasalaştırma hazırlığı yapıyor, diğer yandan Birleşik Metal'i yalnızlaştırarak köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

Metal TİS sürecinin iç dengeleri ve belli başlı yönleriyle tablosu bu biçimdedir. Fakat unutmamak gerekir ki metal TİS'leri, sınıf hareketinin yakın geleceği ve ihtiyaçları açısından kendi sınırlarını aşan bir belirleyiciliğe sahiptir. TİS sürecinin nasıl sonuçlanacağı sınıf hareketinin yakın geleceği açısından kritik önemdedir. Mücadele edilen tekeli sermayenin koçbaşısıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin elde kalan haklarının budanmasında birinci dereceden sorumlu olanlar içinde belirleyici bir konumdadır. TİS sürecine paralel bir biçimde torba yasa adı verilen kapsamlı bir saldırı yürütülüyor. Henüz cılız da olsa torba yasaya karşı yavaş yavaş tepkiler gelişiyor. Bu açıdan torba yasaya karşı TİS'le bağlantısı içerisinde Birleşik Metal daha özel bir duyarlılık taşıyor. Sınıf hareketinin önümüzdeki dönemde böylesine güçlü saldırı dalgasıyla karşı karşıya olduğu göz önüne alındığında bugünkü metal TİS'lerinin önemi kendiliğinden açığa çıkıyor.

Kuşkusuz sınıf hareketinin seyri ve geleceği bakımından metal TİS'leri her şeyin başı ya da sonu

değildir. Fakat Birleşik Metal üyesi metal işçilerinin mücadele halinde olması ve kendi bünyesinden önemli bir dinamizmi barındırması nedeniyle sınıf mücadelesinin geleceği bakımından somut bir imkan durumundadır. Öyle ki, metal sektörünün bilinen özgün ağırlığı ve diğer sınıf bölüklerini sürükleyici özelliği hazır bir avantajdır. Hemen yanbaşıda daha dün ihanete uğramış ve ihanete karşı gösterdiği her tepkisi sürekli boğulan on binlerce Türk Metal üyesi işçi bulunmaktadır.

Metal TİS'lerinde 90'da yaşanan grev sürecini dışta tutarsak tabanın mücadele isteği uzun yıllardır ilk defa bu biçimde kendini dışa vuruyor. Fakat her şey büyük ölçüde Birleşik Metal yöneticilerinin alacağı tutumlara bağlıdır. Tabinın öne çıkan eğilimi "gerekirse greve kadar mücadele"dir. Dolayısıyla taban söylenmesi gereken ilk sözü söylemiştir. Sıra şimdi Birleşik Metal yönetimindedir. Söz konusu talepler karşılanacaksa bu ancak kararlı bir mücadeleyle olacaktır. Sembolik düzeyde kalacak kırıntı bir hak için dahi büyük bir mücadeleyi göze almak gerekir. Çünkü sembolik bir kırıntı bile Türk Metal tabanında yaratacağı sonuçlar açısından MESS ve Türk Metal için son derece risklidir.

Sürecin gelişme seyrinin, sınıf hareketi kadar sermaye açısından da önemi büyüktür. Sermayenin genel çıkarları söz konusu olduğunda da MESS'in nasıl bir gericilik göstereceği yeterince açıktır. Dolayısıyla Birleşik Metal yönetimi şimdiye kadar kaybettiği vakti hızla telafi etmek ve daha ileri mücadele adımları atmak sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bu noktada biz yapacağımızı yapıyoruz asıl iş Türk Metal üyesi işçilerde demek bir şeyi çözmüyor. Kaldı ki Birleşik Metal geçmişten farklı bir şey yapacaksa asıl şimdi yapacak. Ancak bu yapacaklarıyla ve alacağı sonuçlarla Türk Metal tabanına da güven verebilir. MESS'e ve Türk Metal çetesine karşı harekete geçmesini sağlayabilir.

Kuşkusuz Birleşik Metal'in en baştaki sorumluluğu işçi sınıfının bütününe karşıdır. Bunun için süreci Türk Metal'den farklı bir sözleşme imzaladık demeye yetecek bir sonuçla yetinmek sorumsuzluğun en büyüğü olacaktır. Tersine ise yılladır işçi sınıfını ve başta metal işçilerini katmerli bir sömürüye tabi tutan sermayeye karşı bayrak açmak Birleşik Metal'in boynunun borcudur. Bunun ilk adımı ise hiç tereddüde düşmeden MESS'le "sınıfa karşı sınıf" tutumuyla gerçek bir hesaplaşmaya girebilmekten geçmektedir.

“Birleşmek ve örgütlenmek gerek!”

Türk Metal çetesinin MESS’le satış sözleşmesini imzalamasının ardından ihanetçi çeteyi teşhir eden Metal İşçileri Bülteni, Türk Metal üyesi metal işçilerinin görüşlerini almaya devam ediyor.

İzmir Habaş Demir Çelik’te çalışan Türk Metal üyesi bir işçi, satış sözleşmesinin fabrikadaki etkilerini Metal İşçileri Bülteni’ne değerlendirdi.

Fabrikadaki sorunlardan bahseder misiniz?

Türk Metal üyesi Habaş işçisi: Son 2-3 aydır hangi vardiyada nasıl çalışacağımız belli olmuyor. Şeflerin isteğine göre çalışıyoruz. Bir gün gece vardiyasına (20/24.00-08.00) gidiyoruz ve sabah iş çıkışı 16.00-24.00 vardiyasına çağırıyoruz. Her an vardiyalarımız değişebiliyor. Kendi günümüzü planlayamıyoruz. Tatil günlerimiz belli değil. Yaşamımız şeflerimizin isteğine göre değişiyor. Sendika temsilcilerimiz de rahat koltuklarında, klimalı odalarında keyif çatıyorlar.

Türk Metal’in MESS’le imzaladığı sözleşmenin ardından fabrikadaki son durumu anlatır mısınız?

Habaş işçisi: Sözleşme bu sefer de oldu bittiye geldi. Bundan kaynaklı ücretler düşük olunca sendikaya tepkiler çok fazla, ama eyleme dönüşmesi konusunda büyük bir sıkıntı var. Söylemde herkes tepkisini dile getiriyor. En büyük arzumuz da söylenenlerin eyleme dönüşmesi. Bunun içinse bilinçlenmeye ihtiyacımız var, yönlendirilmeye ihtiyacımız var. Bireysel olarak birşeyler yapamıyoruz. Duyduğum kadarıyla çoğu arkadaşım sendikadan istifa etmeyi düşünüyor ve bunu konuşuyor. İstifa etmemizin önündeki en büyük engel de idarecilerin yani Haşım Ayten’in eline düşmemiz olacak. İstifaların bir amacı olmadı mı sonucunda bundan daha kötü şartlar bizi bekliyor olacak. İkincisi maddi mesele, sendikadan istifa etmenin noterde yüklü bir miktar olduğu söyleniyor.

Temsilcilerin durumu nedir?

Habaş işçisi: Onlarla görüşmüyorum, selamlarını bile almak ağıma gidiyor. O yüzden temsilcilerin durumuyla ilgilenmiyorum. Arasına bölümleri dolaşıyorlar, yaptıklarından pek utanmış gözüküyorlar. Bu çarkın içerisinde gemilerini yürütüyorlar.

Nasıl bir sendika olmasını isterdiniz ve bunun için neler yapılabilir?

Habaş işçisi: İşçiyi sahiplenecek, sorunlarına çözüm arayacak, işveren ve vekillerinden hesap soracak, her zaman yanımda olacak bir sendika isterdim. Ama şu an sahipsiz hisediyorum. Birleşik-Metal gönlümden geçen bir sendika ama buraya getirmek zor. Herkesin mücadele ruhuyla birleşmesi ve örgütlenmesi gerekiyor. Hiçbir ayırım gözetmeksizin sağ-sol ideolojisinden bakmadan ekmeğimize ve emeğimize sahip çıkmamız gerekiyor.

Metal İşçileri Bülteni

Habaş’ta mücadele çağrısı

Metal İşçileri Birliği çalışmaları kapsamında oluşturulan **Habaş İşyeri Komitesi**, işçileri taşeron çalışmaya ve Türk Metal’in ihanetçi tutumuna karşı mücadeleye çağırıyor.

Fabrika içerisinde dağıtılarak işçilere ulaştırılan bildiride, kadrolu ve taşeron işçilere ayrı ayrı seslenilerek ortak mücadele çağrısı yapıldı.

Kadrolu işçilere seslenilirken Habaş patronunun gün geçtikçe artan servetinin asıl kaynağının, işçilerin yoğun sömürü koşullarında güvencesiz olarak çalıştırılması olduğu vurgulandı. Fabrikadaki sorunların ve son sözleşmenin Türk Metal’in ihanetçi yüzünü bir kez daha gözler önüne serdiği belirtilerek, işçilerin gösterdikleri tepkilere rağmen aktif bir mücadeleye girmemelerinin “neyi, nasıl” yapacaklarını bilmiyor olmalarıyla ilişkili olduğunun altını çizildi. Türk Metal’den kurtulmak için idarecilerden yardım isteme tutumunun da bu durumdan kaynaklı olduğu ifade edildi. İşçileri kadrolu-kadrosuz ayrımı gözetmeden örgütlenme, Habaş patronuna ve Türk Metal’e karşı ortak

mücadele etme çağrısı bildiride yer aldı.

Taşeron işçilere seslenirken de fabrikada taşeronluğun yasadışı olarak kullanıldığının, taşeronluğun ve fabrikadaki diğer sorunların çözümünün örgütlenerek kadrolu işçilerle ortak mücadele etmekten geçtiğinin altı çizildi.

İşçilerin alacakları ödendi

Öte yandan Metal İşçileri Birliği’nin işçilerin ödenmeyen alacaklarıyla ilgili olarak **Sider**’de gerçekleştirdiği bildiri dağıtımının ardından işçilerinin birikmiş alacakları ödendi. Bildiri dağıtımı fabrikada örgütlü Türk Metal Sendikası tarafından da büyük bir rahatsızlıkla karşılandı. Türk Metal temsilcileri, işçileri bundan böyle dağıtılan bildirileri almamaları yönünde uyarırken, dağıtımı gerçekleştirenlerin ‘zorla kendilerine getirilmelerini’ istedi. Bu talebi tepkiyle karşılayan işçilerin yazılanların doğru olduğunu, dağıtanların da getirilmesinin öyle kolay bir iş olmadığını söyledikleri öğrenildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Üç kuruş verip “bilinçli tüketici” olmayı öğretiyorlar!

Geçtiğimiz günlerde imzaladığı satış sözleşmesiyle metal işçisine hayatı zehir eden Türk Metal çetesi medyanın gündeminde. Hem de “partneri” MESS ile birlikte. Habere konu olay ise bu kirli ittifakın işçilere yönelik düzenlediği eğitim seminerleri oldu.

Medyanın yere göğe sığdıramadığı eğitim semineri “kredi kartı kullanımı ve tüketici hakları” konusunda verilmekteymiş. Böylelikle MESS ve Türk Metal birlikte, kredi kartı kullanımı konusunda “çalışanlara bilinçli tüketici olmayı öğretiyor”larmış! Öyle ya, MESS ve ortağı Türk Metal yönetiminin metal işçilerine bilinçli işçi olmayı öğretecek halleri yok!

Onlara göre nasıl olsa emek ile sermaye arasında da bir fark yok. Sınıf diye bir şey yok! Her sınıftan tüketiciler var! Zaten her şeyin başında da “bilinçli tüketici” olmama sorunu var!

Kuşkusuz ki işçinin sırtından saraylar kuran bu asalaklar, metal işçileriyle dalga geçmekten başka bir iş yapmıyorlar. Çünkü metal işçilerine kredi kartı kullanımıyla ders vermeye kalkanlar, satış sözleşmesiyle onun sefaletini pekiştirenlerdir. Şimdi de tutmuş arsızca üç kuruşluk ücretleriyle ay sonunu nasıl getiririz diyerek kredi kartlarına sarılan metal işçisine ders vermeye kalkıyorlar. Derslerde de herhalde “üç kuruşa nasıl yaşanır”ı öğretiyorlardı!

Bu, Türk Metal’in sendika olmadığının yeni bir tescilidir aynı zamanda. MESS’in “personel bürosu” gibi çalışan (birçok fabrikada Türk Metal temsilcileri tam olarak bu işi yapıyor) Türk Metal çetesinin misyonu metal işçilerini sınıf mücadelesinden alıkoymak, uysal “çalışanlar” haline getirmektir. Allanıp pullanan “ortak eğitim projesi” bunun en net ve dolaysız ifadesidir.

Metal işçileri, kredi batağından uzak insanca bir yaşam için sendikadan başka her şey olan bu sınıf düşmanlarından kurtulmak zorundadırlar.

Metal İşçileri Birliği
04.01.11

Metalde arabulucu toplantısı

2010-2012 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi sürecinde MESS’le uyuşmazlık zaptı tutan Birleşik Metal-İş Sendikası Ankara’da gerçekleştirilen arabulucu toplantısına katıldı.

Toplantı, Prof. Dr. Nizamettin Aktay başkanlığında yapıldı. Toplantıya Birleşik Metal’i temsilen Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Güleğül ve MESS adına Mesut Ulusoy ve Vahap Ünlü katıldılar.

Taraflar uyuşmazlık konusu maddeler hakkında genel değerlendirmeler yaparak görüşlerini arabulucuya iletiler. Bir sonraki toplantı 10 Ocak tarihinde yapılacaktır.

“Kendi sınıfımızın mücadelesini verelim!”

Metal İşçileri Birliği, Birleşik Metal-İş’in örgütlü ZF Lemförder Fabrikası İşyeri Baştemsilcisi **Şinasi Atıcı** ile TİS süreci üzerine konuştu.

- Kaç yıldır sendikalısınız, bu imzaladığınız kaçınıcı toplu sözleşme olacak?

- Şinasi Atıcı: ZF’de 5,5 yıldır sendikalıyız. Altıncı yıla gireceğiz. Sömürülmek istemediğimiz için sendikalaştık. Sendika çalışması başlamadan önce bize 2009 yılına kadar zam yapılmayacağı ve ikramiyelerin kaldırıldığı söylendi. Bundan sonra 6–7 arkadaş önderliğinde bu süreci başlattık. Ben daha önce 5 sene Türk Metal’in örgütlü olduğu Kemalpaşa’da bir fabrikada çalışmışım. Baştemsilciyi görme şansımız bile yoktu. Kendisi ulaşılmaz biriydi. Yani Türk Metal’in işleyişini iyi biliyordum bu yüzden Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlendik. Bu bizim 3. toplu sözleşmemiz olacak. Yani iki yılda bir toplu sözleşme imzalıyoruz. İlk toplu sözleşme döneminde komite olarak bir toplantı yaptık ve işçi arkadaşlarla görüştük. 2 yıllık mı 3 yıllık mı sözleşme imzalayalım diye. İşçi arkadaşlar da 2 yıllık sözleşme istediler. Zaten sendikamız da en mantıklısının 2 yıllık sözleşme olduğunu söylüyordu.

- Toplu Sözleşme sürecindesiniz, görüşmeler nasıl gidiyor, bu sürece nasıl hazırlandınız?

- Biz sendikal işleyiş terbiyemiz doğrultusunda tamamen işçilerle birlikte hazırlanıyoruz. Ayakları yere basan talepler üzerinden, bütün işçi arkadaşlarımızdan taleplerini yazmalarını istiyoruz. İşçi arkadaşlarımız her bölümden bir temsilci ve her vardiyadan bir temsilci seçtiler yani bir vardiyada 10, üç vardiyada toplam 30 kişiden oluşan bir komite oluşturduk. Her bölüm kendi içerisinde ortaklaştırdığı talepleri komiteye iletti. Biz komitedeki işçi arkadaşlarla beraber sendikamızdan yöneticilerin de bulunduğu toplantılarda talepleri tartışıp taslak hazırladık. Bütün işçi arkadaşlarımızı toplayarak hepsine ilettik. Tüm bu süreç üç-dört toplantıda görüldü. Biz taslakta ortaklaştıktan sonra sendikamızın uzmanlarına ilettik. Onların da bir-iki düzeltmesinden sonra taslağımızı işverene ilettik. Bir nüshasını biz aldık isteyen her

arkadaşa taslağı veriyoruz. Şu an işverenden görüşme tarihi bekliyoruz. Ocak ayında bir toplantı gerçekleştireceğiz işverenle. Kısacası sözleşmeyi tamamen işçi arkadaşlarımız hazırladılar.

- Bu yıl toplu iş sözleşmeniz MESS grup toplu iş sözleşmeleriyle aynı döneme denk geldi bunun sizin sözleşmenize etkileri nasıl oldu?

- ZF Lemförder MESS üyesi değil. İşveren kendi lehine olan her şeyi, buna MESS’in talepleri dahil, karşımıza getiriyor. Biz de doğal olarak MESS’in taleplerini ve karşılığında sendikamızın MESS’e sunduğu teklifleri vs. aynı sürecin tamamını gözönünde bulunduruyoruz. Asgari ücreti, Türkiye ekonomisinin gerçeğini, yakınımızdaki benzer statüdeki fabrikaların durumunu, sendikalı işyerlerinin aldığı zam oranını ve sendikamızın sınıf adına ileri sürdüğü bütün taleplerini, MESS’in birinci ve ikinci grup tekliflerini gözönünde bulunduruyoruz. 100 binin üzerinde işçiyi ilgilendiren bir toplu sözleşme ve tabii ki asgari ücret bizi doğrudan etkiliyor.

- Geçtiğimiz günlerde Türk Metal çetesinin adamları fabrikınıza bildiri dağıtmaya gelmişler, bu olaydan bahseder misiniz?

- Ben bu olayı çok önemsiyorum, sınıf adına utanç verici bir durum. Bir sendikanın başka bir sendikanın örgütlü olduğu bir yere gelmesi utanç verici. Bir yerde bir sendika çalışması varsa ben destek olmak isterim. Ama bu gerçekten sendikaysa. Bence Türk Metal bir sendika değil. Fabrikamıza bildiri dağıtmaya gelmişler, bildiri elime geçti. %99’u yalan. MESS toplu sözleşmelerinde %5’e imza atmışlar. Türkiye’nin en iyi sözleşmesi diye gelip bildiri dağıtmaya gelmişler, aptalca bir iş bence. Türk Metal, MESS toplu sözleşmelerinde ve asgari ücret vs. diğer konularda yediği nanelerin üstünü örtmek için böyle yapıyor. Gidip sağda solda biz DİSK’in tabanına da gidiyoruz diyeceklerdi ama yedikleri dayakla kaldılar. Bizim fabrikaya 12 kişi gelmişlerdi biz 2 kişi dışarıya çıkınca 12 kişi birden kaçtı. Durumu hemen karşımızda olan TOTOMAK’a ilettik. Biz saat 15.00’te çıkıyoruz, TOTOMAK ise 16.00’da çıkıyor. TOTOMAK’ta da 8 kişi bildiri dağıtmaya çalışınca işçi arkadaşlarımız tarafından çok feci şekilde dövüldüler. Türk Metal’in tabanında bir kaynama var. Bizim sendikamızı isteyen işçiler var. Olayın kendisi sınıf adına utanç verici, biz geri döndüğümüzde bizim müdürümüz TOTOMAK’ın müdürü ve yanımızdaki Senkromeç’in müdürü camdan olayları seyrediyor ve gülüyorlardı. Daha sonra polis ve jandarma geldi. TOTOMAK’ın müdürü de Türk Metal’cilere bağırarak huzursuzluk yaratmamalarını ve gitmelerini istedi. Polise şikayetçi olunmadığı için de olay kapandı. Benim bugüne kadar hatırladığım en çirkin olaylardan biriydi. Muhtemelen o insanlar toplama, seçme ve para karşılığında bu işi yapan insanlardı. Yoksa gerçekten emeğiyle geçinen hiç kimse böyle bir işe kalkışmaz.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Bu mücadelede enternasyonal dayanışma da çok önemlidir. Bildiğiniz gibi sermayenin sömürsün sınırı yok. Mesela Romanya’da, Bulgaristan’da ucuz işçilik var. Sermaye hemen ucuz işçi neredeyse oraya kaçıyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Biz oralarda da örgütlü olmak zorundayız.

Sendika ağalığına, patronluğuna bu ülkedeki emek sınıfının müsaade etmemesi gerekir diye düşünüyorum. İşçiler, emekçiler onlara sendikacı olduklarını hatırlatmalılar. Tabandan basınç olmadı mı kumarhaneler de açarlar, oteller de açarlar, Ergenekon’a para da aktarırlar. Sendika bizim yani emekçilerdir. İşçi arkadaşlarımız beni burada oturtmayacaklar. Ben sürekli işçinin arasında gezmeliyim, bütün sendikacılar da böyle olmalı. Biz temsilcilere basınç yapmazsak, sendikacılara basınç yapmazsak onlar da o koltuklarda otururlar ve hiçbir şey yapmazlar. Bir anektod anlatmak istiyorum; Türkiye genelinde temsilci eğitimleri için 1000–1500 kişinin olduğu bir toplantıdayız. İşçinin biri el kaldırarak ben dedi Kemal Türkler gibi bir sendikacı istiyorum. Bunun üzerine genel başkanımız Adnan Serdaroğlu da şöyle söyledi: “Arkadaşınız doğru söylüyor. Ancak ben de o günkü gibi işçi istiyorum. Yani sendikacıyı sendikacı yapan işçidir, tabandır”. Ben inanıyorum işçi sınıfı bu kadere değiştirmek için birleşik mücadele ederse sömürden kurtulması çok kolaydır. Yok, eğer menfaate dayalı bireysel çıkar düşünürse daha çok uzun yıllar hatta daha da kötü koşullarda yaşamaya ve çalışmaya devam eder. Bugün torba yasası, yarın çuval yasa, kıdem tazminatı, emeklilik yaşı vs... Saldırıların ardı arkası kesilmez. İşçiler ve emek örgütleri kazanmak için birleşik mücadele etmek zorundadırlar. Tabanın söz sahibi olduğu birliktelikler kurulmalı, bunun ismi önemli değil, önemli olan işlevidir. Yeni haklar kazanmanın yolu böyle mücadelelerden geçer. Kavel direnişi ülkedeki grev yaşantısı grev yaparak delmiştir. Biz büyülerimizden böyle bir mücadele mirası aldık ama kendimizden sonrakilere miras bırakamıyoruz. Bize bırakılan mirası yiyoruz. Kaderimizi elimize alalım kendi sınıfımızın mücadelesini verelim. Başka kurtuluş yolumuz yok.

- Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

- Ben teşekkür ederim.

Metal İşçileri Birliği / Çiğli

Gimsan ve Balıkçioğlu’nda görüşmeler sürüyor

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube’nin örgütlü olduğu **Gimsan ve Balıkçioğlu** fabrikalarında toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor.

Balıkçioğlu’ndaki toplu sözleşme görüşmelerine 29 Aralık günü devam edildi. Geline aşamada, ağırlıklı olarak yan ve sosyal ödemeler görüşüldü ve 16 maddede daha anlaşma sağlandı. Görüşülen maddeler içerisinde yer alan sosyal haklarda yüzde 21 ile yüzde 44 arasında değişen oranlarda artış sağlandı. Ücret zammı konusunda anlaşma sağlanamadı.

Gimsan’da ise, ücret ile yan ve sosyal ödemelerle ilgili maddelerde görüşmeler sürüyor. 28 Aralık’ta yapılan toplantıda bu maddelere yönelik bir anlaşma sağlanamadı.

Teklif reddedildi eylemler sürüyor...

Metal işçilerine mücadele çağrısı

Metal İşçileri Birliği'nin aylık yayın organı Metal İşçileri Bülteni İstanbul Gaziosmanpaşa'da metal işçileriyle buluştu.

MİB çalışanları Elmalıbahçesi'nde kurulu **Ejot Tezmacı, Yaparlar Tarım Aletleri ve RSA** işçilerine bültenin yeni sayısını ulaştırdılar. Dağıtımlar sırasında işçilerle TİS süreci, asgari ücret ve torba yasa üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Yaparlar Tarım Aletleri işçileri ile yapılan sohbetlerde asgari ücrete yapılan zamlar öne çıktı. İşçiler 2 aydır düzenli maaş alamadıklarını ifade ettiler. Asgari ücrete yapılan sadaka düzeyindeki zamma da tepkili olduklarını belirttiler.

Birleşik Metal üyesi RSA işçileri ile yapılan sohbetlerde ise devam eden TİS süreci ve ücretleri geciktiğinde hayata geçirdikleri iş bırakma eylemleri öne çıktı.

Ücret ödeme planında gecikme yaşanması durumunda tekrar iş bırakacaklarını ifade eden işçiler haklarını koruma konusunda kararlı olduklarını ifade ettiler.

Art patronunun hazımsızlığı

Ramî'de kurulu **Art Mobilya Aksesuarları** fabrikasında çalışan işçilere 30 Aralık günü Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısını ulaştıran MİB çalışanlarına patron ve uşakları müdahale etti. 300'ün üzerinde işçinin çalıştığı fabrikada sigortasız çalışmaya, kölelik ücretine ve ağır çalışma

koşullarına karşı mücadele çağrısı Art patronunu tedirgin etti.

Dağıtım sırasında işçilerle asgari ücret zammı ve torba yasa üzerine sohbetler gerçekleştiren MİB'liler patron ve uşaklarının tehditleriyle karşılaştılar.

MİB'lileri fabrika önünden uzaklaştıramayan ART patronu polis çağırma tehdidinde bulundu. Bu saldırı da boşa düşürülünce provakasyona sarılan patron çevrede toplanan işçileri "beni tehdit ediyorlar, devlete küfür ettiler" diyerek kışkırtmaya çalıştı. MİB üyeleri patronun tehditlerine, işçilerin tamamı fabrika önünden ayrılana kadar fabrika önünde bekleyerek yanıt verdiler.

MİB'liler "bültenin bir dahaki sayısı çıktığında tekrar buradayız" cevabını vererek fabrika önünden ayrıldılar.

Ağır sömürü şartları altında düşük ücretle çalışan Art işçilerinin bilinçlenmesi ve haklarına sahip çıkması Art patronunun en büyük korkusu. Patronun, bülten dağıtımına kudurmuşçasına saldırmalarının ardında yatan neden de bu. İşçilerin dağıtıma ilgi göstermesi ise Art patronunun daha da saldırganlaşmasına neden oldu.

Art patronunu kudurganlaştıran diğer bir neden ise Birleşik Metal-İş İstanbul 2 Nolu Şube'nin geçtiğimiz ay bu fabrikaya bildiri dağıtması. Art patronu ve uşakları daha önce de sınıf devrimcilerinin dağıtımlarına müdahale ederek engellemeye çalışmıştı.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

Baskı ve sürgünler protesto edildi

Büro Emekçileri Sendikası (BES), sosyal güvenlik politikalarına ve SGK emekçilerine yönelik baskı ve sürgünlere karşı 31 Aralık günü çeşitli illerde basın açıklamaları gerçekleştirdi.

Bursa'da gerçekleştirilen eylemde SGK Bursa İl Müdürü hakkında Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu. BES Genel Başkanı Osman Biçer'in de katıldığı eyleme KESK, Türk-İş, DİSK'e bağlı sendikaların yanısıra birçok demokratik kitle örgütü de destek verdi.

SGK Bursa İl Müdürlüğü önünde yürüyüşe başlayan kitle Bursa Adliyesi önüne geldi. Adliye önünde KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve BES Bursa Şube Başkanı Süleyman Ayyılmaz tarafından yapılan basın açıklamasının

ardından BES Genel Başkanı Osman Biçer de kısa bir konuşma yaparak, emekçilerin birleşik ve direngen mücadelesinin engellenemeyeceğini ifade etti.

BES Adana Şube üyeleri ise SGK önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, yanlış uygulanan sosyal güvenlik politikalarının ve SGK'nın kendi eksiklerinin faturasının sosyal güvenlik emekçilerine kesildiği söylendi. Açıklamanın devamında İzmir, Bursa ve Hatay'da çeşitli konularda SGK İl Müdürlüğü'ne dilekçe veren sendika üye ve yöneticilerinin sürgünleriyle ilgili bilgi verildi.

Kızıl Bayrak / Bursa - Adana

Ontex'te işçi basıncı

İstanbul Yenibosna'da kurulu **Ontex fabrikasında** toplu sözleşme süreci başladı. Uluslararası hijyenik ürünler devi Ontex'te ağır çalışma koşulları altında düşük ücretlere çalıştırılan işçiler yeni bir mücadele sürecine hazırlanıyorlar.

Türk-İş'e bağlı **Selüloz-İş Sendikası** İstanbul Şubesi'nin örgütlü olduğu fabrikada, sendikanın süreci geçiştirme çabalarına rağmen işçiler toplu sözleşme hazırlıklarına başladılar.

Sendika yöneticileri ve temsilcilerine, TİS taslağını oluşturmak üzere toplantı düzenlenmesi yönünde baskı uygulayan işçiler, 200'ü aşkın işçinin katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda ücret sorununu masaya yatırdılar.

Tartışmalar sonucunda Ontex işçileri bu TİS sürecinde;

* Ücretlere, makasın kapatılması için gerçekleştirilecek iyileştirmenin ardından %25 zam yapılmasını

* İki aya bölünen yakacak parasının tek seferde verilmesi ve ilerde kararlaştırılacak oranda arttırılmasını

* Diğer sosyal haklarda (ikramiye, ayakkabı, erzak, bayram parası, çocuk, cenaze, asker vb. yardımları) %20 artış yapılmasını,

* İkinci yıl için de enflasyon + %10 zam yapılmasını istemeye karar verdiler.

7 Ocak 2011 günü Ontex patronuna sunulacak TİS taslağının kabul görmemesi ihtimalini de tartışan Ontex işçileri bu durumda greve çıkma konusunda bir irade birliğine vardılar. Mücadele sürecinde yaşanabilecek işten atma saldırısına karşı da direnişle yanıt verilmesi gerektiğini belirten Ontex işçilerini yeni yılda zorlu bir mücadele süreci bekliyor.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Rotopak'ta TİS imzalandı

Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi'nin örgütlü olduğu Rotopak fabrikasında toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Alcan Ambalaj Şirketi'ne ait Rotopak Matbaacılık Ambalaj Sanayii ve Ticaret A.Ş.'de 30 Haziran 2010 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinde uzlaşma sağlanamaması üzerine 23 Kasım 2010 tarihinde grev kararı ve 21 Aralık 2010 tarihinde grev uygulama kararı alınmıştı.

Greve çıkış tarihi olarak 3 Ocak 2011 tarihini belirleyen Basın-İş Sendikası görüşmelerin anlaşmayla sonuçlanması üzerine grev uygulamasını kaldırdı.

Elmalıbahçesi'nde faaliyet

GOP İşçi Platformu bölgedeki faaliyetlerini sürdürüyor. "Sigortasız, iş güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya karşı gücünü GOP İşçi Platformu'nda birleştir!" şiarlı pulları Elmalıbahçesi'ne yaygın olarak yapan platform üyeleri önümüzdeki günlerde de işçi ve emekçilere farklı araçlarla örgütlenme çağrısını taşıyacaklar.

PTT'de işçi kıyımına karşı direniş!

PTT bünyesindeki taşeron firmalara bağlı olarak çalışan işten atılan işçiler 5 Ocak günü İstanbul Topkapı'da direniş başlattı. İşten atma saldırısı posta hizmetlerinin özelleştirilmesi sürecinde atılan bir adım olarak görülürken, işten çıkarmalar dağıtım ve motorlu kurye bölümlerinde yaşandı. Ağırlıklı olarak bir senesini doldurmamış işçilerin işten atılması dikkat çekti. PTT'nin taşeronlar eliyle yürüttüğü hizmetleri bir-iki şirketle sınırlandıracağı, mart ayında gerçekleştirilecek ihale öncesinde diğer taşeronları tasfiye etmek için işten çıkarmaların yaşandığı dile getiriliyor.

İstanbul Topkapı'da bulunan Avrupa Yakası Posta İşlem Merkezi'nde (AVPİM) 3 Ocak günü taşeron firma bünyesinde çalışan 20 işçi işten atıldı. İşten atmalar karşısında herhangi bir gerekçe sunulmazken PTT'deki işçi kıyımı sonucunda çeşitli birimlerinde çalışan 178 işçinin işine son verildi.

Taşeron işçileriyle dayanışma

İşten atmalarla ilgili ilk eylem 5 Ocak günü Topkapı AVPİM önünde, PTT'de çalışan memurların örgütlü olduğu KESK'e bağlı Haber Sen tarafından gerçekleştirildi. Saat 09.30'da AVPİM önünde biraraya gelen PTT emekçileri işten atma saldırısına karşı tepkilerini dile getirdiler.

İşten atılan işçilerin de katıldığı eylemde "Direne direne kazanacağız!", "İşçiler el ele genel greve!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!" sloganları atıldı.

Haber-İş İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Levent Dokuyucu, BES 1 Nolu Şube Başkanı Dursun Doğan, Haber Sen 8 Nolu Şube Başkanı Engin Başçı, Haber Sen Genel Merkez Yöneticisi Mehmet Demir destek konuşmaları yaptılar.

İşten atılan PTT işçisi Rıza Soylu ise mücadelelerine destek çağrısında bulundu.

Basın açıklamasını okuyan Haber Sen 9 No'lu Şube Başkanı Cemalettin Yüksel, postacıların yoğun iş yükü altında ezildiklerini söyledi. Yüksel, PTT yönetiminin asgari ücretle çalışan taşeron posta emekçilerini işten çıkararak hukuksuzluklarına bir yenisini daha eklediğini belirtti.

PTT bünyesinde çalışan taşeron işçilerin yaklaşık 150'sinin işten çıkarılmasıyla torba yasa uygulamalarının kendini gösterdiğine dikkat çeken Yüksel, "taleplerimiz dikkate alınmazsa, bu kez postacılar kapıları çalmayacak, mektup dağıtmayacak grevi örgütleyecektir" şeklinde konuştu.

Eyleme memur, kadrolu işçi

ve taşeron statüsünde çalışan yaklaşık 250 işçi katıldı. Eyleme Topkapı AVPİM çalışanları dışında Bahçelievler posta dağıtım merkezinden katılım oldu. Topkapı İşçi Derneği üyeleri ve BDSP'liler de eyleme katılım sağladı.

Direniş çadırı kuruldu

İşten atılan işçiler saat 15.00'te gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile direniş çadırını kurdular.

Çadırın kurulmasından önce Topkapı AVPİM önünde toplanan işçiler, "Haklarımız ve geleceğimiz için mücadele ediyoruz! İşimizi geri istiyoruz! / İşten Atılan PTT İşçileri" pankartını açtılar. Keyfi biçimde işten atıldıkları için öfkeli olan işçiler "Direne direne kazanacağız!", "Taşeron işçisi köle değildir!", "İşten atılanlar geri alınsın!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarını haykırdılar.

Halen çalışmakta olan taşeron ve kadrolu işçilerin de dışarı çıkarak eyleme destek verdiği gözlemlenirken eyleme 50 kişi katıldı.

Sarıyer PTT merkezinde işten atılan Celal Ünlütürk'ün okuduğu basın açıklamasında, 178 işçinin taşeronda çalıştıkları ve iş güvencesinden yoksun oldukları için bir anda kapının önüne konulduğu belirtildi.

Açıklamada ayrıca PTT'nin özelleştirilmesine de vurgu yapılarak "maruz kaldığımız bu uygulama aslında PTT'nin özelleştirilmesiyle de bağlantılıdır. PTT bünyesinde kurlsız ve güvencesiz çalıştırma yaygınlaştırılarak kurum özelleştirmeye hazırlanılıyor" denildi.

İşten çıkacakların listesini parça parça açıklayan PTT yönetiminin böylece oluşacak toplu tepkinin önünü kesmeye çalıştığının altının çizildiği açıklamaya şöyle devam edildi: "Buradan bir kez daha haykırıyoruz ki, PTT'nin peşkeş çekilmesine ve taşeronluk adı altında dayatılan köleleştirmeye boyun eğmeyeceğiz. Tüm işçi, emekçileri, sendikaları ve toplumsal muhalefet güçlerini direnişimize destek vermeye, dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz"

İşçiler son olarak işe geri alınmaya kadar PTT önünde ayrılmayacaklarını, çadır kurarak

5 Ocak 2011 / Topkapı

direneceklerini duyurdular.

Açıklamanın ardından söz alan Avukat Ümüs Seğmen de, işe iade davası açarak sürecin hukuki takipçisi olacaklarını ifade etti.

Konuşmaların ardından işçiler alkış ve sloganlarla, işçilerden birinin çaldığı tulum eşliğinde direniş çadırını kurdular.

Direniş çadırına tahammülsüzlük!

Direniş çadırının kurulmasının ardından AVPİM Başmüdürü gönderdiği uşağına direnişçi işçilerin ve direniş alanında açılan dövizlerin resmini çekti.

Başmüdürün talimatıyla çadırın kurulduğu alana gelen taşeron firma temsilcileri çadıra müdahale etmeye çalıştı. İşçileri tehditle yıldırıma çalışan taşeron firma temsilcilerinin bu girişimleri direnişçi işçiler tarafından boşa düşürüldü. Tehditlerle çadırı kaldıramayacaklarını anlayan taşeron temsilcileri bir sonraki denemelerinde işçileri boş vaatlerle kandırmaya çalıştı. "Sizi 1-2 hafta sonra geri alacağız. Çadırı kaldırın, evlerinize gidin" gibi yalanlarla direnişi bitirmeye çalıştılar. İşçiler ise işten atılan tüm işçiler işe iade edilene ve iş güvencesi sağlanana kadar direnişi bitirmeyeceklerini belirttiler.

İşçilerin talebine cevap veremeyen taşeron temsilcileri bu sefer polis çağırma tehdidinde bulunarak direniş alanından ayrıldılar. Bazı işçileri içeri çekmeye çalışarak direnişi bırakmaları için ikna girişiminde bulundular.

Kızıl Bayrak / Topkapı

5 Ocak 2011 / Topkapı

Direnışteki PTT işçileriyle konuştuk...

“Direnişimizle dayanışmaya çağırıyoruz!”

Celal Ünlütürk (Sarıyer PTT işçisi): PTT dağıtım merkezinde çalışıyordum. İşten atılmamızın tek nedeni taşeron firma bünyesinde çalışmamız. Bize sadece sözlü olarak işten atıldığımız söylendi. Taşeron firmayla sözleşme sona ermiş ve bu yüzden bizim işimize son vermişler. Taşeronlaştırmaya karşı arkadaşlarla biraraya geldik. Neler yapabileceğimizi konuştuk. Direnişe geçme kararı aldık. Ekmeğimizi kazanana kadar işyerlerimizden ayrılmayacağız. Bugün direniş çadırını Topkapı’da kurduk. Yarın Sarıyer’de kuracağız. Genele yayacağız. Türkiye genelinde devam edecek eylemlerimiz. Postane Genel Müdürlüğü bizim sesimizi duyana kadar mücadelemiz devam edecek. İşten çıkarmaları durdurmak birinci amacımızdır. İkinci amacımız ise işten atılan işçilerin işlerine iade edilmesidir. Oradaki memurlarla aynı işi yaptığımız halde bize düşük ücret veriliyor. İşyükü çok fazla ve bu yüzden bizi halkla karşı karşıya getirmek istiyorlar. “Postacılar getirmedi” diyorlar. Asla böyle bir şey yok. Şu anda dünya kadar postacı açığı var. Buna rağmen işten çıkarılıyor. Çünkü özelleştirmeye geçecekler. İşten atılmamızın tek nedeni budur.

Cafer Kala (Topkapı AVPİM işçisi): Gaziosmanpaşa grubunda çalışıyorum. 5 yıldır buradayım. Hiçbir gerekçe gösterilmeden işimize son verildi. Haklarımızı geri istiyoruz. İşimizi geri istiyoruz. Kölelik istemiyoruz. Normal şartlarda çalışmak istiyoruz.

Mustafa Bayraktar (Topkapı AVPİM işçisi): Bayrampaşa bölümünde çalışıyorum. Bildirim yapılmadan işten atıldık. Eylem yapıyoruz. İşten atılanlar geri alınana kadar eylemimiz sürecektir. Taşeron sistemi kölelikten başka bir şey değildir. Sadece işe girmekle olmuyor. Kadrolu olarak çalışmak istiyoruz. Kadrolu çalışanlarla aynı işi yapıyoruz ama asgari ücret alıyoruz.

Musa Küçük (Topkapı AVPİM işçisi): İşten çıkarılma olayı bir haftadır sürüyor. Geçtiğimiz hafta perşembe günü başladı. İşten çıkarılacakların listesi devam etti. En son 4 Ocak günü işimize son verildiğini söylediler. Örneğin ben işten ayrılmak istediğimde benim önüme şartlar koyuyor. 15 gün önceden haber vermek gerektiğini, yerime gelecek kişiye bölgeyi öğretip işten ayrılma şartını getiriyor. Ama kendisi işten çıkartınca tebligat bile yapmıyor. Anında kapı önüne koyuyor. Hiçbir güvence vermiyor. Sosyal haklarımızı istiyoruz. Gerek mahkeme yoluyla gerekse de direniş yoluyla haklarımızı almak istiyoruz.

Rıza Soylu (Topkapı AVPİM işçisi): Taşeron sisteminin kölelik düzeni olduğunu gören PTT işçileri olarak işten atma saldırısına karşı sessiz kalmadık. Topkapı’daki posta dağıtım merkezi önünde gerçekleştirdiğimiz eylemle direnişe başladık. Ancak bizim için asıl önemli olan bundan sonra yapılacaklardır. İşimize geri dönene kadar buradaki arkadaşlarımızla birlikte mücadeleye devam edeceğiz. Buradaki direniş sadece işe geri dönme mücadelesi değildir. Bu direniş aynı zamanda taşeronlaştırma denen kölelik sistemine karşıdır. Bu yüzden her kesimden işçi ve emekçileri, sendikaları, ilercileri ve devrimci güçleri direnişimizle sınıf dayanışmasını büyütme çağırıyorum.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Patronların saldırılarına karşı tek yol direniş!

Farklı sektörlerden işçiler patronların saldırılarına karşı direniş yolunu tuttu.

Nemtrans’ta direniş

İş Bankası iştiraki olan Nemtrans Loj. Hiz. Ve Petrol Ürünleri Tic. A.Ş.’de örgütlenen DİSK’e bağlı Nakliyat-İş Sendikası işten atma saldırısıyla karşılaştı.

Bursa Gemlik’te bulunan işyerinde çalışan 68 Nemtrans işçisinden 46’sını üye yaparak işyerinde üye çoğunluğunu sağlayan sendika, 5 Kasım 2010 tarihinde çoğunluk tespiti için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na başvuruda bulundu. Sendikal örgütlenmeye karşı saldırıya geçen Nemtrans patronu, toplam 14 işçiyi işten attı. İşten atılan işçiler dışında sendika üyesi diğer işçilere de Gempport’ta hakları ile birlikte devir yapmayı teklif eden patronun bu teklifi ise reddedildi.

Nemtrans patronu sendika üyesi diğer işçileri de kapı önüne koydu. İşten atma saldırısına karşı yeni yıla direnişle giren Nemtrans işçileri 31 Aralık günü İstanbul’da İş Bankası Genel Müdürlüğü önünde eylemdeydi. Nemtrans işçilerine, Nakliyat-İş’in örgütlü olduğu değişik işyerlerinden işçiler de destek verdi.

Frito Lay’da eylem

Kocaeli Suadiye’de kurulu Frito Lay fabrikasında işten atılan işçiler eylem yaptı. “Bütçede daralma” gerekçesiyle işten atılan Frito Lay işçileri, 6 ay önce Tek Gıda-İş Sendikası tarafından başlatılan örgütlenme çalışmaları nedeniyle işten atıldıklarını söylüyorlar. İşçilerin fabrika önünde gerçekleştirdiği eylemde Tek Gıda-İş Sendikası’nın yer almaması ise dikkat çekti.

Bazı işçiler patronun dayatmaları karşısında istifa dilekçelerini imzalarken işten çıkarılan 60 kişiden 13’ü ise fabrikaya dava açtı.

Fabrika önünde gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını okuyan Frito Lay işçisi **Canan Çeli**, fabrika yönetiminin 19 Aralık 2010 tarihinde, çalışanların gönüllü işten ayrılmaları için bir ilan yayınladığını belirtti.

İlanda fabrikadan ayrılmak isteyen işçilere birkaç aylık ücret, kıdem ve ihbar tazminatlarının verileceğinin belirtildiğini ifade eden Çelik, fabrikadaki baskıları aktardı.

Sağlık işçileri direnişte

Adana Numune Hastanesi ve bağlı olduğu Fatma Kemal Timuçin Kalp Merkezi ile Seyhan Uygulama Hastanesi’nde taşeron firma bünyesinde çalışan 105 işçi, yeni yılın ilk gününde işten atıldı.

Bilgisayar veri girişi, güvenlik hizmetleri ve yemekhanede çalışan işçiler, ihaleyi kazanan taşeron firmanın değişmesi bahanesiyle gasbedilmek istenen tazminat ve sosyal hakları için direnişe geçtiler. Tazminat ve sosyal haklarının ödenmediği halde, ödenmiş gibi ibraname imzalamaya zorlandıklarını belirttiler.

Taşeron işçileri **3 Ocak** günü hastane bahçesinde başhekimlik önünde basın açıklaması yaptılar. Dev Sağlık-İş ve SES’le beraber örgütlenen eylemci Etilim Sendikası Adana Şubesi de destek verdi. Etilim Sendikası Adana Şubesi de destek verdi.

3 Ocak 2011 | Adana

İşten atmaların sorumlusunun hastane idaresi olduğunu vurgulayan işçiler başhekimlikle yaptıkları görüşmelerden de sonuç çıkmadığını ifade ettiler. Kendilerinin yerine hastane yöneticilerinin yakınlarının işe alındığını söylediler.

5 Ocak günü hastane bahçesinde basın açıklaması gerçekleştiren işçilere DİSK, Adana Tabip Odası, KESK, Dev Sağlık-İş, İHD Adana Şubesi Emek ve Çalışma Komisyonu da destek verdi.

Açıklamada, Sağlık Müdürü Aytekin Kemik’in basına verdiği demeçler eleştirildi.

Taşeronlaştırmanın kölelik anlamına geldiğine vurgu yapılan eylemde işten atılan işçilerin her gün 9.00-16.30 arası hastane önünde bekleyecekleri duyuruldu.

Eyleme BDSP ve Sanayi İşçileri Derneği üyeleri de katılım sağladı.

UPS’de yeni yıl kutlaması

İzmir’de UPS işçilerinin direnişi 2010’un son gününde de devam etti. Direnişin 250. gününde TÜMTİS, işçilerle yılbaşını kutlamak için ambar işçileri ve desteğe gelenlerle birlikte yılbaşı etkinliği gerçekleştirdi.

Halayların çekilmesiyle başlayan etkinlik TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli’nin konuşmasıyla devam etti. Günseli, 2010 yılını değerlendirdiği konuşmasında 2011 yılının tüm işçiler, emekçiler, ezilen haklar için aydınlık bir yıl, haksızlıklara ve eşitsizliğe karşı mücadele yılı olmasını diledi.

Konuşmasında UPS ile sürdürdükleri görüşmeler hakkında da bilgi veren Günseli, görüşmelerde olumlu adımların atıldığını ancak sendikanın talepleri tamamen kabul edilene kadar direnişin devam edeceğini söyledi. Direnişteki Buca Belediyesi işçilerini de selamlayan Günseli, direnişin başından beri kendilerine destek veren ilercileri ve devrimci kurumlara teşekkür etti.

Etkinliğin devamında UPS direnişçisi bir işçinin eşi ve direnişçi işçi Şahin Başaraner şiirler okudular. Ayışığı Sanat Merkezi de şiirle etkinliğe katkı sundu. BDSP, Alinteri, Mücadele Birliği ve SDP’nin katıldığı etkinlik halaylarla son buldu.

Büyük madenci yürüyüşü 20. yılında...

İşçi sınıfına ışık tut

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli ve güçlü eylemlerinden olan Zonguldak maden işçilerinin büyük yürüyüşü 20. yılında. Maden işçileri 20 yıl önce, 4 Ocak 1991 günü başlattıkları yürüyüşle ülkeyi sarsmış, sermaye iktidarı ve uşaklarının korkularını büyütmişti. 4. gününde, 8 Ocak günü sendikal ihanete uğrayarak bitirilen bu büyük işçi eylemi aradan geçen bunca yıla rağmen işçi sınıfının yoluna ışık tutmaya devam ediyor.

Patlamanın kaynakları

Maden işçilerinin büyük yürüyüşü 1990 yılının ikinci yarısında başlayan TİS görüşmelerinin tıkanmasıyla çıkılan grevin ilerleyen aşamasında gündeme geldi. Hükümetin taleplerine yanıt vermemesi ve madenlerin kambur olduğu yolunda kara bir propagandaya girişmesi üzerine, maden işçileri Ankara yürüyüşünü başlattılar.

Ancak bunlar yüzeydeki nedenlerdi. Daha geride ise sınıf mücadelesinin on yıllara yayılan mücadele birikimleri yatıyordu. Madencilerin bu büyük eylemi, 12 Eylül darbesiyle ücretleri eritilen ve hakları elinden alınan işçi sınıfının birikmiş öfkesinin patlamasıydı. Daha doğrusu bu patlamanın doruğuydu. Çünkü işçi sınıfı 12 Eylül karanlığını '87 bahar eylemleriyle birlikte yırtmış, bu yoldan giderek çapı ve derinliği büyüyen bir hareketlilik içerisine girmişti. Öyle ki genel grev istemi güçlü bir biçimde ortaya konulmaktaydı. Ayrıca taban örgütlülükleri bakımından güçlü bir durumda olan işçi sınıfı içerisinde, mücadele içerisinde yetişmiş yüzü sosyalizme dönük bir öncü kuşak da vardı.

İşte tüm bu birikim üzerine yükselen büyük madenci grevi, işçi sınıfı hareketinin doruk noktası oldu. Ekonomik hakları uğruna Ankara yoluna dökülen maden işçileri hem işçi sınıfının ileri bir bölüğüydü, hem de eylemleri politik bir düzeyi zorluyordu. Bunun için de sermaye devleti ve sendikal uşakları tarafından elbirliğiyle yoğun bir çaba ve çeşitli manevralar sonucunda bitirildi.

TİS süreci greve evriliyor

Maden işçilerinin TİS süreci kamu işyerlerini kapsayan grup TİS sürecinin bir parçasıydı. Yıl ortasında başlayan bu süreç için TİS kapsamında bulunan işyerlerinde örgütlü sendikalardan bir alt komisyon oluşturulmuştu. Komisyonda Genel Maden-İş, Teksif, Petrol-İş, Selüloz-İş ve Hava-İş sendikaları bulunuyordu. Bu komisyonun hükümetle temmuz ayından itibaren başlattığı görüşmelerden herhangi bir sonuç alınmadı. Sendikaların TİS teklifinde aylık ücretin net 2,5 milyona, asgari yevmiyenin ise 85 bine çıkarılması talep ediliyordu. Ancak hükümet bu teklifi kesin biçimde reddetti.

Ekim ayı sonuna kadar devam eden toplantılardan herhangi bir sonuç alınmadı ve süreç grev aşamasına geldi. Bu aşamada madenciler Genel Maden-İş

kurultayında grev kararını aldılar. Karara göre grev 30 Kasım 1990'da başlayacaktı.

Grev kararının alınması üzerine dönemin ANAP hükümeti başta olmak üzere düzen cephesinden gerici tepkiler yükseldi. Madenlerin kar etmediği, toptan kapatılmasının daha iyi olacağı yönünde gerici bir propaganda yapılarak grevin yararsız olduğu yönünde mesajlar verildi. Maden işçilerinin grev kararlılığını sürdürmesi üzerine ise hükümet, 4 Aralık'ta başlamak üzere lokavt kararı aldı. Ayrıca grev başlamadan hemen önce Zonguldak'a asker ve polis yığınağı yapıldı. Böylelikle işçiler yıldırılmaya çalışıldı.

Grev başlıyor...

Baskı ve tehditlere rağmen 30 Kasım 1990'da grev başladı. Bu ilk günde Türk-İş üst yönetimi maden işçilerini yalnız bırakarak tutumunu ortaya koyarken Genel Maden-İş Sendikası (GMİS) Genel Başkanı Şemsi Denizler ise şöyle konuşuyordu: *Biz madenciler olarak ilk kıvılcımı çaktık. Grevimiz tarihin en büyük grevlerinden biridir. Biz üretmiyoruz, Türkiye işçi sınıfı da üretmesin.*

Ancak Şemsi Denizler bu sözlerin hemen arkasından ise işçileri evlerine gitmeye ve kendilerinden haber beklemeye çağırdı. Denizler böylelikle tüm süreç boyunca olduğu gibi, bir adımını ileriye atarken iki adım da geriye atıyordu. Çünkü gerçekte tabandan yükselen büyük dalganın önünde sürükleniyor, önden gitmek zorunda kalıyordu. Denizler böylelikle Mengen'e kadar gidecek, ancak burada inisiyatifi ele geçirecek ve sermaye iktidarıyla işbirliği içerisinde madencileri geri çevirecekti.

Grevin ilk gününde ise Denizler'in kendilerini evlerine göndermek istemesine rağmen işçiler, onu dinlemediler. Öncü işçilerin de yönlendirmeleriyle sendikanın önüne yığıldılar. Coşkulu sloganlarıyla kent merkezini inlettiler. Denizler'e de, cadde ve sokakları dolduran maden işçilerine mücadeleden yana konuşma yapmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. Maden işçilerinin sendika yönetimine rağmen yaptığı

bu çıkış, sürecin bundan sonraki seyrini de tayin edecekti.

İşçi sınıfının kalbi Zonguldak'ta attı

Birkaç gün sonra maden işçileri adeta kent merkezini mesken tutmuştu. Binlerce işçi ve onlara destek veren halk, kent merkezinin bir ucundan diğer ucuna yürüyüşler yapıyor, sloganlarını haykırıyordu. Polis başlangıçta engel olmaya çalışsa da işçiler karşısında çaresiz kaldı.

Her gün tekrar eden bu eylemler, gün geçtikçe daha da büyüdü. Sokaklardaki kitle diğer işçi grupları ve emekçilerin katılımıyla artarak 70 bini bulmuştu. Bu arada esnaf da kepenk kapatarak madencilere destek sunuyordu. Liseli öğrenciler okullarından çıkıp eylemlere katılıyorlardı.

Yapılan eylemlere ülkenin birçok yerinden gelen işçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar ve sanatçılar da katılıyorlardı. Ayrıca birçok kentte madencilerle dayanışma gösterileri yapılıyor.

Madenci grevinin etkisi Türkiye'nin sınırlarını da aştı. Çeşitli ülkelerde dayanışma kampanyaları başlatılırken, destek eylemleri de gerçekleştirildi. Örneğin Güney Afrika başta olmak üzere çeşitli ülkelerden kömür ve liman işçileri Türkiye'ye gelecek kömürlerin yükleme işini durdurdular.

Grev yürüyüşe dönüştü

Grevin büyük ses getirmesi ve sınıfın geniş desteğini alması nedeniyle Türk-İş de 3 Ocak 1991 tarihinde uygulanmak üzere genel grev kararı almak zorunda kaldı. Ancak bu karar sonuca gitmek için yeterli değildi. Göstermelik bir eylem olarak kalıyordu. Bu nedenle maden işçileri de Ankara'ya yürüme kararını aldılar ve hazırlıklara başladılar. 3 Ocak'taki genel greve rağmen hükümet taleplerini kabul etmezse 4 Ocak günü yürüyüşe başlayacaklarını ilan ettiler.

Hükümet ise GMİS üzerindeki baskılarını arttırarak yürüyüşü durdurmaya çalışmaktaydı. Ancak artık ok yaydan çıkmıştı. Denizler'in maden işçilerinin önünde durması mümkün değildi. Bu nedenle son gece yürüyüşe engel olmaya çalışsa da başaramadı. Maden işçileri Ankara'ya yürümekte kararlıydılar.

Ankara yürüyüşü için yapılan planlama bir süre yüründükten sonra otobüslerle devam etmek biçimindeydi. Ancak devletin otobüslere engel olması üzerine, yollara dökülerek yürüyüşe geçtiler.

Büyük işçi seli Ankara'ya akıyor

"Ölmek var dönmek yok", "Yolumuz Ankara, hedefimiz Çankaya" sloganlarıyla yürüyen işçilere destek çığ gibi büyüdü. İşçilerin aileleriyle birlikte yöre halkı da yürüyüşe katılıyordu. Sadece bu kadarla da kalmadı. Ülkenin birçok köşesinden gelen işçiler, emekçiler, aydınlar, sanatçılar ve gençler de yürüyüş

Mayaya devam ediyor!

kortejinde yerlerini aldılar. Böylelikle 100 bin kişilik bir yürüyüş korteji oluştu.

Sermaye devleti de bu büyük işçi seli karşısında büyük bir korkuya kapıldı. Bu nedenle Çankaya Köşkü'nün çevresi dikenli tellerle çevrilirken, Ankara'daki güvenlik önlemleri üst düzeye çıkarıldı. İşçileri engellemek için ise ilk barikat Devrek yolunda kuruldu. Ancak bu barikat kolaylıkla aşıldı.

Yürüyüş kolu ilk günün akşamında Devrek'e vardı. Devrek halkı yürüyüşçüleri bağrına bastı. Evini açtı, yiyeceğini paylaştı. Öyle ki gece tek bir kişi dahi dışarıda kalmadı.

Ertesi gün sabah erkenden kortejler oluşturularak yürüyüş kolu yeniden yola koyuldu. Bu arada Şemsi Denizler ise hükümetin isteği üzerine görüşmelerde bulunmak için işçilerden habersiz olarak Bolu'ya gitmişti.

Fakat işçiler disiplinli ve coşkulu yürüyüşlerini sürdürdüler. Yürüyüşlerin sayısı ikinci gün yeni katılımlarla daha da artmıştı. Bu arada da devlet de yürüyüş kolunun önüne bu kez Dorukhan Tüneli'nde askerlerden oluşan ikinci barikatını kurdu. Barikatın kurulduğu haberi işçiler arasında dalga dalga yayılırken coşku ve kararlılığı daha da arttırdı. Bu büyük ve kararlı insan seli karşısında, barikatlar açıldı, yürüyüş devam etti.

İhanet ağlarını örüyor...

Bu arada da Bolu'daki Denizler'den "görüşmeler bitene kadar Mengen'de bekleyin" mesajı geldi. Bunun üzerine işçiler de Mengen'de beklemeye geçtiler. Ancak bir süre sonra dönen Denizler ortada herhangi bir sonucun olmadığını, hükümetin geri adım atmadığını, görüşmek için dahi yürüyüşün bitirilmesi şartını koyduğunu açıkladı. Bu, işçilerin öfkesini daha da büyüttü. Ama yine de Denizler büyük ölçüde inisiyatif almış ve yürüyüşü Mengen'de durdurmayı başarmıştı.

Bu aşamadan sonra ise adım adım direnişi bitirmek üzere manevralara başvurdu. Önce yürüyüş komitesinde yer alan işçilerle bir toplantı yaptı. Bu arada işçiler de bekleyişlerini sürdürüyor, kararlılıklarını, "ölmek var, dönmek yok!", "gemileri yaktık, geri dönüş yok!" gibi sloganlarla dile getiriyorlardı. Toplantı sonrasında işçilere seslenerek kararı yarına bıraktıklarını duyururken provakatör edebiyatı yapmayı da ihmal etmedi.

İşçiler o geceyi kış sokağında Mengen'de geçirirken, devletse bölgeye büyük bir askeri yığınak yapıyordu.

Mengen'de barikat...

İşçiler yine de 6 Ocak günü yürüyüşlerine devam ettiler. 12 kilometre kadar yürüdükten sonra ise karşılarında devasa ölçülerde bir barikat buldular. Barikat, buldozerler, iş makinaları, panzerler ile desteklenmiş bir asker ve polis ordusuyla örülmüştü.

Bunun üzerine işçiler, aşamadıkları barikatın 50 metre kadar önünde beklemeye başladılar. Böylelikle geceyi geçirdiler. Ancak devlet de boş durmadı. Sabaha doğru çoğu öncü işçilerden olmak üzere 201 işçiyi uykudayken gözaltına aldı. Durumu öğrenen işçiler büyük bir öfkeye kapıldılar. Ancak Denizler ve ekibi işçileri harekete geçmekten alıkoydu.

Aynı gün Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların başkanlarıyla bir toplantı yaptı. Toplantı sırasında Çalışma Bakanı, Denizler'i arayarak ertesi gün Ankara'da görüşmeye davet etti. Bunun üzerine toplantıda "işçilerle konuşup onları geri dönmeye ikna etme" kararı alındı.

Nitekim 8 Ocak günü Denizler Mengen Belediyesi binasından işçilere hitap ederek işçileri evlerine geri dönmeye çağıran bir konuşma yaptı. Konuşmasında "Yürüyüş eylemi bitmiştir. Sizler Zonguldak'a dönüyorsunuz" diyen Denizler, "gemileri yaktık geri dönüş yok" sloganı atan işçileri de "Kışkırtıcılar seslerini kessin" diyerek susturmaya çalıştı.

Denizler amacına ulaşmıştı. İşçiler ikna olmasalar da kabul etmek zorunda kaldılar. Hüngür hüngür ağlayarak şaşkınlık içerisinde otobüslere doldurulup Zonguldak'a gönderildiler.

Büyük yürüyüş sona ermişti. Madenci fırtınası dinmişti.

Sermaye devleti karşı saldırıya geçti

Denizler ise görüşmeleri sürdürmek üzere Ankara'ya gitti. Ancak bu görüşmelerden herhangi bir sonuç çıkmadı. Hükümet bundan sonra süreci sürüncemeye bıraktı. Bu arada da Körfez savaşı başlamıştı. Sermaye iktidarı 25 Ocak günü önce MESS grup TİS sürecinde grevde bulunan 90 bin metal işçisini kapsayan sözleşmeyi sonuçlandırdı. Ardından ise "milli güvenlik" bahanesiyle tüm grevleri yasakladı. Böylelikle maden işçilerinin de içerisinde olduğu toplam 120 bin işçiyi kapsayan grevler bitirilmiş oldu. Türk-İş ile birlikte GMİS yönetimi de bu saldırıyı sineye çekti. Sonuçta maden işçileriyle

ilgili TİS 6 Şubat günü imzalanırken, hükümet greve neden olan kendi teklifini de geri çekerek daha da geri şartlarda bir sözleşmeyi kabul ettirdi.

Ancak bu sonuç işilerin maddi kayıplarının ötesinde daha ağır bir faturaya dönüştü. Çünkü böylelikle '87'den itibaren yükselişe geçen ve madenci yürüyüşüyle doruk noktasına ulaşan işçi hareketi kırılmış oldu. Mengen barikatından dönüş bu kırılmanın başlangıç noktasını oluşturmuştu. İşçi hareketi düzenin koyduğu barikatları ve esasında ise sendikal bürokrasi engelini aşabilecek bir örgütlenme düzeyini ortaya çıkaramadığı ölçüde yenilmişti. Bu noktadan sonra ise siyasal-moral üstünlük ve inisiyatif sermaye devletine geçti. O da bu üstünlüğünü sonuna kadar kullanacaktı. Bu nedenle grevleri yasakladıktan sonra işçi hareketinin ileri-öncü kuşaklarını tasfiyeye yöneldi. Yüzbinlerce işçi işten atıldı.

Maden işçileri yol göstermeye devam ediyor!

İşçi hareketi bu büyük kırılmadan sonra büyük bir gerileme yaşadı ve saflarında büyük dağılmalar ve boşluklar ortaya çıktı. Bu koşullarda ise sendikal bürokrasi sendikalar üzerindeki egemenliğini pekiştirirken, işçi hareketi üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırdı. Böylelikle de daha kapsamlı hak gasplarının yolu da açılmış oldu. Bugün işçi sınıfının çektiği katmerli sömürü ve kölelik düzeninin oluşturulması da ancak böylelikle mümkün olabildi.

İşçi hareketinin tarihinde böylesi özel bir yeri olan maden işçilerinin büyük yürüyüşü, diğer taraftan yenilmiş olsa dahi, büyük ve şanlı bir işçi eylemi olarak tarihteki yerini aldı. İşçi sınıfı bu eyleme baktığında hem büyük gücünü, hem de aşması gereken engelleri gördü. Bu nedenle üzerinden 20 yıl geçse de büyük madenci yürüyüşü işçi sınıfına ışık tutmaya devam ediyor. İşçi sınıfı sermaye iktidarı ve uşaklarından kurtulabilmek için bu yoldan ilerlemeli ve maden işçilerinin yarım bıraktığı işi tamamlamalıdır.

Kampanya çalışması üzerine notlar...

Sınıf devrimcileri olarak yoğun geçecek bir kampanya dönemi içerisindeyiz. “Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlenmeye” üst başlığı altında yürüyen kampanya il çalışmamızın politik ve pratik açıdan sınanacağı bir dönem olacak.

İl faaliyetimiz sektör çalışmaları ekseninde yoğunlaşarak, fabrika merkezli bir zeminde yol almaya çalışıyor. Merkezi kampanya dönemi bizim için her şeyden önce, bu yoğunlaşmanın güçlendirileceği, somut bir takım kazanımlara dönüştürüleceği bir zaman dilimi demek. Kampanyanın il özgülünde nasıl ete kemiğe büründürüleceği, hangi araç ve yöntemlerle bunun sağlanacağı, güç ve imkanların nasıl değerlendirileceği vb. konularda ayrıntılı bir planlama yapılmış durumda. İçe doğru işletilen bir tartışma sürecinin ürünü olan bu planlama, halihazırda tüm ayrıntıları içermiyor. Fakat politik ve pratik olarak kampanya çalışmasının ana çerçevesini çiziyor.

Kampanya döneminin başarı ile geride kalması, kendi sınırlarımızı her açıdan zorlayacak devrimci bir iradenin ortaya konması ile mümkündür. Ancak böyle bir iradenin varedilebilmesi tek başına “niyet etme” sorunu değildir. Doğru bir politik hat ve ona bağlı sistemli bir planlama gerektirir. Her ne kadar şu ana kadar yapılan tartışmalarla belli açıklıklara ulaşılmış olduğunu varsaysak da, konunun belirleyici önemini düşünerek bazı noktaların altını tekrar çizmek ve yapılan iç tartışmalarda ortaya konan bazı somut sorun alanlarına bir kez daha değinmek ihtiyacı duyuyoruz.

* Öncelikle belirtmek gerekir ki merkezi kampanya çalışması il çalışmasının dönemsel-stratejik hedeflerine ulaşmak için bir araç olarak ele alınmalıdır. Kampanyayı il planında özgülleştirmek tek başına çalışmanın dayanacağı yerel dinamikleri ve mevcut imkanları tespit etmek, planlamayı ona göre şekillendirmek değildir. Aynı zamanda hedefleri ve sağlanılmak istenilen kazanımları da il ölçeğinde somutlayabilmek gereklidir. Her il çalışmasının olduğu gibi alandaki çalışmamızın genel hedefi de ildeki sınıf mücadelesinde daha etkin bir yer tutmak,

ona yön veren bir düzeye ulaşmaktır.

Böyle bir düzeye ulaşılabilmesi için: Sektör çalışmalarında yoğunlaşarak fabrika merkezli somut mevziler yaratmak, sendikalardaki etki gücümüzü arttırmak, İzmir sınıf hareketinin öncü işçilerini ve ilerici sol güçlerini ortak mücadele platformlarında yan yana getirmek, mevcut olan platformlara sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılayacak bir mevziye dönebilmesi için müdahale etmek, her bir mücadele arayışını ve mevzi çıkışı sahiplenerek ilerlemesi için yol göstermek ve tüm bunları yapabilmek için faaliyet kapasitemizi, politik etkimizi, kitle tabanımızı güçlendirip, dinamik güçlü bir örgütsel bünye yaratabilmek önümüzde duran görevlerdir.

Ancak birbiri ile bağlantılı bu görevlere paralel yükleniyor oluşumuz ne genel olarak faaliyetimizin hepsine aynı düzeyde güç ve enerji harcadığını gösterir ne de kampanyanın iç planlaması yapılırken bu hedeflerin eşit düzeyde bir pratiğe konu edileceğini... Bu paralel yüklenmede belirgin bir yol almak, birbirinden parçalı çabaların toplamı üzerinden değil, birleşik bir müdahale planının başarılmaması ile mümkün olacaktır... Bu açıdan bugün için hem genel olarak faaliyetimizin hem de bunlara dönemsel bir yoğunlaşma manasına gelen kampanyanın, çubuğu büküğü alan fabrikalarda mevzi yaratma sorunudur. Burada kaydedilecek mesafe diğer alanlara müdahalemizi de doğrudan etkileyecektir. Yalnız sınıf hareketi değil onun bir parçası olarak devrimci sınıf faaliyeti de sıçramalı gelişir. Bugün için bu gelişmenin stepnesi belirlenmiş fabrikalarda yaratılacak mevzilerdir. Her türlü planlama esasta buna hizmet etmelidir. Bu açıdan her bir planlama için “fabrika çalışmalarımızın kendisine ne getirecek” diye sormak yerindedir.

* Fakat tıpkı fabrikalarda alınacak olan yolun çalışmamızın diğer hedeflerine ulaşmada ön açıcı olması gibi bağımsız devrimci sınıf çizgisinin genel olarak güçlenmesi, etkisini, gücünü, faaliyet kapasitesini genel olarak arttırması da biz dahil her bir il-alan çalışması için ön açıcı olacaktır. Bu yüzden ülke çapında merkezi olarak belirlenen şu veya bu eyleme-araca-vönteme sadece il çalışmasının kendi

özgünlüğünden bakarak işlev tanımlaması getirilemez. “Böyle bir eylemin bizde karşılığı yok”, “böyle bir kurultay kendi içinde geçmiş deneyimleri aşamaz”, “Bu aracı kullanmak çok bir şey getirmez” türü tartışmalar sadece tek tek alanların kendi durumuna bakarak yapılamaz. Sonuçları tek tek alanlarda bıraktıkları ile ölçülemez. Kampanyanın yerellere ve özgün dinamiklere yaptığı vurguyu böyle algılamamanın getireceği sonuç, genel kampanyanın, dolayısıyla böylesine bir genel çalışmanın her bir yerelin kendi darlığına yapacağı zorlayıcı üstten müdahalenin boşa düşürülmesi olur. Kaldı ki il çalışmasının hedefleri ve özgünlükleri düşünüldüğünde genel kampanyanın ortaya koyduğu yönelimlerin ve bunları yerine getirmek için tanımladığı araçların doğru kurgulandığı yerde il çalışmasının ihtiyaçları ile nerede ise birebir örtüşme içerisinde olduğu görülecektir.

* Yukarıda tanımlanan genel görevlerin önemini hiçbir şekilde gözden kaçırmamak kaydıyla basitleştirerek söylersek bizim açımızdan kampanya belirlenen ve çoğu stratejik işletme kapsamında olan fabrikalara özel olarak yoğunlaşan bir çalışma ve bu çalışmaya eşlik edecek olan güçlü bir genel seslenme faaliyetidir. Mevziler buralarda yaratılacak, politik etkimiz buralarda sağlanan başarılar üzerinden güçlendirilecek, ortak mücadele mevzileri oluşturmak ve kendi dışımızdaki potansiyelleri harekete geçirmek için gerekli birleştirici maya buralardan alınacaktır. Kitleselleşme sorununun dahi çözüleceği esas alan gene buralar olacaktır. Bu söylenenlerden tabi ki kampanya boyunca sınıf faaliyetinin diğer görev ve sorumluluklarının bir kenara bırakılacağı sonucu çıkmaz. Sorun, çözücü ve öncelikli olanın ne olduğunun hiçbir şekilde gözden kaçırılmamasıdır.

* İl çalışmamızın ana omurgasını teşkil eden sektörel yönelimlerin güçlendirilmesi, kampanya vesilesi ile daha belirgin örgütsel biçimler kazandırılması somut hedeflerimiz arasındadır. Hem kampanyanın örgütleniş biçimi, hem de kampanya sürecinde “önemli bir dönemeç” olarak ortaya konulan kurultayların sektörlere dayalı olarak kurgulanıyor olması, bu hedeflerin yakalanması için

uygun zeminler yaratacaktır.

Dahası kampanyanın finali olacak olan 1 Mayıs'ın gene “sektörlere dayalı bir çalışma olarak örgütlenmesi” ve alana katılım biçiminin de “sektörel kortejler olarak” bugünden hedefleniyor olması bu yoğunlaşmayı güçlendirecektir. Her sektör çalışmasının muhakkak kendini belirlenmiş fabrikalar üzerinden varetmeye çalışması, her çalışmanın özellikle işçilerden oluşan kendi özel ekiplerinin oluşturulması, bu ekiplerin yanında daha geniş ve daha esnek düzenli toplanan sektörel platformların yaratılması, kampanyanın sonuna kadar ulaşılabilir somut hedefler olarak önümüzde durmaktadır. Kampanyanın örgütlenmesine, ama özellikle sektörlere dayalı olarak bugünden oluşturulacak kurultay hazırlık komitelerine bu gözle bakılmalıdır.

İl çalışmamızın en zorlandığı alanlardan birinin çevre ilişkilerinin ve yeni ulaşılan güçlerin eğitilmesi olduğu düşünüldüğünde bu alana özel olarak yoğunlaşmak gereklidir. Pratik işleri belirlemek ve yerine getirmek için oluşturulan her türlü ekip aynı zamanda bir eğitim grubu olarak ele alınmalıdır. Buna oluşturulacak olan kurultay hazırlık komiteleri dahildir.

* Gerek kampanyanın gerekse kurultayın kendi dışımızdaki siyasal ve sendikal güçlere mal edilebilmesinin sınırları bellidir. Hem geçmiş deneyimlerimiz, hem de sözkonusu yapıların İzmir'deki durumu düşünüldüğünde bu açıdan elde edilebilecek sonuçlar noktasında gerçekçi olmak, çaba ve enerji kaybına yol açacak girişimlerden uzak durmak gerekir.

* Kurultayın kendi ilişki ağıımız dışındaki öncü potansiyele mal edilebilmesi önemlidir. Özellikle yaşanan mücadele ve direnişlerde öne çıkmış öncü işçileri kurultay çalışmamızın bir parçası, hatta öznesi yapmak için yapılan planlamaların üzerinde titizlikle durulmalıdır.

* Herbir yoldaşımız üst düzey bir politik- pratik inisiyatif göstermeden kendi fiziksel ve siyasal sınırlarını zorlamadan kampanya döneminin görevleri yeterince yerine getirilemez. İhtiyacımız yapılan kolektif planlamalar doğrultusunda gösterilen yaratıcı girişken inisiyatiflerdir. Her kolektif süregiden çalışmayı an ve an değerlendirebilmeli, tabiri caizse temel belirlemeler ışığında kampanyayı her gün yeniden üretip planlayabilmelidir. Bugün için en önemli örgütsel sorunumuz politik yönetim kapasitemizin sınırlarıdır. Bu sınırları aşmak, politik yönetim noktasında yeni bir düzey yaratabilmek, yalnız kampanya çalışmasının başarılmasının değil, il çalışmasının da dönemsel hedeflerine ulaşabilmesinin manivelası olacaktır.

* Mevcut darlığımız düşünüldüğünde her bir ilişkimizin önüne somut bir iş koyabilmek onları böylece süre giden çalışma ile ilişkisini sağlayabilmek hem görevlerinin paylaşılması açısından hem de bu güçlerin örgütlülük düzeyini yükseltmek için hayati önemdedir.

* Kampanya çalışmasını seçim sürecinin takip edeceği bir an olsun akıldan çıkarılmamalıdır. Başarılı bir kampanya çalışmasının sağladığı olanaklar, tempomuzda ve faaliyet kapasitemizde yaratacağı gelişim, seçim sürecine yapılabilecek en iyi hazırlıktır. Ancak bununla birlikte süregiden çalışma ile seçim dönemi arasında bugünden iç bağlantılar kurulabilmelidir. Bunun için yapılabilecek bir dizi şey bir yana özellikle kurultaylar bu açıdan etkin olarak kullanılabilmelidir. “Sınıfın siyasal örgütlenmesi sorunu” kapsamında yaklaşan seçimler ve işçi sınıfının bağımsız tutumu da kurultayın gündemlerinden biri olmalıdır.

İzmir'den komünistler

Yerel işçi bültenleri sınıfa soluk olmaya devam ediyor...

Ağırlaşan kış koşullarına sermayenin yeni saldırı dalgası eşlik ediyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin çalışma ve yaşam koşullarını etkileyecek olan asgari ücretin belirlendiği bir süreçte meclis gündemine gelen yeni sosyal yıkım paketleri onaylanmayı bekliyor. Metal işçilerinin metal patronlarının dayatmalarına karşı ortaya koydukları grev iradesi ise sınıfın üzerindeki ölü toprağının atılması için önemli imkan ve olanaklar barındırıyor.

Böylesine kritik bir süreçte çeşitli sanayi havzalarında çalışmalarını hızlandıran sınıf devrimcileri aylık periyotlarla çıkardıkları yerel işçi bültenleri aracılığıyla sınıfın sesi soluğu oluyorlar. Sınıfın sorunlarını ve mücadele cephesinde yaşanan kıpırdanmaları çalışma yürüttükleri alanlarda yerel bültenler aracılığıyla bölgelerdeki işçi ve emekçilere taşıyorlar.

Aralık ayı içerisinde çıkan yerel işçi bültenlerinin ortak gündemi asgari ücret olarak göze çarparken 'Torba Yasa' adı altında gündeme getirilen sosyal yıkım paketi de işleniyor. Metal sektöründeki TİS süreci ise bültenlerde diğer bir ağırlık noktası olarak göze çarpıyor.

Ankara İşçi Bülteni'nin aralık ayı sayısında asgari ücret gündemi kapak sayfasından ele alınıyor. Bülten, “sefalet ücretini kabul etmemek için örgütlü mücadele” çağrısında bulunuyor. Metal TİS sürecinde arabulucu aşamasına gelen Birleşik Metal-İş Sendikası cephesinden yansıyan haberler ve Başöz Enerji işçileriyle yapılan röportaj da bülten sayfalarında göze çarpıyor.

Metal işçileriyle asgari ücret üzerine yapılan röportaja da yer verilen bültende UPS direnişine ilişkin gelişmeler de yansıtılmış. AKP'nin emperyalistlere ve siyonistlere kalkan olması da bültende yer alan konulardan biri. İşçi yazılarının da göze çarptığı bültende 19 Aralık Katliamı'nın arka planını anlatan ve vahşeti teşhir eden bir yazı da bulunuyor.

Kapağından “Sigortasız, güvencesiz, düşük ücretle çalışmaya ve geleceksizliğe...Haklarımız ve geleceğimiz için birleşelim!” şiarıyla seslenen **Topkapı İşçi Bülteni** ise son süreçte kazanımla

sonuçlanan işçi direnişlerine yer veriyor. Yerele ilişkin sorunların da işlendiği bülten sayfalarında Metal Grup TİS süreci de önemli bir yer tutuyor. Bültende ayrıca Topkapı'daki işçi ve emekçiler Topkapı İşçi Derneği çatısı altında mücadeleye çağrılıyor.

Bursa İşçi Bülteni'nin temel gündemi asgari ücret ve sermayenin yeni dönemdeki saldırı planları. Metal sektörüne dair gelişmeler, Birleşik Metal'in Merkez TİS Komisyonu'ndan çıkan grev iradesi de bülten sayfalarına taşınmış. Metal işçilerinin Bursa yerelindeki eylemleri de bültenin ilerleyen sayfalarında göze çarpıyor. Grev-direniş komitelerinde birleşme çağrısının yapıldığı bültende işçi yazıları da anlamlı bir yer tutuyor.

İstanbul Küçükçekmece yerelinde çıkan **Emekçinin Gündemi** ise yeni sayısında asgari ücret gündemini güçlü biçimde işliyor. Asgari ücret gündemli ana yazıyı ise farklı sektörlerden işçilerin asgari ücret üzerine yazıları tamamlıyor. Dünya ve Türkiye'de sınıf hareketinde yaşanan gelişmelerin aktarıldığı bültende metaldeki mücadele süreci de işleniyor. 19 Aralık Katliamı ve Direnişi'ne ilişkin yazı ise Emekçinin Gündemi'nin temel yazılarından biri olarak göze çarpıyor.

OSB-İMES İşçi Bülteni ise diğer bültenler gibi asgari ücret gündemini ele alıyor. Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında gündeme getirilen saldırı planlarının da anlatıldığı bültende metaldeki TİS sürecine ilişkin gelişmeler de yansıtılıyor. Ümraniye bölgesindeki çeşitli fabrikalardan işçilerin yazılarının da yer bulduğu bültende mücadele çağrısı yapılıyor.

İzmir yerelinde çıkan **Tekstil İşçileri Bülteni** de, insanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadele çağrısı yapıyor. Tekstil işçilerinin yazılarının da yer bulduğu bültende öğrencilere yönelik polis terörü de sermayenin sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadele çağrısıyla birlikte işleniyor. Son dönemde kazanımla sonuçlanan işçi direnişleri de bülten sayfalarına taşınmış. Bültenin bir diğer temel gündem konusu ise İzmir Buca'da süren belediye işçilerinin direnişi. Bülten tekstil işçilerine direnişle dayanışma çağrısında bulunuyor.

Öğrenci gençliğe yine polis terörü

ODTÜ Öğrencileri, Beytepe Öğrencileri ve Ankara Üniversitesi öğrencileri tarafından 5 Ocak günü Ankara'daki AKP Genel Merkezi'ne yapılmak istenen yürüyüş, polis terörünün hedefi oldu.

Geçtiğimiz haftalarda Dolmabahçe'de öğrencilerin eylemine müdahale eden polis, bir kez daha öğrencilerin meşru eylemine saldırdı. ODTÜ, Beytepe ve Ankara Üniversitesi öğrencilerinin üniversitelerde artan baskıya, soruşturma-ceza ve polis terörüne karşı gerçekleştirdikleri eyleme izin verilmedi.

ODTÜ'de bir araya gelen öğrenciler AKP Genel Merkezi'ne yürümek istedi. "Başkaldırıyoruz! Eşit, parasız bilimsel ana dilde eğitim istiyoruz!" pankartını taşıyan yaklaşık 500 öğrenci sloganlarla ODTÜ'nün çıkışına geldi.

Polis öğrencilere azgınca saldırdı

Polis ise kampüs çıkışında barikat kurarak öğrencilerin yürütmesine engel olmaya çalıştı. Panzerlerle önleri kesilen öğrenciler bir süre sloganlarla barikatın önünde bekleyişlerini sürdürdüler. Ardından yürüyüşe geçen öğrencilerle çevik kuvvet arasında arbede çıktı. Polis barikatını aşmak isteyen öğrencilere polis tazyikli su sıkarken, öğrenciler ise taşlarla polise karşılık verdi. Polis, biber gazı atarak öğrencileri dağıtmaya çalıştı. Dağılarak kampüse giren öğrenciler tekrar toplandı ve polis barikatına doğru yürüyüşe geçti. Yaklaşık 1 saat süren çatışmada öğrenciler polisin saldırısına direndi.

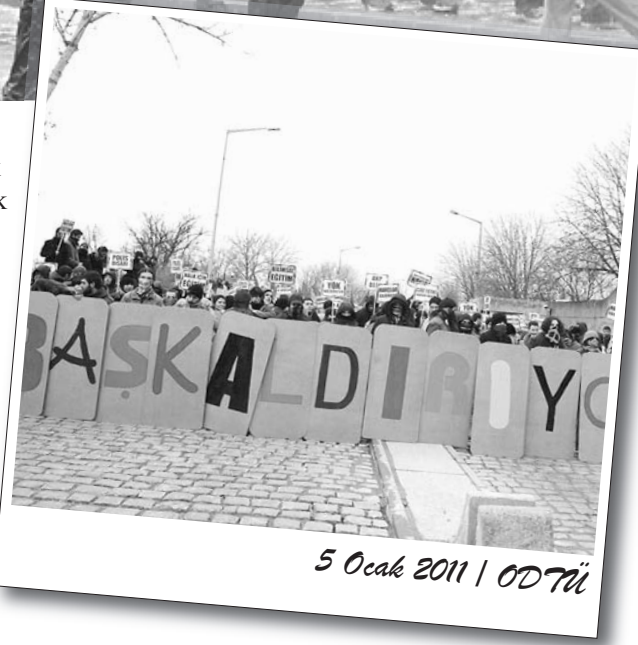
Bu sırada ODTÜ'ye gelen CHP Milletvekili Çetin Soysal "Kahrolsun düzen partileri!" ve "Katil CHP ODTÜ'den defol!" sloganlarıyla oradan uzaklaştırıldı.

Daha sonra kampüs içine geri çekilen öğrenciler burada bin kişilik bir kitleyle dersliklere girerek polis saldırısını protesto ettiler. Kütüphane önünde de polis terörünü teşhir eden bir basın açıklaması yaptılar.

ODTÜ'deki saldırıya yanıt

ODTÜ'deki saldırı İstanbul ve Eskişehir'de protesto edildi.

İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen öğrenciler "Üniversiteler bizimdir, AKP'ye, polise, YÖK'e teslim etmeyeceğiz" pankartı ile Taksim Tramvay Durağı'na yürüdüler. Yürüyüş boyunca teşhir konuşmaları yapıldı ve sloganlar atıldı.

Marmara Üniversitesi öğrencisi Umut Alikeşişoğlu tarafından okunan basın açıklamasında, ODTÜ öğrencilerine yönelik polis saldırısı kınandı. Alikeşişoğlu, AKP'nin üniversitelere dönük saldırılarının tüm hızıyla devam ettiğini belirtti. Üniversitelerin paralılaşmasının, harç ve kayıt paraları, ulaşım, barınma, beslenme gibi sorunların can yakıcı duruma geldiğini söyleyen Alikeşişoğlu, "AKP bizden susup oturmamızı bekliyor. Üniversitelerde rahatça at koşturabilmek istiyor. Ancak üniversitelerimizde yaşanan gelişmeler karşısında sessiz kalmayan bizler susmayacağız. AKP'ye, polise, YÖK'e karşı üniversitelerimizi savunmaya, taleplerimizi her yerde büyüterek haykırmaya devam edeceğiz" dedi.

Açıklamanın ardından çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Eskişehir'de ise Genç-Sen, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti, Emek Gençliği ve TKP'li Öğrenciler'in örgütlediği eylem İl Sağlık Müdürlüğü önünde başladı. "Üniversiteler bizimdir, AKP'ye, YÖK'e, polise teslim etmeyeceğiz" pankartını açan kitle Adalar Migros önüne yürüyüşe geçti. Burada yapılan basın açıklamasında AKP döneminde üniversiteler üzerinde yoğunlaşan saldırılara dikkat çekildi. YTÜ'de, Hacettepe'de, İTÜ'de ve son olarak İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan olaylara değinilerek, AKP'nin demokrasi ve özgürlük maskesinin bu uygulamalarla düştüğü, baskıcı yüzünün ortaya çıktığı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Ankara - İstanbul
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Polis'in "özgür üniversitesi"

Yaklaşık 50 bin öğrencinin öğrenim gördüğü Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi'nde (SDÜ), İl Emniyet Müdürlüğü'nün "özgür üniversite" modelini devreye soktuğu "müjdelendi". Bu açıklamanın emniyetten gelmesi öğrenciye sunulan "özgürlüğün" sınırları kapsamında fikir verirken, üniversite yönetimleriyle polis arasındaki işbirliğini de gösterdi.

Emniyet Müdürü Ahmet Zeki Gürkan "özgür üniversite" modeli hakkında, "Biz sizin özgürlüğünüzün kısıtlayıcıları olarak değil, özgürlüğünüzün teminatı olarak bulunuyoruz." diye konuştu.

Çalışma kapsamında sivil polis ekiplerini üniversiteden çektiğini, talep olması durumunda bile resmi polisleri üniversitede görevlendirmediklerini belirten Gürkan, "Bu alanda özgürlükleri, demokratik tepkileri mevzuat ölçüsünde, sınırları aşmadan, başkalarının özgürlük sınırlarını rahatsız etmeden yaşayabilirler. İngiltere'deki ünlü 'Hyde Park'a yakın model oluşturmayı hedefledik. Bu alanda, sadece ideolojik söylemler bağlamında yapılan demokratik tepkiler değil, sevdiği kız için, delikanlı da duvara yazabilsin" dedi.

Polis'in "Özgür üniversitesi"

Bugün için üniversiteler birer karakol görünümünde olabilirler fakat "demokrasi" söylemlerini ağızdan düşürmeyen düzen güçlerinin üniversitelerde polisin yeri olmadığını bilmesi gerekir. Hoş bilmesine biliyorlar ama, elbette onların özgürlük anlayışları başka!

Aynı zamanda bir itiraf niteliği taşıyan açıklamada, ifade özgürlüğünün kısıtlandığı fakat bundan sonra 'sınırları aşmadan' özgürlüklerin kullanılabileceği iddia ediliyor.

Gençliğe gelecek vaadedemeyen sermaye devleti, gençliğe ancak soruşturma-ceza terörü ya da polis ablukası altındaki üniversiteler sunabilir. "İzinsiz afiş asmak", "şarkı söyleyip halay çekmek" uzaklaştırma nedenleri olurken, öğrenciler üniversitelerine ancak aranarak girebilirken Isparta'da öğrencilere sunulan özgürlüğün 'sınırları' ne kadar geniş olabilir ki? Yanıtı polis şefinin kendisinde var!

OMÜ'de soruşturma-ceza terörü

Soruşturmalar ortak yanıt

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nde yaşanan soruşturma terörü 30 Aralık günü OMÜ Kurupelit Kampüsü'nde **KESK Samsun Şubeler Platformu** tarafından gerçekleştirilen eylemle protesto edildi.

Tramvay son durağında toplanarak rektörlüğe yürüyen KESK'liler rektörlük binası önünde özel güvenlik engeliyle karşılaştılar. ÖGB'ler ile yaşanan kısa süreli gerginliğin ardından SES Samsun Şube Başkanı Süleyman Bal basın açıklamasını okudu.

Soruşturmaların üniversite öğrencilerine, akademisyenlere ve çalışanlara karşı bir silah gibi kullanıldığı belirtildi. Öğrencilere yönelik baskının soruşturmalarla kalmayıp öğrencilerin ailelerine telefonlar edildiği ve iftiralarda bulunularak öğrenciler üzerinde baskı kurulmaya çalışıldığı ifade edildi.

Uydurma gerekçelerle açılan soruşturmaların derhal geri alınması ve çalışanlara uygulanan tayin, görevden alma ve sürgün gibi uygulamalara son verilmesinin talep edildi. Tekrar tramvay durağına doğru yürüyüşe geçildi. Burada öğrenciler tarafından türküler ve marşlar söylenerek halaylar çekildi.

Ceza terörüne 'durdurma'

OMÜ'de 3 öğrenci, geçtiğimiz sene açtıkları 8 Mart

sergisi nedeniyle bir yarı yıl okuldan uzaklaştırma cezası aldılar. Okul kantininde açılan 45 dakikalık sergi nedeniyle verilen cezanın iptali için idari mahkemeye başvuran öğrenciler, açtıkları davayı kazandı.

Çevre Mühendisliği bölümü 2'nci sınıf öğrencisi **Neslihan Cihan**, Matematik Bölümü 4'üncü sınıf öğrencisi **Şeyda Şahin** ve Ziraat Mühendisliği 4'üncü sınıf öğrencisi **İlayda Çengel**, 8 Mart nedeniyle fakülte kafeteryasında, çeşitli dergilerde yayınlanan kadın fotoğraflarından oluşan bir sergi açtı. Üniversite yönetimi 3 öğrenci hakkında 'izinsiz resim sergisi açtıkları' gerekçesiyle soruşturma başlattı. Yüksek Öğretim Kurumları Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'nin 9/f-j maddelerine dayandırılarak açılan soruşturmalar haziran ayında karara bağlandı. Rektör Prof. Dr. Hüseyin Akan başkanlığında toplanan Üniversite Disiplin Kurulu, 3 öğrenciye 'Yüksek öğretim kurumlarından bir yarı yıl uzaklaştırma' cezası verdi.

Öğrenciler ise verdikleri fiili mücadelenin yanısıra hukuki süreci de devreye soktular. Samsun 1'inci İdare Mahkemesi'ne başvuru yapan öğrencilerin talepleri haklı bulundu. Mahkeme, öğrencilerin 'maddi ve manevi yönden olumsuz olarak etkileneneği ve telafisi imkansız zararın doğacağı açık olduğundan' yürütmenin durdurulmasına karar verdi.

Kızıl Bayrak / Samsun

Anadolu Üniversitesi'nde eylemler...

Fatura öğrencilere kesildi

Anadolu Üniversitesi'nde 4 Kasım 2010 günü İki Eylül Kampüsü Hazırlık binasına afiş asan öğrencilere özel güvenlikler ve çevik kuvvet birlikte saldırmış, saldırı sonucu 34 öğrenci gözaltına alınmıştı. Saldırının ardından 45 öğrenci hakkında açılan soruşturmalarla kişi başına 395 liralık para cezalar kesildi. Rektörlük ayrıca öğrencilerin ailelerine bir mektup yazarak para cezalarını bildirdi.

4 Kasım günü yaşanan olayların faturasının öğrencilere kesilmesi ise rektörlüğün ve düzenin pisliğini bir kez daha ortaya koydu. Çevik kuvvetin afişe müdahale etmesiyle ilerici, devrimci öğrenciler kantini işgal ederek masalarla barikat kurmuştu. Kantin camlarını ve masaları kırarak kantinin içine giren çevik kuvvet 34 öğrenciyi gözaltına almıştı. Rektörlük polisin kırıp döktüğü hasarın faturasını (17 bin lira) bile öğrencilere keserek öğrenci düşmanı olduğunu bir kez daha gösterdi.

2. öğrenci-rektörlük toplantısı

Anadolu Üniversitesi Rektörlüğü ile yapılan ikinci toplantı 4 Ocak günü gerçekleştirildi. Öğrenci temsilcilerinin rektörlükle görüşmesi sürerken rektörlük önünde öğrenciler halaylarla, marşlarla, sloganlarla bekleyişe geçti.

Toplantıda hafta boyunca çalışması süren ve "Anadolu Üniversitesi'nde İfade Özgürlüğü İstiyoruz", "Anadolu Üniversitesi'nde Nitelikli Eğitim İstiyoruz", "Parasız Eğitim İstiyoruz" başlıklarından oluşan talep dosyası rektörlüğe sunuldu.

İfade özgürlüğü konusunda dosyada yer alan en önemli konu YÖK eylemi öncesinde İki Eylül Kampüsü'nde yaşanan ÖGB ve polis saldırısı oldu. Öğrenci temsilcileri rektörlüğün talebi ile gerçekleştirilen ilk toplantının hemen arkasından 45 öğrenciye soruşturma ve para cezalarının geldiğini belirtip, bunların derhal geri çekilmesi gerektiğini söyledi.

Eğitim niteliği üzerine ise öne çıkan ana gündem hazırlık sınıfı öğrencilerinin sorunları oldu. Bu sorunlar Genç-Sen'in haftalık toplantılarında ve anket çalışmalarının değerlendirilmesi ile toplanıp rektörlüğe iletili. Bu konuyla ilgili rektörlük, daha geniş verilerle birlikte çözüm önerileri geliştirilebileceğini bildirdi.

Son olarak parasız eğitim talebi üzerine YÖK'ün üniversitelerin inisiyatifine bıraktığı yüzde 20 harç zammı ele alındı. Rektörlükten harçlara yaptığı yüzde 20 zammı geri çekmesi istendi. Rektörlük bu konuyu 2011-2012 öğretim yılında değerlendireceğini söyledi.

Üçüncü toplantı için 22 Şubat 2011 tarihi belirlendi.

Toplantı sonrasında temsilcilerin rektörlük önüne gelerek bilgilendirme yapmasının ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Ekim Gençliği / Anadolu Üniversitesi

Üniversitelerde soruşturma terörü

Yumurtalı protestoya

YURT-KUR'dan soruşturma

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde AKP'li Burhan Kuzu'yu yumurta atarak protesto eden öğrencilerden Coğrafya Bölümü 1. sınıf öğrencisi Tayfun Yıldırım'a YURT-KUR tarafından soruşturma açıldı.

Yurt idare yönetmeliğinin "Milli birlik ve bütünlük duygularını zedeleyici veya bozucu maksatla bayrak ve sembol asmak, kullanmak, marşlar söylemek, açlık grevinde bulunmak, oturma eylemi yapmak, pankart taşımak veya asmak, ideolojik veya politik amaçlı gösteri, toplantı-tören düzenlemek, demeç vermek" maddesine dayandırılarak açılan soruşturma sonucunda Yıldırım yurttan atılabilecek.

İÜ'de soruşturma terörü!

İstanbul Üniversitesi'nde ikisi Ekim Gençliği okuru olmak üzere 45 öğrenci İÜ Rektörlüğü'nün soruşturma terörüne maruz kaldı. Soruşturmalarla gerekçe olarak "27-28 Ekim ve 1 Kasım 2010

tarihlerinde kimlik göstermeden, çanta kontrolü yaptırılmadan zorla okula giriş yapmak" gösterildi.

Son dönemde basında da fazlasıyla yer alan ve İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün savcılığa başvurarak aldıracağı mahkeme kararıyla polis, üniversitenin Fatih sınırları içinde yer alan her binasında hatta çevresinde istediği zaman öğrencilerin çantasından poşetine, araçlarına ve özel kâğıtlarına kadar arama yapabilecek. 1 Aralık 2010-1 Kasım 2011 tarihleri arasında geçerli olan bu kararın öncesinde de üniversitenin özel güvenlik birimlerince de keyfi bir şekilde arama yapılmaktaydı.

1 Kasım 2010 günü öğrenciler özel güvenlik birimlerinin çanta kontrolü yapmalarının hukuksuz olduğunu ve arama yetkilerinin olmadığını söyleyerek çantalarını aratmadan okula girmek istediler. Özel güvenlik ve polis saldırısıyla karşılaşan öğrencilerden 2'si darp edilerek gözaltına alınmıştı. Öğrencilerin okula girişlerine izin verilmemişti. Yaşanan olayın ardından öğrenciler toplu bir şekilde okul araç kapısından içeri girerek güvenlik ve polis saldırısını protesto etmişlerdi.

Ekim Gençliği / İstanbul Üniversitesi
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Öğrenci forumlarında mücadele tartışıldı

Eskişehir

Eskişehir’de Genç-Sen, DPG, DHF, Ekim Gençliği ve SGD tarafından örgütlenen “Tartışıyoruz! Dolmabahçe’de Değil Üniversitelerde” başlıklı forum 4 Ocak günü gerçekleştirildi. Anadolu ve Osmangazi Üniversitesi öğrencilerinin katılımıyla yapılan foruma konuşmacı olarak Temel Demirer, Sibel Özbudun, Anadolu Üniversitesi Öğretim Üyesi Ozan Devrim Yay ve Mukaddes Erdoğan Çelik katıldı.

Forum başlamadan önce Anadolu Üniversitesi Rektörlüğü’nün mesai saatleri içerisinde öğretim üyelerinin ‘böyle’ bir etkinliğe katılmasına izin vermediği ve konuşmacı olarak gelecek olan Ozan Devrim Yay’ın ancak mesai saati sonrası foruma katılabileceği haberi alındı. Forum Anadolu Üniversitesi öğrencileri tarafından hazırlanan bir kısa film ve ‘Bu oyunun sonu YÖK’ başlıklı bir sokak tiyatrosu ile başladı. Bu iki gösterimin ardından sunumlar gerçekleştirildi.

İlk olarak konuşan Mukaddes Erdoğan Çelik, YÖK’ün geçmişine değinerek günümüzde YÖK’ün tam da sistemin kurguladığı bir modele dönüştüğünü ve bu sayede üniversitelerin artık sistemin istediği tipte düşünen ve sadece sermaye için ucuz işgücü üreten yerler haline geldiğini söyledi.

Sibel Özbudun ise konuşmasında son dönemde çok sayıda üniversite açıldığını ve bu üniversitelerin birer dergah gibi işletildiğini vurgulayarak YÖK’ün, sistemin ideolojisini yaymak için kullanılan önemli araçlardan biri olduğunu söyledi. Neoliberalizm saldırılarıyla birlikte üniversitelerin sermayeye açılan bilim üretmekten yoksun kurumlar haline geldiğini, sınav sistemi, çipli kart ve turnike sistemi gibi yöntemlerle öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin sürekli kontrol altında tutulmaya çalışıldığını söyledi.

Temel Demirer son dönemde artan öğrenci hareketine değinerek, bu dönemde yaşanan hareketliliğe öncülük edenlerin Denizler’in, Mahirler’in, İbolar’ın mirasını taşıdıklarını söyledi. Mücadelenin hiçbir baskı ve zor uygulamasıyla bitirilemediğini ve bitirilemeyeceğini belirterek sonuna kadar gençliğin arkasında olduğunu söyledi.

İstanbul

“Söz Sırası Bizde” sempozyumu 29 Aralık günü yapıldı. Genç-Sen MYK üyesi Emre Öztürk

29 Aralık 2010 | İstanbul

sempozyumun açılış konuşmasında gençlik açısından üniversitelerin bir gelecek kapısı olarak görülmediğini, öğrencilerin ve akademisyenlerin söz hakkının olmadığını söyledi. Niteliksiz ve paralı eğitimin temel bir soruna dönüştüğü, bilimin ve üniversite mekanlarının satıldığını söyleyen Öztürk, geleceksizliğin ve işsizliğin gençliğin yakıcı sorunları olduğunu dile getirdi. Sermayenin tahakkümünden bağımsız özerklik talebinin yükseltilmesi gerektiğinin altını çizdi.

Öztürk’ün ardından Boğaziçi Üniversitesi’nden Prof. Dr. Rifat Okçabol söz aldı. Konuşmasında üniversitelerin son süreçte AKP’ye yakınlaşmak zorunda bırakıldığını ifade etti.

Son olarak söz alan Mustafa Bayram Mısır piyasalaşmanın yaygınlaştığını üniversitenin sermaye ile doğrudan ilişkisinin geliştiğini belirtti. Özerk-demokratik üniversite talebini yükseltmenin önemine vurgu yaptı.

Konuşmaların ardından soru-cevap kısmına geçildi. Gençlik mücadelesinin AKP karşıtlığına sıkışmaması ancak sermaye sözcüsü konumundaki AKP’nin saldırılarına karşı mücadelenin üzerinden atlanmaması gerektiği ifade edildi. Önümüzdeki süreçte birleşik mücadele kanallarının değerlendirilmesinin önemi vurgulanarak yürütülecek mücadelenin kapsamı üzerine tartışmalar yürütüldü.

Ekim Gençliği Eskişehir - İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mamey.org>

Boğaziçi Üniversitesi konferansı yaptırmadı

Boğaziçi Üniversitesi, 5 Ocak günü gerçekleştirileceği duyurulan Üniversite Konferansı’na verdiği izni geri çekti. “Üniversitelerin kamuoyunda tartışıldığı bir dönemde böyle bir konferansa izin vermeyeceklerini” açıklayan üniversite yönetimi 5 Ocak Çarşamba günü Boğaziçi Üniversitesi Ayhan Şahenk Salonu’nda düzenleneceği duyurulan konferansı yaptırmayacağını kamuoyuna açıkladı.

Üniversite Konferansı’nın Hazırlık Komitesi tarafından yapılan açıklamada “Üniversitelilerin düzenlemiş olduğu bir konferansın böylesi korkular sonucunda sekteye uğratılması Üniversite Konferansı’nın düzenlenme sebeplerinin ne kadar haklı olduğunu bir kez daha ortaya çıkarmıştır” denildi.

Marmara Üniversitesi’nde protesto

Üniversite Konferansı’nın hazırlıkları kapsamında Marmara Üniversitesi’nde yapılacak foruma çağrı yapan öğrencilere 3 Ocak günü faşistler saldırdı.

Göztepe Kampüsü’nde 4 Ocak günü yapılması gereken “Öğrenciler özgürlüğü tartışıyor” başlıklı forum, etkinlik standına 3 Ocak günü faşistler tarafından yapılan satırlı saldırı gerekçe gösterilerek rektörlük tarafından iptal edildi. Bunun üzerine TKP’li Öğrenciler, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve Genç-Sen tarafından yapılan eylemle rektörlüğün tutumu ve faşist saldırı protesto edildi.

TKP’li Öğrenciler’in emniyetle görüşüklerini belirterek “okuldan slogan atmadan çıkılması ve otobüslere binilerek gidilmesi” önerisi kabul edilmedi. Okuldan sloganlarla çıkış yapıldı. Mücadele çağrısı yapılan eylemde, 7 Ocak günü yapılacak Üniversite Konferansı’nın da duyurusu yapıldı.

Ekim Gençliği / Marmara Üniversitesi

Lisede boykot kazandı

İstanbul’da Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi’nde 28 Aralık Pazartesi günü kantin fiyatlarının düşürülmesi için başlatılan boykot kazanımla sonuçlandı.

Boykotta, öğrencilere kantinden alışveriş yapmamaları çağrısında bulunulmuştu ve okula simit getirilerek kantinin içerisinde ücretsiz dağıtılmıştı. Bunun üzerine Müdür Yardımcısı Sait Arı, dağıtılan simitleri yere atarak öğrencilere engel olmaya çalıştı, ayrıca okula polis çağırarak 3 öğrencinin gözaltına alınmasına sebep oldu. Okul çıkışında kapı önünde toplanan öğrenciler arkadaşlarını sahiplenmek için karakola yürüyüş gerçekleştirdi. Gözaltılar serbest bırakıldı.

30 Aralık Çarşamba günü, okuldaki boykot eylemini malzeme olarak kullanmak isteyen düzen partisi CHP’nin İstanbul milletvekili Çetin Soysal sahneye çıktı.

Soysal, okula gelerek bahçede öğrencilere ücretsiz simit, meyve suyu ve Atatürk’le ilgili kitaplar dağıtmaya başladılar. Bu duruma tepki gösteren bazı öğrenciler, Soysal’ın boykot üzerinden reklam yaptığını söylediler.

Tüm bu gelişmelerden sonra, okuldaki kantin fiyatları düşürüldü ve boykot eylemi sonuç verdi.

Devlet katillerini salıyor

Tutukluluk sürelerini sınırlayan düzenlemenin yeni yılla beraber yürürlüğe girmesi birçok katil ve uyuşturucu kaçakçısının salıverilmesini sağladı. CMK'nın 102. maddesi ile tutukluluk sürelerine getirilen sınırlama, mayfaya ve azılı katillere yaradı.

Tutukluluk sürelerinin belirsizliği sona erdi

Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin, CMK'nın 102 maddesi kapsamında temyiz edilen 5 dosya ile ilgili aldığı kararlar tutukluluk süreleri hakkındaki belirsizliği sona erdirdi. Süreler, "Devlete karşı işlenen suçlarda" 10 yıl, diğer ağır ceza mahkemelerinde yargılanan suçlarda 5 yıl, asliye ceza mahkemelerinde yargılanan suçlar için ise en fazla 1.5 yıl olacak. Bu haliyle yapılan düzenlemeler ise uyuşturucu kaçakçılarına, uyuşturucu mafyasına ve katillere yaradı.

Uygulamanın düğüm noktasını ise "devlete karşı işlenen suçlar" kapsamında yapılan yargılamalar oluştururken, sermaye devletinin ikiye bölünmüşlüğü burada bir kez daha kendisini gösterdi. Devletin himaye ettiği Hizbullah'ın komuta kademesindeki kişiler salınırken, PKK'li tutsaklara hızlandırılmış davalarla hüküm verilmesi düzenlemenin amacını da gösterdi.

Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen Hizbullah Ana Davası olarak bilinen 31 sanıklı dava ile ilgili Yargıtay 9. Ceza Dairesi, bu davanın tutuklu sanıklarından 17'sinin tahliye edilmesine karar verdi.

Sermaye devletinin, eline silah vererek sokağa saldırdığı Hizbullah canilerine yaptığı bu kıyak şaşırtıcı olmazken, tahliye edilenler arasında Hizbullah'ın askeri kanat sorumlusu Cemal Tutar da yer aldı. "Devlet adına" PKK'lileri katleden bu katiller 188 adam öldürme ve 84 yaralama olayından yargılanıyordu.

Diğer yandan ise 12 yıldır tutuklu yargılanan PKK'li Süleyman Kaya ve Faruk Menekşe adlı tutuklular raporlu olmalarına rağmen 30 Aralık 2010 günü zorla mahkemeye çıkartılarak müebbet cezası aldı.

Bununla beraber sudan sebeplerle, herhangi bir delil dahi olmaksızın "terör suçu kapsamında" yargılanan yüzlerce siyasi tutsak, senelerce hüküm giymeden hapis hanelerde tutulmaya devam edecek.

Bu uygulama ile "ne olursa olsun denilerek" devrimci tutsaklara hüküm verilip F tiplerinin yolu gösterilecek, fakat sermaye devletinin beslediği katiller hüküm giymeden tahliye edilecek.

Mutlu gözdağı verdi

12 Eylül işkencehanelerinden Otağ-ı Hümayun önüne yürümek isteyen DİSK üyelerine yönelik polis müdahalesini "normal" diyerek yorumlayan İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, üniversitelerde, liselerde ve Dolmabahçe'deki öğrenci eylemlerini değerlendirdi.

Vali Mutlu yine korku terörü yaymaya çalıştı. İlerici ve devrimci güçlerin öğrenci gençlikle buluşmasından duyduğu korkuyu açığa vurdu. Polis terörüne maruz kalan üniversite gençliği ve kantin fiyatlarının düşürülmesi talebiyle okullarında eylem yapan lise öğrencileri Mutlu'nun hedefindeydi.

Vali Mutlu, Dolmabahçe'de yaşanan polis saldırısında karnındaki bebeğini düşüren kadın öğrenciyi suçlayarak, Genç-Sen üyesi öğrencinin "emniyet müdürüne ilk vuran kişi olduğunu" savundu.

"Terör örgütü 'Öz savunma gücü' yapılanması ile

kentte lise gençliğini protestolar ve olayların içine çekmeye çalışıyor. Bazı radikal sol örgütlerle işbirliği de yaparak lise gençliğine protesto ve boykot zemini yaratmaya çalışıyorlar. Liselileri tahrik etmeye çalışıyor. Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi'nde yaşanan kantin protestosunu da bu yönden titizlikle inceliyoruz" diyen Mutlu Sarıyer'deki kantin eyleminin başlangıcında "üç kişinin bulunduğunu ve ikisinin öğrenci olmadığını" iddia etti. Mutlu, sorunlarına sahip çıkan liselilere gözdağı verdi.

Avni Mutlu, sağlıklı düşünme ve araştırma yeteneğini henüz kazanmamış, kendisine verilen değeri kabullenmeye hazır, bir geçiş dönemi içinde bocalayan liseli gençlerin, terör örgütlerinin iştahını kabarttığını söyledi.

Mutlu'nun açıklamaları, düzenin, gençliğin mücadelesinin büyümesinden duyduğu korkuyu bir kez daha gösterdi.

Alevilere yönelik baskı ve asimilasyon!

düzenlediği toplantıda kurultayda ele alınacak konular hakkında bilgilendirme yapıldı.

Okmeydanı Cemevi Başkanı **Kamil Aykanat**'ın yaptığı açılış konuşmasının ardından söz alan HBVAK Genel Başkanı **Ercan Geçmez**, devletin her zaman Alevi sorunu olduğunu, ancak var olan sorunun devletin kendi uygulamalarından kaynaklandığını belirtti.

Geçmez'den sonra sözü alan **Ali Kenanoğlu** ise, Avrupa, Suriye, İran, Irak, Kanada, Lübnan ve Balkan ülkelerinden de katılımcıların olacağı büyük kurultaya 200'e yakın Alevi kurumunun katılacağını ifade etti.

Taleplerinin sadece Alevilikle ilgili olmayacağını bu ülkede yaşamakta olan bütün eşitsizliklere karşı kurultayda söz söyleneceğini belirten Kenanoğlu kurultayın işleyişiyle ilgili bilgilendirmede bulundu. Konuşmaların ardından kurum temsilcilerine söz verildi. Kurultay için 15 Ocak Cumartesi akşamı İstanbul'dan otobüsler kaldırılacağı bilgisi verildi.

İnegöl'deki ırkçılığa tepki

Bursa İnegöl'de bulunan Özel Kültür Dershanesi'nde Biyoloji öğretmeni Taylan Çakır'ın dersane yöneticileri tarafından "Aleviler ve Şiiler sapıktır. Sen Alevisin, Alevi biriyle çalışıp günaha girmek istemiyoruz" denilerek işten atıldı.

Bu ırkçı saldırıya Alevi örgütlerinden yanıt geldi. Alevi Bektaşî Federasyonu Başkanı **Ali Balkız** şunları söyledi: "Mahallelerini, plajlarını, okullarını, dershanelerin de ayırdılar. Kendi anlayışları çerçevesinde küçük gettolar yaratıyorlar. Bunun en çarpıcı örneği de Alevi olan Öğretmen Taylan Çakır'ın başına gelenlerdir. Bu olay yurt düzeyinde kimi yurttaşların AKP'nin Alevi ve Kürt 'Açılımı'ndan ne anladıklarının da bir örneğidir"

Pir Sultan Abdal Derneği Genel Başkanı **Feyzi Gümüş** toplumsal ayrımcılığın AKP iktidarı tarafından desteklendiğini ifade etti. Gümüş, "Erdoğan'ın Alevilerin katlinin vacip olduğunu söyleyen Ebu Suud'u resmen öviüp göklere çıkartması esas Alevi açılımının arkasındaki değişmeyen zihniyeti göstermiştir. İrkçi ve ayrımcı yaklaşımın nereden beslendiği bu cümlelerde saklıdır ve yapılan açılımların ne kadar da samimi yetsiz olduğunun göstergesidir" dedi.

Büyük Alevi Kurultayı'na çağrı

16 Ocak Pazar günü Anadolu Gösteri ve Kongre Merkezi'nde gerçekleştirilecek Büyük Alevi Kurultayı ile ilgili 2 Ocak Pazar günü bir basın toplantısı yapıldı. Hacı Bektaş Veli Vakfı Genel Merkezi'nde yapılan basın toplantısında Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Genel Başkanı Ercan Geçmez kurultay hakkında bilgilendirmede bulundu.

Geçmez, devletin "açılım paketi" adı altında, Aleviler'e karşı yeni bir asimilasyon stratejisinin temellerini attığını ifade etti. Bu strateji ile devletçe kabul edilebilir tanımlara dayanan sözde çözüm önerilerinin dayatıldığını dile getiren Geçmez, Aleviler'in temel sorununun siyasal ve toplumsal yaşamın, Aleviliği diğer inanç gruplarıyla eşit olanaklara sahip yaşamalarına imkan bırakmayacak biçimde örgütlenmesi olduğunu belirtti. Aleviler'in kendi gündemlerini ülkedeki diğer sorunlarla ilişkilendirerek tartışmanın gerektiğini düşündüklerini vurguladı.

Hazırlıklar sürüyor

İstanbul Alevi Kültür Merkezi ile Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı'nın (HBVAK) 4 Ocak günü Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ulucanlar'dan müze yapma kepezeliği...

“Kanla yazılan tarih silinmez!”

“Hoş geldiniz

Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi, Ankara'nın Altındağ ilçesinin Ulucanlar semtinde bulunmaktadır. 1925 yılında kurulan cezaevi tahliye edildiği 2006 yılına kadar, ülkemiz demokrasi tarihine ve pek çok önemli döneme şahit olmuştur. 81 yıllık bu süreçte gazetecilerin, yazarların, politikacıların, aydınların devrimcilerin, yaşamlarına, hikayelerine gencecik isimlerin, yürek acıtan idamlarına, isyanlar ve isyanların bastırıldığı kanlı operasyonlara yakinen tanıklık etmiştir.

Başbakan Bülent Ecevit'ten, Osman Bölükbaşı'na, Nazım Hikmet'ten, Necip Fazıl'a, Deniz Gezmiş'ten, Muhsin Yazıcıoğlu'na hepimizin bildiği ve tanıdığı pek çok ismin yolu Ulucan'lardan geçmiştir.”

Ulucanlar müzesinin internet sitesi, bizi bu bozuk imlalı cümleler ile karşılıyor. Bu birkaç cümle, yan yana sayılan manidar isimler ve metnin genel havası bile zindandan bozma müzenin kepezeliğini göstermeye yetiyor aslında. Bir de bunun üzerine AKP'nin vitrin bakanı Ertuğrul Günay'ın Deniz Gezmiş ile dostluk hikayeleri ve ileri demokrasi masalları eklenince ortaya çıkan tablonun teşhire dahi ihtiyacı kalmıyor.

Projenin sanal dünyasında Proje Genel Koordinatörü ve Sanat Yönetmeni sıfatlı Deniz Yavuz'un veciz sözlerini de gözden kaçırmak mümkün değil: “*Ulucanlar sahip olduğumuz özgürlüğün mücadelesini anlatıyor.*” Sanki bir devrimin (!) ardından söylenmiş gibi duran bu cümleye Belediye Başkanı Veysel Tiryaki'nin tüccar edasıyla söylediği izlenimi yaratan şu sözleri eşlik ediyor: “*Ulucanlar Cezaevi, yeni yüzü ile tüm ziyaretçilerine Türk siyasi hayatına dönük büyüleyici bir yolculuk sunuyor. Hoş sürprizlerin de olacağı Müze ve Kültür Sanat Merkezi'ne hem yurtiçi hem yurtdışından misafirlerimizi bekliyoruz.*”

Bu romantik sanal yolculuğa son noktayı ise müzede bulunan kafenin tanıtım metni koyuyor: “*Ulucanlar Cezaevi Müzesi'nin geçmişine yapacağınız duygulu bir yolculuğun ardından, kütüphane bölümünün içerisinde bulunan cafeterya'da bir mola verebilirsiniz.*” Sitenin sağına soluna serpiştirilmiş cezaevi fotoğrafları, “basından” bölümünde yer alan katliam haberleri ise bu romantik atmosfer ile ahenk içinde sunuluyor sitenin takipçisine.

Gerçekten de “Deniz Hanım'ın” ve “Veysel Bey'in” hakkını teslim etmemek elde değil. Söyledikleri gibi proje cumhuriyet tarihine ışık tutuyor. Ama bu ışık ne yazık ki onların göstermek istediği gibi bugün “sahip olduğumuz” özgürlüğü değil devletin katliamcı yüzünü aydınlatıyor.

Basit gerçekler ve karışan kafalar

Basından öğrendiğimiz kadarıyla Ulucanlar müzesinin girişinde ziyaretçileri “meşhur” darağacı karşılıyor. Bakan Günay'ın bakmaya dayanamadığını söylediği darağacını biz Denizler'den, Necdetler'den, Erdallar'dan hatırlıyoruz. Onların kokuşmuş düzene karşı korkusuzca çıktıkları ve sloganlarını haykırdıkları darağacı bu. Ve onları katleden düzenin temsilcileri, kendi sandalyelerini tekmeleyen bu yiğit devrimciler üzerinden prim yapmak için utanmadan onların yanına üç-beş tane faşist katilin adını ekliyor. Diyorlar ki solcular da sağcılar da asıldı ama o günler artık geride kaldı.

Peki darağacına bakmaya dayanamayan Bakan Kürdistan'da her gün yaşanan katliamlara nasıl dayanıyor, ya da sokak ortasında yaşanan infazlara? 300 haftadır kayıplar için eylem yapanlara “terörist” diyen bir partinin bakanı nasıl olup da vicdandan bahsedebiliyor. Oysa gözyaşı döktüğü ve geçmişte iyi arkadaş oldukları yalanını söylediği Deniz Gezmiş'in son sözlerinde Kürt halkının özgürlüğünden bahsettiğini bilmeyen yok. Ya da Erdal Eren'i asan darbecilerin yargılanması yönünde neden adım atmıyor bu vicdanlı bakan?

Sonra zindanların müdavimlerine geliyor sıra. Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Yılmaz Güney gibi sanatçılar sıralanırken araya Necip Fazıl gibi bir gerici abidesi ekleniyor. Şiir denince Recep Tayyip Erdoğan'ın malum şiirinin de müzede yer aldığı hatırlatılıyor, siyaset denilince Muhsin Yazıcıoğlu faşisti yâd ediliyor. Bir yanda yazdıkları ve ürettikleri nedeniyle sürgün edilen, ömürlerini türlü zorluklarla ve memleket özlemiyle geçiren devrimci sanatçılar, diğer yanda haspelkader cezaevine girmiş üç beş tane soysuz. Biri türlü katliamlarla adı anılan Yazıcıoğlu, diğeri halen daha katletmeyi sürdüren Erdoğan...

Katliam koğuşlarındaki balmumu heykeller

Müze turu koğuşların, maltanın ve hamamın gezilmesiyle sürüyor. Koğuşlarda bulunan balmumu heykeller, “zindan” olarak adlandırılan tecrit hücreleri, hepsi ziyaretçileri bir cezaevi atmosferine sokabilmek için düşünülmüş. Üstelik ilerde “cüzi” bir ücret karşılığında 1 saatliğine bu hücrelere girmek ve “tutsaklık” yaşamak mümkün olacaktı.

Buraları gezerken asıl akıllara takılan ise kuşkusuz ki 26 Eylül 99'da yaşanan katliam oluyor. Balmumu heykeller ile “sevimli” hale getirilen 4. ve 5. koğuşları biz, çok değil daha 11 yıl önce devrimcilere yönelik gerçekleştirilen vahşi saldırı ile hatırlıyoruz. Çatıları delen katliamcılarının ağır silahlarla açtığı ateş ile kevgire dönen duvarlar, sıkılan köpük ve atılan gaz bombaları nedeniyle kullanılamaz hale gelen koğuşlar halen hafızalarda.

Bugün gezi amaçlı açılan koğuşlara operasyondan sonra 10 gün boyunca gazdan dolayı girilememiş olması, hamam bölümünün insanlığın gördüğü en vahşi işkencelerin uygulandığı bir işkencehane olarak kullanılması ve tüm bu katliam boyunca 10 devrimcinin katledilmesi nedense (!) müzede kendisine önemli bir yer bulamamış.

Yine Ulucanlar'da kalan “ünlü” isimlerden bahsedilirken sıklıkla Ecevit'in adı anılıyor. Ecevit'in de siyasi görüşlerinden dolayı cezaevinde kaldığı

anlatılarak kendisi onore edilmeye çalışılıyor. Oysa Ulucanlar katliamında Ecevit'in Başbakanlık yaptığı ve katliamda doğrudan rolü olduğu bilinen bir gerçek. Ancak yaratılmak istenen kafa karışıklığı, Ecevit ile katlettiği devrimcileri yan yana getirmeyi gerektiriyor.

Ulucanlar anılarda mı kaldı?

Ulucanlar'ın müze yapılmasının ardındaki niyetin hiç de bir belediye başkanının girişimci ruhu ile sınırlı olmadığı açık. Belki müze turuna dahil edilen hediyelik kalem, çakmak, kupa, t-shirt gibi ürünler ya da zindanda 1 saat geçirmek gibi aykırı fikirler projenin yürütücülerine ait olabilir. Ancak Ulucanlar'ın bugünkü haline getirilmesi çok daha kapsamlı bir hesabın sonucudur. 12 Eylül ile hesaplaşma adı altında referanduma giden ve iktidarını güçlendiren AKP Ulucanlar'ı müze yaparak sola ait değerlerin içini boşaltma ve ödenen bedelleri kendine yontma yönlü politikalarını uygulamayı sürdürmüştür. Bu vesileyle tüm olumsuzlukların geride kaldığı mesajı topluma verilmeye çalışılmaktadır.

Oysa bugün ne Ulucanlar gerçekten kapanmış, ne de devletin katliamcı politikalarında bir değişiklik olmuştur. Zindanlarda yaşanan zulüm bugün F tipleriyle birlikte ve tecrit biçiminde çok daha sistemli olarak sürmektedir. Devletin katliamcı yüzü ise her gün yeniden ortaya çıkmakta, sokakta dolaşan herhangi biri dahi keyfi biçimde katledilebilmektedir.

Bu koşullarda ilerici ve devrimci güçlerin böylesi popüler projelere prim vermeyerek cepheden tutum alması ve her fırsatta teşhir etmesi büyük önem taşımaktadır. Bugün bizler için ne 12 Eylül, ne katliamlar, ne de Ulucanlar geride kalmıştır. Tüm bunlar toplumun halen siyasal mücadelenin önemli gündemleridir. Özellikle Ulucanlar katliamının baş aktörlerinden olan Ali Öz'ün soruşturulmak bir yana katliamdan sonra terfi etmesi ve Hrant Dink başta olmak üzere yeni katliamlarla adının anılması bile devletin Ulucanlar'ı tarihe gömemeyeceğini ve onun halen daha yaşadığını anlatmaktadır.

Ulucanlar ya da bir başka tarihi mekan hangi müze maskesi ile kaplanmaya çalışılırsa çalışılsın, her zaman onun altında gerçek yüzü görmeyi sürdüreceğiz. Serpiştirilen balmumu heykellere rağmen 4. ve 5. koğuşu kurşunlara karşı direnen devrimci tutsaklar ile anacağız. Yapılan “restorasyon”a rağmen ağır silahların karşısında kevgire dönen duvarlarını unutmayacağız. Ve ne kadar boyanırsa boyansın Ulucanlar'ın duvarlarında yazılı “Kanla yazılan tarih silinmez” yazısını hatırlamaktan geri durmayacağız.

İster müzeye dönüştürün, ister yıkıp yeniden yapın; kanla yazılan tarih silinmez!

Alternatif bir müze turu...

Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi Müzesi'ne hoş geldiniz. 1925 yılında inşa edilen cezaevi kapatıldığı 2006 yılına kadar 81 yıl boyunca katliamlarla ayakta duran Cumhuriyet'e önemli hizmetlerde bulunmuş, onun katliamcı yüzüne tanıklık etmiştir.

Daha 50'li yıllardan itibaren pek çok önemli devrimci bu zindana kapatılmış, Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Yılmaz Güney gibi sanatçılar, toplumcu üretimlerinin bedelini bu zindanda ömürlerinin pek çok yılını harcayarak ödemişlerdir.

Burada gördüğünüz dar ağacı ise Deniz Gezmiş, Hüseyin İnân ve Yusuf Aslan gibi üç önemli devrimcinin idamına tanıklık etmiştir. Yakalandıktan sonra Ulucanlar'a getirilen THKO önderleri bu zindanda tutulmuş, yargı sürecinin ardından 6 Mayıs 1972 sabahı, apar topar darağacına çıkarılmışlardır. Devrimci önderler ölüme giderken dahi tereddüt etmemiş, son sözlerinde düzen güçlerini mahkûm etmekten geri durmamıştır.

Pek çok devrimci 70'li yıllar boyunca Ulucanlar zindanında kalmış, işkencehanelerini yaşamıştır. 12 Eylül askeri faşist darbesi ile birlikte ise Ulucanlar işkencehane ve infaz merkezi halini almıştır. Pek çok devrimci burada idam edilmiştir. Bunlardan Erdal Eren, gerek işlemediği bir suçtan ötürü usulsüzce yargılanması, gerekse 17 yaşında olması nedeniyle ayrı bir yerde durmaktadır.

Bir jandarmayı öldürdüğü gerekçesiyle tutuklanan ve 12 Eylül 1980 darbesinin ardından idam hükmü verilen Eren Mamak Askeri Cezaevi'nde türlü işkenceler altında yattıktan sonra idam edilmek için Ulucanlar'a getirilmiş ve tıpkı Deniz Gezmişler gibi ailesine dahi haber verilmeksizin katledilmiştir. Erdal Eren de tıpkı kendinden önceki devrimciler gibi ölümün üzerine kararlılıkla yürümüş, ölürken "Faşizme ölüm halka hürriyet" sloganını haykırmıştır.

Darbenin ardından da devrimci tutsaklar Ulucanlar zindanlarında kalmışlardır. Burada gördüğünüz 4. ve 5. koğuşlar ise '99 Eylül'ünde yaşanan katliamın mekanıdır. Bu koğuşlarda kalan devrimci tutsaklar kapasitenin üç katı gibi bir sayıda oldukları için cezaevi idaresinden ek koğuş talep etmişler ancak bu talepleri karşılanmamıştır. Bunun üzerine 7. koğuşun duvarını delerek buraya yerleşmişler ancak buna rağmen yönetim çözüme yönelik adım atmamış, aksine sayım almayı da durdurarak durumu daha da çözümsüz bir hale getirmiştir.

26 Eylül sabahı devletin eğitilmiş katilleri, Ali Öz ve Kemal Albayrak gibi jandarma komutanlarının kontrolünde tutsakların üzerine ağır silahlar ve gaz bombalarıyla saldırmıştır. Çatıyı da delen kolluk güçleri buradan içeriye köpük ve su sıkarken ağır silahlarla da tutsakların üzerine ateş açılmıştır. 4. koğuşun girişinden başlayan ateşin ardından koğuşa giren katil sürüleri tutsakları hamama götürmüş ve burada işkenceye başlamıştır. Bir işkencehaneye dönen hamamda özel olarak seçilen tutsaklar işkence ile katledilmişlerdir.

Yaşanan saldırı ve işkenceler sonucunda 10 devrimci tutsak katledilirken yüzlerce kişi de ağır biçimde yaralanmıştır. Yaşanan katliam öylesine büyüktür ki TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyeleri katliamın ardından otopsi görüntülerini izlemeye dahi dayanamamıştır. Yine katliamın gerçekleştiği koğuşlara gardiyanlar temizlik için 8 gün boyunca girememiş, 10. gün basına açılan 4. ve 5. koğuşta hala daha zehirli gazların tesirini gösterdiği görülmüştür.

Ulucanlar'a yönelik katliamın ardından ise hepsi biliniyor olmasına rağmen katiller hakkında herhangi bir yasal işlem yapılmamış, aksine katledilen devrimci tutsaklar suçlanmıştır.

Ulucanlar zindanı 2006 itibarıyla kapatılmıştır. Ancak cezaevlerinde tecrit, zulüm ve işkence hiçbir biçimde durmamıştır. Aksine F tipleriyle birlikte çok daha sistematik bir hal alan işkence, bugün artık ülkenin dört bir yanında uygulanmaktadır.

Bolivyalı işçi ve emekçilerin mücadele geleneği sürüyor...

Sosyal mücadele Morales'i zorluyor!

Devlet Başkanı Evo Morales'in Venezüella ziyareti sırasında, akaryakıt yapılan zam kararını açıklaması, bir kez daha Bolivyalı işçi sınıfıyla emekçilerinin sokaklara çıkmasına neden oldu. Bu defa amaç, destek verdikleri Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) lideri Morales'in zam kararını geri almasını sağlamaktır.

Nitekim sonuç öyle de oldu. Pek çok kentte gerçekleştirilen kitlesel eylemler, kısa sürede zam kararının geri alınmasını sağladı.

Genel grev ve militan direnişlerle neo liberal saldırılara karşı mücadele eden, devlet başkanlarını peş peşe kovan Bolivyalı işçi, emekçi ve yerliler, Morales'in devlet başkanlığı seçimlerini kazanmasını da sağlamıştı. Zira Morales'in seçim zaferi, yıllara yayılan militan grev ve kitle direnişleri sayesinde mümkün olmuştu. Şimdi akaryakıtta yüzde 80'lere varan zam yapma kararı alan Morales, bu kez işçi sınıfını, emekçileri ve yerlileri karşısında buldu.

Düzen yasalarına tabi reformların sınırı...

MAS yönetimi, militan toplumsal mücadeleler üzerinde yükselse de, baştan beri hem kapitalistleri hem ABD emperyalizmini fazla rahatsız etmemeye özen gösterdi. Tabandan gelen basıncın da etkisiyle, emekçiler lehine bazı işler yapsa da, Morales'le ekibi, kapitalizmin "kutsalları" arasında başı çeken özel mülkiyete dokunmama konusunda kararlılık gösteriyor.

Düzenin anayasasında bazı değişiklikler yapsa da, bu çaba köklü bir yasal değişiklik noktasına ulaşamadı. Dolayısıyla Morales yönetimi, özel mülkiyet ve ücretli emek sömürüsüne dayanan sisteme hiçbir sınırlama getiremedi.

MAS'ın işçi ve emekçileri karşısına alan zam kararı, sistemin temellerine dokunmama çizgisinin bir sonucu olarak gündeme geldi. Emekçilerin göstereceği tepkiyi öngören Morales, akaryakıt zammıyla birlikte ücretlerde de artış olacağını ilan ederek, toplumsal muhalefetin önünü kesmeye çalıştı; dahası, gerici güçlerin eylemleri istismar etme çabalarını gerekçe göstererek sokağa çıkan işçi ve emekçileri eleştirdi. Ancak yönetimin sergilediği bu çabalar, grev ve militan sokak eylemlerini önlemeye yetmedi.

Toplumsal muhalefetin içinden çıkıp gelmesine rağmen, Morales'in izlediği politikalar, düzenin temellerine dokunamayan yönetimlerin emekçiler lehine yapacağı işlerin sınırlarını da gösteriyor.

Tabana dayalı örgütlülüğün gücü...

Akaryakıt zammı açıklandığı anda harekete geçen Bolivya Merkezi İşçi Sendikaları (COB), Morales'ten zam kararını geri çekmesini istedi. COB Genel Sekreteri Pedro Montes, zammın geri alınmaması durumunda

"Sosyal Hareketler bütün mücadele yöntemlerini kullanacaklardır" açıklamasını yaparak Morales yönetimini uyardı.

Morales'in emekçiler lehine olan politikalarını destekleyen COB, seçimlerde de MAS'ı desteklemişti. Buna rağmen işçi emekçiler aleyhine olan zam kararına karşı COB'un gösterdiği direnme kararlılığı, tabana dayalı örgütlülüğün, her koşulda işçi ve emekçilerin haklarını savunma imkanı yarattığını, bu vesile ile de göstermiş oldu. Diğer toplumsal hareketlerin tavrı da aynı yönde oldu. Zira bu hareketlerin tümünde taban örgütlülüğü belirgin bir özelliktir.

Başkent La Paz, El Alto gibi büyük kentler başta olmak üzere, ülkenin birçok kentinde sokaklara çıkan işçi ve emekçiler, Morales yönetiminin politikalarını eleştirdi. Harekete katılan bazı yerli gruplar ise, ilk defa Morales'in istifasını da istediler.

Aymara halkının liderlerinden Felipe Quispe ise, kararın geri alınması için yolları kapatmaya başlayacaklarını duyurdu.

İşçi sınıfı, emekçiler, yerli halklar tarafından sergilenen mücadele kararlılığı, taban örgütlülüğünün hayati önemini ortaya koyuyor. Zira bu örgütlülük sayesinde tüm güçler, destek verdikleri Evo Morales yönetimine karşı mücadele etmekte bir an bile tereddüt etmediler.

Nitekim kararlılığı gören Morales, zaman geçirmeden zam kararının geri alındığını açıklamak durumunda kaldı.

İşçi emekçilerin militan mücadele geleneğini iyi bilen Evo Morales, bir duyuru yayınlayarak petrol ürünlerinin fiyatlarını yüzde 80'e kadar arttıran 748 no'lu kararnameyi iptal ettiğini duyurdu.

Morales duyuruda, *"Halkıma sadık kalarak yöneteceğime söz verdim. Bugünlerde işçilerin tavsiyelerini dinledim ve anladım. Halka sadık kalma politikamın bir sonucu olarak 748 no'lu kararnameyi ve buna eşlik eden diğer düzenlemeleri iptal etmeye karar verdim"* ifadelerine yer verdi.

İşçilerin tavsiyelerini dinlediğini ifade eden Morales, fiilen kapitalist sistemin istikrarı için de çalışıyor. Sağcı, faşist güçlere karşı Morales'e destek veren sendika ve kitle örgütleri de bu durumun farkındalar.

Örneğin geçen Haziran ayında 16. Genel Kongresi'ni düzenleyen El Alto'daki Mahalle Konseyleri Federasyonu (FEJUVE), yayınladığı politik manifestoda, Morales yönetiminin sınırlarını şöyle çiziyor:

"Evo Morales gibi yerli bir başkana sahip olmamıza rağmen devlet halen melez oligarşi tarafından yönetiliyor; MAS, yerli halkın ve emekçi sınıfların desteği ile yönetimi eline almasına rağmen, halen hakim olan kapitalist ekonomik ve neoliberal politik sistemdir. Morales bu sistemi muhafaza ediyor. Halen siyasi olarak bağımlı olan, kapitalist sistem tarafından ekonomik olarak sömürülen, ırk ve kültürel bakımlardan oligarşi tarafından marjinalize edilen fakir halk için ise, hiçbir şey değişmedi."

Sorunun özünü genel hatlarıyla ortaya koyan bu değerlendirme, işçi sınıfıyla emekçi müttefikleri açısından esas olanın, bir sistem olarak kapitalizmle hesaplaşmak olduğunu ortaya koyuyor. Zira kapitalizmle hesaplaşma süreci başlatılmadan sömürü ve kölelik çarkına dokunmak mümkün değil. Bu sürecin pek çok riski taşıması bir yana, sert çatışmalara da yol açma ihtimali de yüksektir. Ancak bu riskleri göze almadan verili koşullarda kapitalizmle hesaplaşmanın başka bir yolu da bulunmamaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dünyadan...

Tunus'ta protestolar sürüyor

Tunus'un 265 km güneyinde bulunan Sidi Bu Zeyd şehrinde üniversite mezunu olan işsiz Muhammed Buazizi'nin zabıtaların meyve sattığı tezgahına el koymak istemeleri üzerine kendini yakmasıyla başlayan eylemler sürüyor.

Buazizi'nin eylemi özellikle diplomalı işsizlerin öfkesinin açığa çıkmasına neden olurken, kent günlerce protesto gösterilerine sahne oldu. Yine işsiz olan tarım işçisi bir diğer gencin elektrik direğine tırmanarak intihar etmesi eylemlerin başka kentlere yayılmasını sağladı. "İşsizliğe hayır! Fakirliğe hayır!" diye bağırarak yüksek voltaj tellerine dokunan genç hayatını kaybetti. Protestolar Sousse, Safakis ve Meknasi gibi kentlere yayıldı, son olarak da geçen cuma Bouziane kentinde 18 yaşındaki bir genç polis tarafından öldürüldü.

Gösterilere 3 Ocak günü liseliler de katıldı. Eğitimli işsizlerin iş talebiyle başlattığı protestolara destek vermek ve hayat pahalılığını protesto etmek amacıyla, çoğu liseli olan 250 kişi Thala'da polisle çatıştı. Sakin başlayan gösteri, polisin müdahalesi ile birlikte çatışmaya dönüştü. Eylemde iktidar partisi RCD'ye ait bir lokal ateşe verildi.

ITUC'tan kınama

Uluslararası İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ITUC) Tunus devletine, protestoculara dönük baskılara son vermesi çağrısında bulundu.

ITUC, halk ve işçilerin eylemlerinin mermilerle bastırıldığını belirterek iki kişinin öldüğünü onlarca insanın yaralandığını ve işçi sendikaları bürolarının abluka altına alındığını söyledi.

Kuzey Kıbrıs'ta grev hazırlığı

Kuzey Kıbrıs'ta hükümetin Ankara patentli yıkım politikalarında ısrar etmesi ve son olarak "eşel-mobil uygulaması"na son verme kararı alması üzerine Kuzey Kıbrıs'taki sendikalar süresiz genel grev uyarısında bulundular.

"Sendikal Platform" yaptığı toplantının sonunda süresiz grev için bir irade belirlediklerini açıkladılar.

Katledilişlerinin 92. yılında Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i saygıyla anıyoruz...

Devrim için çarpan iki yürek...

“Siz, zalim yöneticiler, askeri caniler, yağmacılar; siz, dalkavuk uşaklar, uzlaşmacılar; Belçika’yi ayaklar altına alıyor, Fransa’yı yıldırıyor, tüm dünyayı ezmek istiyorsunuz ve kimsenin sizden hesap soramayacağını sanıyorsunuz. Fakat açıkça söylüyorum: biz, bir avuç insan, sizden korkmuyoruz, size savaş ilan ediyoruz ve kitleleri ayaklandırarak bu savaşı sonuna kadar götüreceğiz!”
Karl Liebknecht

1918-1923 yılları arası dönem, Almanya için grev dalgalarıyla başarısız devrim deneyimlerinin yoğun olarak yaşandığı bir zaman dilimi olmuştur. Bu zaman diliminde, işçi sınıfının tarihine ise, Alman Sosyal-Demokrat Partisi’nin (SPD) ihaneti damgasını vurmuştur.

SPD, 1891’deki Erfurt Kongresi’nde sistemle uzlaşma içinde parlamenterist bir çizgiye oturmuş, varlığını ve gücünü oluşturan işçi sınıfının önüne reformist bir program koyarak daha o zamanlardan proletarya diktatörlüğü çizgisine sırt çevirmiştir. Bu parlamenterist çizgi birinci paylaşım savaşında SPD’yi ihanete sürükledi. İkinci Enternasyonal’in 1907’de emperyalist savaş karşıtı kararına rağmen savaş kredisi lehinde oy kullanarak dünya proletaryasına en büyük ihaneti yapmış oldu.

Avrupa’da devrim beklentisi yıllar boyu Alman proletaryası üzerinden şekillenmiş, umutlar hep ona bağlanmıştı. Fakat Avrupa’nın en güçlü işçi sınıfı partisi aynı zamanda Avrupa’nın en yumuşak karınlı işçi sınıfı partisiydi.

Fakat Alman proletaryasının yetiştirdiği yiğit komünist önderler SPD’nin ihanetine teslim olmadılar. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg SPD içinde emperyalist savaşa karşı tutum alanların başını çektiler.

Yine de son yıllarda burjuva parlamenterist eğilimi belirginleşmiş olmasına karşın SPD’nin işçi sınıfı içinde etkili olmasından dolayı Karl ve Rosa SPD’den ayrılmayı işçi sınıfından uzaklaşmak olarak gördükleri için kopmayı bir türlü göze alamıyorlardı. Ancak SPD’nin, paylaşım savaşını Alman burjuvazisi cephesinden desteklemesinden sonra ayrılmak onlar için zorunluluk haline geldi.

Rosa ve Karl Liebknecht 5 Ağustos 1914’te SPD içerisinde Enternasyonal grubunu kurdular, sonradan bu grup Spartakistler Birliği adını aldı. Bu birlik Rosa ve Karl’ın katledilmesinden kısa bir süre önce Alman Komünist Partisi’ne (KPD) evrildi.

Rosa ve Karl, 2. Wilhelm’in tahttan indirilmesi ve Weimar Cumhuriyeti’nin kurulmasına yol açan Kasım Devrimi’nde etkin bir rol oynamışlardır.

Ancak Weimar Cumhuriyeti’yle birlikte aynı anda Karl Liebknecht sosyalist cumhuriyetin kuruluşunu ilan ediyordu. Ama bu devrimci atılım süreci daha ileriye gidememiş ve karşı-devrimci dalga ile yenilgiye uğratılmıştır. SPD’nin işçi sınıfına ihaneti burada da devam etmiş ve karşı-devrimci grup içindeki yerini sağlamlaştırmıştır. İşçi sınıfı konsey örgütlenmesiyle iktidara yürürken aynı SPD, burjuvazinin yönlendirmesiyle ve işçi sınıfı içindeki etkisinin hala sürüyor olmasının avantajıyla yükselen devrime bir kez daha ihanet etmiştir.

Bu tutum devrimin yenilgisini kesinleştirirken, insanlık tarihinin en utanç verici döneminin yaşanmasına sebep olmuştur. Bu Hitler faşizminin Almanya topraklarında doğmasının yolunun

açılmasından başka bir şey değildir.

Kasım devriminin bu yenilgisi Sovyet devriminin geleceğini de etkilemiştir. Tüm dünya proletaryasının beklediği Alman devrimi gerçekleşememiş ve tetikleyici güç olarak diğer Avrupa ülkelerinin de umudunu kırmıştır. Ekim devrimini de yalnızlaştırarak, devrimin ulusal sınırları aşamamasına yol açmıştır.

4 Ocak 1919 günü USPD’li (USPD; SPD’den 1917’de ayrılan emperyalist savaş karşıtı nispeten solda duran grubun kurduğu parti) Berlin polis şefinin görevden alınması yeni bir ayaklanmanın alevlenmesine neden oldu. Hükümetin polis şefini görevden almasını protesto eden binlerce insan sokaklara dökülerek genel greve gitti. Bunu fırsat bilen SPD ise karşı-devrimci güçleri işin içine sokarak birçok devrimcinin katledilmesine yol açtı. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht da katillerin ilk hedefleriydi.

Her ikisi de 15 Ocak 1919’da kaldıkları otelde yakalanarak önce sorguya çekildiler. Sonra da Rosa’yı dipçik darbeleriyle, Karl’i ise başından silahla vurup alçakça katlettiler. Burjuva gazetelerinde bu infaz “Karl Liebknecht kaçarken vuruldu”, “Rosa Lüksemburg öfkeli kitle tarafından öldürüldü” manşetleriyle verildi. Bu iki büyük devrimcinin öldürülmesi Alman ve dünya işçi sınıfını ayağa kaldırdı.

Rosa ve Karl paylaşım savaşına ve burjuva demokrasisine karşı devrimci bir duruş sergileyebilen ender kişilerdendir. Daha 1900’lerin başlarında, SDP’nin “göremli” bir yapı olarak görüldüğü, Kautsky ve Bernstein gibi saygın ve teorik düzeyi gelişkin kimliklerin var olduğu şartlarda, partinin niteliğini ilk tespit eden Rosa Luxemburg’tur. Daha bu ilk dönemde SPD’yi kokuşmuş düzen partisi olarak nitelendiren de odur. Liebknecht ise, Bebel’in tartışmasız otoritesi karşısında kendi düşüncelerini savunmayı gençlik yıllarında başarmıştı. Savaşçı kimliğiyle Karl Liebknecht hiç tereddüt etmeden eleştiri silahını doğrultmaktan kaçınmıyordu. Her iki

önder de reformizme karşı sosyal devrimi savunarak birbirlerini tamamlayan, iki ayrı zihin, tek beden gibi davranıyorlardı.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht hayatları boyunca birçok kez tutuklanmış, ancak yıldırılamamış iki devrimci önderdir. Marksizmi kavramış ve onun temelinde kendi teorik birikimini geliştirebilmişlerdir. Dogmatizmden uzak ve eleştirel aklın önemini bilerek her daim yaratıcı ve militan bir tutum alabilmişlerdir. Rosa Luxemburg’un proletarya diktatörlüğünden korkanlara verdiği cevap dünyayı nasıl anlamlandırdığının en açık anlatımıdır: *“Evet, evet: Diktatörlük! Ama bu diktatörlük bir demokrasi uygulama biçiminden ibarettir, onun kaldırılması değil, burjuva toplumunun ekonomik koşulları ve kazanılmış hakları üzerine enerjik ve kararlı elkoymadır ki bu elkoyma olmadan sosyalist değişim gerçekleşemez. Bu diktatorya, sınıfın diktatoryası olmalıdır, sınıf adına yöneten küçük bir azınlığın değil...”*

Rosa Luxemburg arkadaşı Sonia’ya (Karl Liebknecht’in eşi) yazmış olduğu mektupta “her şeye rağmen görev başında, bir sokak çatışmasında ya da darağacında can vermek isterim” diyordu. Verdikleri onurlu mücadele sonucunda her ikisi de dimdik aramızdan ayrıldılar ama bıraktıkları ateş dünden bugüne yanmaya devam edecektir.

Rosa’nın yakın arkadaşı C. Zetkin’in onun katledilmesi üzerine söyledikleri hala çok anlamlıdır: *“Rosa Luxemburg’ta sosyalist fikir, hem kalbin, hem beynin hiçbir zaman sönmeden yanan güçlü ve egemen bir ihtirasydı. Bu şaşırtıcı kadının büyük amacı sosyal devrim yolunu hazırlamak, sosyalizme giden tarih patikasını temizlemektir. Devrim denemesi, devrim için çarpışmak onun en büyük mutluluğuydu. Bütün hayatını ve varlığını sosyalizme vakfetti... O, keskin bir kılıç, canlı bir devrim aleviydi.”*

Katledilişlerinin 92. yılında işçi sınıfının bu devrimci önderlerini saygıyla anıyoruz.

B. M. Aksakal

2010 yılında emekçi kadınlar...

İşçi sınıfı ve emekçiler, 2010 yılında kapsamlı saldırıların hedefinde olurken, işçi emekçi kadınlar da bunlardan payına düşeni almıştır.

Emekçi kadının, çalışma yaşamında karşılaştığı sorunlar artarak devam etmiş, evde, işte ve sokakta, uğradığı şiddet tavan yapmış, işsizliğe, kayıt dışı çalışmaya ve geleceksiz yaşama daha fazla itilmiştir. Aile hekimliği uygulaması ve torba yasa ile elindeki kırıntıları kaybetmekle yüz yüze bırakılmış, sendikası veya hamile oldukları için işten atılmış, iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirmişlerdir.

2010 aynı zamanda kadın ölümlerinde ciddi artışların yaşandığı bir yıl oldu. Yakın zamanda Başbakanlık tarafından yayınlanan verilere bakılırsa Türkiye’de her gün ortalama 3 kadın öldürülmektedir. Resmi rakamların böyle olduğu bir yerde gerçek rakamların daha korkunç olması işten bile değildir.

Kadınlar aynı zamanda şiddeti daha yoğun yaşamış, taciz, tecavüz vb. saldırıların daha çok hedefinde olmuşlardır. Okullardan çocuk esirgeme kurumlarına, aile içinden sokak ortasına kadar, tecavüzlerde korkunç boyutta artışlar yaşanmış, bu arada devlet terörü de sistematik bir biçimde yaygınlık kazanmıştır. Mahkemeler tecavüzcüleri aklayan kurumlar olarak işlemeye devam etmiştir.

Kadınlar güvencesiz çalıştı

Geçen yıl olduğu gibi 2010’da da kadınlar büyük ölçüde güvencesiz işlerde çalıştı. Öyle ki, kadınlar güvencesiz çalışma ile anılmaya, onunla adeta özdeşleşmeye başladı. Sigorta, 8 saatlik iş günü, kreş, eşit işe eşit ücret ve emeklilik hakkı gibi 150 yıllık can bedeli mücadele ile elde edilen kazanımlar, bugün büyük ölçüde kullanılamaz haldedir. Annelikten doğan haklar ise neredeyse ortadan kaldırılmış bulunuyor.

Dünyanın en iyi 16. ekonomisi olmakla övünen sermaye devleti, bundan kadınların payına daha fazla sömürü, eşitsizlik ve açlık düştüğünü gizlemektedir. DİSK’e bağlı Sosyal-İş Sendikası ile değişik kaynakların bu konudaki araştırmaları çarpıcı örnekler sunmaya devam ediyor. Bunlara göre Türkiye’de nüfusun yüzde 54’ünü kadınlar oluşturmakta, ancak yalnızca yüzde 26’sı herhangi bir işte çalışabilmektedir. Her 3 kadından 2’sinin işsiz olduğu, 87 erkeğe karşılık 13 kadının istihdam edildiği, toplam 6 milyon 851 bin kadın işgücünün yüzde 71’inin kayıt dışı çalıştırıldığı bir ülkede yaşıyoruz.

Öte yandan güvencesiz çalışma kadın işçilerin canını almaya devam etti. Gerçekte hangi şekilde ve nasıl olduğu bir şeyi değiştirmiyor. Çok sayıda kadın iş cinayetlerine kurban gitti.

Sosyal ve sağlık alanında saldırılar kesintisiz sürdü

Kapsamlı bir saldırı niteliğindeki SSGSS ile sağlık alanında dayatılan yıkım politikaları bu yıl da devam etti. Sağlığın piyasaya açılarak ticarileşmesinin önünü açan uygulamalar kadını aralıksız olarak vurdu. Bu kapsamdaki en önemli saldırılardan olan ‘Aile Hekimliği’ uygulamasına başlandı. Kasım ayından itibaren tüm Türkiye’de hayata geçirilen bu düzenleme ile sağlık ocakları ‘Aile Hekimliği’ne dönüştürülmüş oldu. Asıl hedeflerinden birinin emekçi kadınların olduğu bu uygulamada, ücretsiz ya da düşük ücretle yapılan

sağlık hizmeti tamamen ortadan kaldırıldı. Yeşil Kartlar’ın geçersiz olması ile hiçbir güvenceye sahip olmayan milyonlarca emekçi kadın acımasız tüccarların eline düşecek. Parası yoksa sağlık hizmeti hiçbir biçimde alamayacaktır.

Bunun yanı sıra pek çok hak gaspını içeren Torba Yasası işçi kadınları da hedef almaktadır. Kadınları çalışma yaşamından dışlayan uygulamalar dayatılmaktadır. Özellikle doğum borçlanması ve süt izinlerinde yapılan düzenlemelerle kadının çalışma yaşamına katılmasını teşvik eden haklar tırpanlanmakta, işçi kadınlar çalışma yaşamından uzaklaştırılmaktadır.

İşçi kadınlar direnmeye devam etti

2010 yılı, tüm hak kayıplarına rağmen, emekçi kadın cephesinde mücadelenin arttığı bir yıl oldu. İşçi kadınlar hak mücadelelerinin içerisinde aktif biçimde yer aldılar.

TEKEL işçisi kadınlar bu bakımdan öne çıktılar. Direnişte kadın işçiler önemli bir rol üstlenmiş, erkek işçi omuzdaşlarıyla birlikte destansı direnişte yer almışlardı. Türkiye’nin dört bir yanından çoluk çocuğunu bırakarak, kimisi aile baskısına karşı mücadele ederek son yılların en anlamlı direnişine imza atmışlardır.

TEKEL direnişine destek verdiği için işten atılan TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan işten atıldığı andan itibaren tek başına direnişe geçmiş, ilgisizliğinden dolayı Tez-Koop-İş yönetimine karşı da mücadele etmiştir.

Yazın ortasında bu kez başka bir ses Türkan Albayrak direniş bayrağını yükseltmişti. Albayrak, Beykoz’daki Paşabahçe Devlet Hastanesi’nde 5 yıldır taşeron temizlik işçisi olarak çalışırken, sendikalaştığı için işten atılmıştı. Hastane

bahçesinde kurduğu direniş çadırıyla 5 ay boyunca direnen Türkan Albayrak, işe geri dönme mücadelesini kazanmış, İl Sağlık Müdürlüğü tarafından işe alınmıştır. 5 ay süren kararlı direniş pek çok farklı kesimden destek almış, özellikle de emekçi kadının çalıştırıldığı güvencesiz koşullara dikkat çekilmişti.

Tek başına süren direnişlerin yanı sıra kadın işçiler ülkenin pek çok yerinde erkek işçi kardeşleriyle birlikte hak mücadelesi vererek direnmeye devam etmişlerdir. Çemen Tekstil’de, Çorlu’daki pek çok direnişte ve son olarak Sa-ba Enjeksiyon ile BERICAP’ta, hakları ve gelecekleri için örgütlenme mücadelesi vermektedir.

Emekçi kadınlar üretimde yer almasalar bile direnişlere aktif biçimde destek vermiş, eşlerinin uğradığı saldırılara militanca göğüs germiştir. UPS direnişinde, özellikle ÇEL-MER ve Mutaş fabrika işgallerinde polisle karşı karşıya gelen kadınların ne denli dik ve kararlı durduğu bir kez daha görülmüştür.

2010 aynı zamanda 8 Mart’ın ilan edilmesinin 100. yılıydı. Bu yılın 8 Mart’ın da Dünya Kadın Konferansları ile Türkiye’den de geçen Dünya Kadın Yürüyüşleri yapılmış pek çok ülkeden katılan emekçi kadınlar coşkulu bir şekilde taleplerini haykırmışlardır.

2011’de mücadele bayrağını yükseltelim!

2010 emekçi kadının pek çok hakkının gasbedildiği bir yıl oldu. Emekçi kadınlar, 2011’i de böyle geçirmemek için mücadelenin arttığı ve direnişlerin yaygınlaştığı bir yıla çevirmelidir. 2011 kadın ve erkek tüm işçilerin örgütlü mücadeleyi yükselttiği bir yıl olmalıdır.

Kadın emekçilerin hakları da 'torba yasa'da!

Sermaye hükümeti “ulusal istihdam stratejisi” adını verdiği kapsamlı köleleştirme ve güvencesizleştirme saldırısının bir ayağı olarak ‘torba yasa’ için kolları sıvamış durumda. Bu yasa ile kazanılmış haklardan geriye ne kaldıysa yok edilmesini sağlayacak olan uygulamaları hayata geçirmeyi hedeflemektedir.

Sağlık alanından sosyal haklara, esneklikten asgari ücrete kadar bir dizi konuda çalışma yaşamını sermayenin keyfine göre yeniden düzenleyecek olan bu yıkım programı, kadın işçi-emekçileri de vurmaktadır. Elbette bu denli geniş bir çerçeveye sahip saldırı paketinin emekçi kadınların toplumsal yaşamda karşı karşıya kaldığı sorunları derinleştirmemesi mümkün olamaz. Bu hak gaspları çifte sömürü altında ezilen işçi emekçi kadınları katmerli biçimde etkilemektedir.

Hali hazırda bir yanıyla sürdürülen uygulamalar yasal düzenlemelerle daha da ağırlaştırılacaktır. Örneğin torba yasayla birlikte, ‘çağrı üzerine çalışma’, ‘evde çalışma’, ‘uzakta çalışma’ ile ‘kısa süreli çalışma’ gibi durumlarda sigorta primlerinin eksik yatırılmasının da önü açılmaktadır. Böylece sermaye için tamamen geniş bir keyfiyet alanı da oluşturulmuş, sigortasız çalıştırabilmenin önü de açılmış olmaktadır. Evde parça başı işlerde ya da dışarıda yevmiyeli işlerde çalıştırılan kadınların yaşadıkları sorunların devasa boyutlarda olduğu açıktır. Kiralık işçi büroları uygulamasının bir benzerinin bugün temizlik firmalarında uygulandığını biliyoruz. Ağırlıklı olarak kadın emekçiler bu taşeron firmaların yönlendirmesiyle çoğu zaman birden fazla yerde, kimi zaman geceli gündüzlü, uzun saatler boyunca ağır koşullarda çalıştırılmaktadır. Esnek çalışmanın yaygın biçimde uygulandığı bu işkolunda iş kazaları sıklıkla yaşanabilmektedir.

Zaten böylesi koşullarda çalıştırılan kadınların kazanılmış yasal hakları da tırpanlanmış olacak ve kadınlar aile ve çocuk bakımının ağır yükünü

taşıdıkları için fiilen çalışma yaşamının dışına itileceklerdir. Fabrikalarda, atölyelerde, elektronikten petro-kimya ve gıda sektörüne kadar pek çok iş kolunda kadınlar asgari ücretin altında zorunlu mesailerle çalıştırılmaktadırlar. Çalışma yaşamında varolan kırıntı haklar bile ancak örgütlülüğün gücüyle alınabilirken, bu kırıntılar da yasayla iç edilmiş olacaktır. Kapitalist sömürü düzeni kadının çalışma yaşamına katılımını kendi sınıf çıkarlarına göre belirlemektedir. Bundan dolayı da bir yandan kadınlar sömürü çarkları içerisine kitlesel bir şekilde çekilirken, diğer yandan da çalışma hayatının dışına itilerek eve gönderilmektedir.

‘Torba yasa’da yer alan maddeler kadının üretim sürecinde azgınca sömürülmesi ve yaşam koşullarının zorlaşması ile kadının çalışma yaşamına katılmak zorunda bırakılması sonucunu bir arada yaratmaktadır. Bu da ücret politikasını doğrudan belirlemektedir. İşsizlik kadın emekçiler için yüksek rakamlara ulaşmış durumdayken son saldırılar bu rakamları daha da arttıracaktır. İşçi kadınlar sefalet ve işsizlik tehdidiyle kölelik koşullarını kabul etmek zorunda bırakılacaktır.

Hamilelik ve doğum sonrası süreçte kadınların sahip oldukları kırıntı haklar da torba yasayla yok edilmek istenmektedir. Doğum borçlanması ve süt izni kadının temel önemde haklarıdır. Halihazırda güvencesiz ve esnek çalışma koşulları kadının bu kazanılmış haktan yararlanmasının önünde engeldir. Bu hakların uygulanması için kadınlar mücadele etmek zorunda kalmaktadırlar. Sigorta başlangıcı öncesi başlayan hamileliklerin doğum borçlanması kapsamının dışında tutulmaya çalışılması, torba yasa öncesi kadınların sıklıkla karşılaştıkları bir sorundur. Yeni değişikliklerle birlikte ise kadınlar işten çıkmak zorunda bırakılacaktır.

İşçi emekçi kadınlar sermayenin çıkarları üzerinden yaşamlarının şekillendirilmesi anlamına gelen bu son saldırılar karşısında hakları ve gelecekleri için mücadele alanlarına çıkmak zorundadırlar.

Sağlıkta yeni yıl darbesi

“Sağlıkta dönüşüm” adı altında devreye sokulan yıkım politikaları, yeni yılın ilk gününde sürdü.

Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) 30 Aralık 2010 tarihinde yayımladığı genelgeyle, 1 Ocak 2011’den itibaren geçici karekodlu ilaçların kurum tarafından ödenmeyeceğini duyurdu.

Genelgeyle ilişkin açıklama yapan **Türk Eczacıları Birliği** Genel Sekreteri Özgür Özel, uygulamayı yargıya taşıyacaklarını belirtti.

Özel, ilaç Takip Sistemi’nin (İTS), yaygın uygulamaya geçmesiyle eczanelerde ve dağıtım kanallarında bulunan milyonlarca kutu ilacın, yeni sisteme adapte edilmek için “G2D etiketleri” ile geçici karekodlu hale getirildiğini belirten TEB, Sağlık Bakanlığı ilaç ve Eczacılık Genel Müdürlüğü’nün ağustosta yayımladığı genelgeyle, G2D’li ürünlerin 2020 yılının sonuna kadar eczanelerden sunumunun uygun olduğunu duyurduğunu hatırlattı.

Özel hastaları ilaçsız bırakacak bu uygulamayı yargıya taşıyacaklarını söyledi.

ATO’dan suç duyurusu

Ankara Tabip Odası Başkanı Beyazıt İlhan, 16 Ekim günü hastanenin su basmasından dolayı iki hastanın öldüğünü belirterek, bu ölümlerde sorumluluğu olan yetkililer hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Suç duyurusu dilekçesinde, yoğun bakım biriminde yatarak tedavi gören 27 hastanın diğer hastanelere nakledildiği, bir kısım hastanın ise aynı hastanenin başka bölümlerine alındığı, ancak bu süreçte Şefika Fidan ve Bayram Bulut adlı hastaların yaşamını yitirdiği belirtildi.

Dilekçede, Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne sevk edilen Emre Yücel adlı bir başka hastanın da enfeksiyondan kaynaklı olarak bu süreçte yaşamını yitirdiği, hastanede özellikle yoğun bakım biriminde teşhis ve tedavisi yapılan başka hastaların da yine kanalizasyon ve yağmur suyu baskını nedeniyle başka hastanelere nakil işleminin yol açtığı etkenlerden kaynaklı olarak yaşamını yitirdiğine dair duyum ve iddiaların söz konusu olduğu ifade edildi.

ATO’nun hakkında suç duyurusunda bulunduğu kişiler şunlar: Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı İ. Melih Gökçek, Ankara Valiliği İl Sağlık Müdürü Mustafa Aksoy ve Ankara Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nin o dönemdeki başhekimisi Metin Doğan

Hekimler Ankara’da yürüdü

Ankara’daki tıp fakültelerine bağlı öğretim üyeleri ve tıp öğrencileri hükümetin sağlık alanındaki uygulamalarına karşı 4 Ocak günü eylemdeydi.

Ankara Tabip Odası’nın çağrısıyla Hacettepe Tıp Fakültesi ve İbn-i Sina Hastanesi önünde toplanan sağlık emekçileri Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Morfoloji Binası önüne yürüdü. Eyleme TTB Genel Sekreteri Feride Aksu Tanık ve SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun da katıldı.

Tıp fakülteleri üzerinde oynanan oyunlara dikkat çeken sağlık emekçileri, tıp eğitimine, tıpta uzmanlık eğitimine, hekimlerin çalışma koşullarına ve özlük haklarına yapılan saldırılara karşı mücadele çağrısı yaptılar.

4 Ocak ‘96 Ümraniye: Bir kez daha katliam ve direniş

“Devrimci irade teslim alınamaz!”

Sermaye devletin 4 Ocak 1996 tarihinde Ümraniye Hapishanesi’nde gerçekleştirdiği katliamın ve bu katliam karşısında devrimci tutsaklarca örülen direnişin üzerinden 14 yıl geçti. Zindanlarda devrimci iradeyi teslim almak için bugüne dek sayısız katliama başvuran sermaye devletin Ümraniye’de gerçekleştirdiği vahşet hafızalardaki tazeliğini koruyor.

Ümraniye Hapishanesi’nde yaşanan katliam, 12 Eylül faşist darbesinin ardından devrimcileri teslim almak için devreye sokulan sistemli zindan politikalarının sonuçlarından biriydi. Bu vahşi katliam, aynı zamanda dönemin yükselen devrimci dalgası karşısında işçi ve emekçilere verilmek istenen bir gözdağıydı.

Sermaye devleti ‘91 yılında çıkarttığı Terörle Mücadele Yasası ile devrimcilere dönük hücre tipi saldırısını öne çıkarttı. Devrimci tutsakların zindanlardaki direngen tutumu karşısında ötelenen bu saldırıyı, 21 Eylül 1995’te Buca Hapishanesi’nde gerçekleşen katliam izledi.

Haklarının gasbedilmesini sayım vermeme eylemiyle yanıtlayan Buca Hapishanesi’ndeki devrimci tutsaklar, 21 Eylül gecesi düzen güçlerinin saldırısıyla karşılaştılar. Çevik kuvvet polislerinin ve jandarma ekiplerinin plastik mermiler, gaz bombaları, demir sopalar ve zincirler eşliğinde gerçekleştirdiği azgın saldırı sonrası Yusuf Bağ, Turan Kılıç ve Uğur Sarıaslan isimli üç devrimci tutsak direnerek şehit düştü.

Katliam, içeriden ve dışarıdan dalga dalga yükselen kararlı eylemlere konu oldu. Devrimci ve ilerici güçlerin katliamı ve düzenin zindan politikalarını teşhir etmek için gerçekleştirdiği sokak eylemlerini, çeşitli hapishanelerden 1300 devrimci tutsağın başlattığı açlık grevleri takip etti.

Devrimciler cephesinden ortaya konan kararlılık sonrasında sermaye devleti tutsakların taleplerini kabul etmek durumunda kaldı. Ancak düzen güçleri, her zaman olduğu gibi, bu süreçte de kabul edilen şartları tam olarak yerine getirmedi. Birçok hapishanede devrimciler yeni saldırılarla karşılaşırken, Ümraniye Hapishanesi’nde devrimci tutsaklar görüş haklarının engellenmesi üzerine direniş başlattılar. Devlet, tutsakların direnişini kırmak için 13 Aralık akşamı Ümraniye Hapishanesi’ne polisler ve jandarmalar eşliğinde operasyon düzenledi. Düzenin eli kanlı cellatlarınca gerçekleştirilen operasyonda, 4’ü ağır 70’in üzerinde tutsak yaralandı. Sayıları 104’ü bulan diğer tutsaklar koğuşlarda barikatlar kurarak katil sürüsünün ilerlemesini engellediler. Üç gün boyunca elektrik ve suyu keserek devrimcilerin iradesini kırmaya çalışan düzen güçleri yine başarılı olamayarak geri adım atmak zorunda kaldı.

“Yarım kalan” saldırının tamamlanması için yeni katliam hazırlıkları hızla devreye sokuldu. Her dönem başvuru “cezaevleri terör yuvalarına döndü” demagojisi bu kez dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar’ın ağzından günler öncesinde burjuva medyanın gündemine taşındı. Düzen güçleri, 4 Ocak 1996’da bir kez daha saldırıya geçti. 4 Ocak günü Ümraniye Hapishanesi’ne operasyon düzenleyen eli kanlı cellatlar, demir sopalar ve kalaslar eşliğinde devrimci tutsaklara saldırdı. Jandarma, özel tim ve gardiyanların ellerindeki fotoğraflarla hedef gözeterek gerçekleştirdiği katliamda, onlarca tutsak yaralandı. Rıza Boybaş, Orhan Özen, Abdülmecit Seçkin, Gültekin Beyhan isimli tutsaklar ise şehit düştü.

Dönemin Ceza ve Tevkifevleri Müdürü Zeki Güngör’ün “askerler aşırıya kaçtı” sözlerini sarfetmek zorunda kaldığı bu kanlı katliam, yine zindanlarda devrimci tutsakların militan eylemlerine konu oldu. Çanakkale, Bursa, İskenderun, Kayseri, Ceyhan, Malatya hapishanelerinde açlık grevi eylemleri devreye sokulurken Buca, Bayrampaşa, Ulucanlar, Bartın hapishanelerinde ise idare amiri ve gardiyanlar rehin alındı.

Devrimci ve ilerici güçler tarafından gerçekleştirilen protesto eylemlerine saldıran sermaye devleti, katliamcılara dönük öfkenin doruğa çıktığı cenaze törenlerinde de azgınca saldırmaya devam etti. 8 Ocak günü, şehit devrimcilerin cenaze törenine katılımı engellemek için Alibeyköy çevresini adeta ablukaya alan düzen güçleri, günboyu gerçekleştirdiği gözaltı terörü neticesinde alana gelmeye çalışan bine yakın kişiyi gözaltına aldı. Gözaltındaki devrimci ve ilerici güçleri Eyüp Spor Salonu’na götüren ve coplar-kalaslar eşliğinde işkenceye alan katiller sürüsü, burayı adeta toplama kampına çevirdi.

Faşist cellatlar aynı gün bir başka cinayetin daha altına imza attılar. Cenazeleri izlemek için Alibeyköy’e girmeye çalışan Evrensel muhabiri Metin Göktepe, “sarı basın kartı” olmadığı gerekçesiyle gözaltına alındıktan sonra polisler tarafından dövülerek ve işkencelerden geçirilerek katledildi. Göktepe’nin katledilmesine ilişkin bildik türden yalanlara başvuran düzen güçleri, savcılık eliyle “Göktepe sandalyeden düşüp öldü” açıklamasında bulundular. Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar ise “Gazeteciymiş, sarı basın kartı nerde? Biz onun nasıl gazeteci olduğunu biliyoruz!” diyerek katliamı açıktan savundu.

Katliamcı devlet, kendisine dönük öfkenin önünü her şeye rağmen alamadı. Metin Göktepe’nin cenazesi sırasında Yenibosna’dan Esenler’e onbinin üzerinde katılımla yedi saatlik bir yürüyüş gerçekleştirildi. Cenazede, kitlenin sahiplenmesiyle birlikte devrimci basının susturulamayacağı ve devrimci iradenin teslim alınamayacağı vurguları öne çıktı.

Ümraniye Hapishanesi’nde gerçekleştirilen katliamın ardından yargı süreci de bildik şekilde işledi. Takipsizlik kararlarıyla hasıraltı edilen yargı süreçleri neticesinde katiller her zamanki gibi aklanırken, katliam protestoları sırasında gözaltına alınanlar hakkında davalar açılabilirdi.

Ümraniye Hapishanesi’ndeki katliamın ardından da sermaye devletin zindanlarda ‘teslim alma’ saldırıları devam etti. 1996 yılında yayınlanan ‘Mayıs genelgesi’ ile F tipi tabutlukları yeniden gündeme alındı ancak 12 devrimcinin şehit düştüğü Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemleriyle bu saldırı püskürtülmüş oldu. 24 Eylül 1996’da Diyarbakır Hapishanesi’nde bir kez daha katleden sermaye devleti, ’97 yılındaki “Ağustos genelgesi” ile F Tipi hapishanelerin yapımına başladı. 26 Eylül 1999’da Ulucanlar Hapishanesi’nde 10 devrimciyi alçakça katlederek hücre tipi saldırısının yolunu düzleyen sermaye devleti, aynı zamanda 19-22 Aralık’ta gerçekleştirdiği katliamla saldırı halkasını doruğa ulaştırmış oldu.

Sermaye devleti, tecrit dayatmasıyla hapishanelerde devrimcileri teslim alma çabalarını bugün de sürdürüyor. Bu zamana dek düşmanın tüm katliamlarını destansı direnişlerle yanıtlayan devrimci tutsaklar ise, sermaye düzeninin cellatları karşısında baş eğmeden dimdik ayakta durmaya ve kavgaya katılmaya devam ediyorlar. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tecride karşı mücadele sürüyor...

“Sesimize ses katın!”

Hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle yürüyüşler gerçekleştiren ilerici ve devrimci kurumlar yılın son gününde yine Taksim’deydi.

Taksim Tramvay Durağı’nda buluşan kitle pankart ve sloganlarla Galatasaray Lisesi’ne yürüdü. Basın açıklamasında 2009 yılında olduğu gibi 2010 yılında da hasta tutsakların sesinin dışarıya taşınmaya çalışıldığı söylendi.

Açıklamada, resmi rakamlara göre 2010 yılında 28 kişinin intihar etmesi, 22 kişinin intihara teşebbüs etmesi, son on yılda 391 kişinin intihar etmesi, 424 kişinin ise intihara teşebbüs etmesinin psikolojik baskının boyutunu gösterdiği ifade edildi.

Tedavi hakkı gasbediliyor

Adana’da hasta tutsaklar için her hafta BDSP, Halk Cephesi, Devrimci Proletarya, ESP, Emek ve Özgürlük Cephesi, BDP, İHD, ODAK ve TUHAY-DER tarafından gerçekleştirilen eylemlerin sonuncusu 1 Ocak Cumartesi günü İnönü Parkı’nda gerçekleştirildi.

Açıklamada Mehmet Aras ve Abdulsamet Çelik’in durumu kamuoyuna duyuruldu.

Erzurum H Tipi Cezaevi’nde tutulan 60 yaşındaki kanser hastası Mehmet Aras ve Sincan 2 No’lu F Tipi Cezaevi’nde tutulan kanser hastası Abdulsamet Çelik’in tedavi haklarının gasbedildiği dile getirildi. Mehmet Aras’ın tedavisinin 3 aydır kesildiği söylenerek, Aras’ın günlük ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma geldiği belirtildi. Abdulsamet Çelik’in düzenli tedaviye ihtiyacı olduğu halde jandarma tarafından sürekli olarak fiziki ve psikolojik şiddete maruz kaldığının ifade edildiği açıklamada, ilik nakli için cezaevlerinden yapılan 1500 başvurunun taranmadığı halde uygun donör bulunmadığı gerekçesiyle tedavisini durdurulduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

Mücadele Postası

Zindanlardan yeni yıl mesajları...

Sevgili dostlar merhaba!

Sömürgeci kapitalist-emperyalist sistemin insanlığı büyük bir felakete sürüklemekte bir an geri durmadığı bir yılı geride bıraktık.

Buna karşın halkların ve işçi sınıfının mücadele ve direnişleri her mevzide artarak devam etti. Yeni yılda da bu direniş ve mücadele enternasyonül dayanışmayla devrim ve sosyalizme akarak yükselecektir.

Bu inançla Kızıl Bayrak'ın tüm emekçilerin şahsında Kürt halkının, tüm dünya işçilerinin ve ezilen dünya halklarının yeni yılını kutluyorum.

Sevgi ve selamlarla

Ali Şimşek

F Tipi Hapishanesi C-9 Hacılar /Kırıkkale

Sevgili dostlar,

Özlemlerimiz, umutlarımız aynı, acılarımız benzer, sevinç ve kavgamız ortak. Bu yüzden fazla söze gerek duymadan; 2011'in o büyük kurtuluşa; sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız bir dünyaya bir adım daha yaklaştığımız bir yıl olması dileğiyle, siz dostlarımızın yeni yılını kutluyoruz, yeni kavga yılınızda başarılar diliyoruz.

Devrimci sevgi ve selamlar...

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi

MLKP dava tutsakları

Seyfi Polat

Merhaba dostlar,

İyi olduğunuzu umuyor, hepinizi olanca içtenliğimle selamlıyor, sevgilerimi gönderiyorum.

Dostlar, göndermiş olduğunuz yayınlar düzenli olarak bize ulaşıyor, şu an için bir sorun yok. Göstermiş olduğunuz duyarlılığa çok teşekkür ediyorum. Size yeni yıl kartı göndermişken bu kısa notu da düşmem gerekiyordu.

Çalışmalarınızda üstün başarılar diliyor, bir kez daha olanca içtenliğimle selamlıyorum sizleri.

Bu coşkuyla siz Eksen Yayıncılık emekçilerini selamlıyor, yeni yılınızı kutluyorum. Çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Sevgilerimle.

Ercan Binay

T Tipi Hapishanesi A-5 Bafra / Samsun

Merhaba dostlar,

Emek, eşitlik ve özgürlüklerden yana gelişmelerin ivme kazandığı yeni temennilerimizle yeni mücadele yılınızı kutluyor, selam sevgi ve başarı dileklerimizi iletiyorum. Selamlar...

Resul Kocatürk

F tipi Hapishanesi / Bolu

Sincan 1 Nolu F Tipi'nden yeni yıl mektubu

Bir mücadele yılını daha geride bıraktık. Yeni bir mücadele yılına başlamanın coşkusu ve geçen bir yılı değerlendirip dersler çıkartmış olmanın bilinciyle hepinizi yoldaşça kucaklarız.

Bir yıl boyunca onlarca grev, işgal, direniş ve deneyim yaşandı. Zafer ve yenilgilerle... Ama her seferinde sınıf mücadelesine bırakılan deneyimlerle bir yılı geride bıraktık.

Paşabahçe'de Türkan Albayrak, Tuzla tersaneler cehenneminde Zeynel Kızılaslan, kurdukları direniş çadırlarıyla "tek başına da olsan mücadeleye devam" dediler ve kazandılar.

ÇEL-MER işçileri direndi, işgal etti kazandı.

Daha sayısız direniş yaşandı, yaşanmaya devam ediyor.

UPS işçileri halen direnişte.

Sınıf devrimcileri sadece destekçi olarak değil, örgütleyicisi ve parçası oldukları direnişlerle sayısız deneyim kazandı, sınıfla bütünleşmekte adımlar attı. Bir yılı nicel bir biriktirme süreci olarak geride bırakırken yeni yıllara bu birikimle giriyor yarının nitel dönüşümlerini örgütlüyoruz, o gün için örgütleniyoruz.

Gençlik soruşturmalarla, cezalarla, baskılarla susturulmaya çalışılıyor, üniversite 'karakollarında' 'yaşam' gün geçtikçe zorlaştırılıyor. Çünkü yaşam denilen şey tek tip, sorgusuz, boyun eğerek değil, 'bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine' gerçekleşince yaşam oluyor. YTÜ direnişçisiyle simgeleşen, soruşturma ve cezalara karşı mücadele devam ediyor.

Gençliğin eylemlerine saldırılar yaşandı, yaşanacak. Ancak gençlik geleceğe dair umutlarla dolu.

Onlarca yıldır cezaevlerinde mücadeleye devam ediliyor. 10 yılı aşkındır F tipleri ile tek tipleştirilmeye, boyun eğdirilmeye çalışılan insanlar teslim alınamıyor.

Bizler de Sincan 1 Nolu F Tipi'nden tutsak

sınıf devrimcileri olarak mücadelenin farklı bir alanında mücadeleye katılıyoruz. Yeni bir yıla, yine mücadeleyle yoldaşların arasında girmenin mutluluğunu yaşıyoruz. Mücadelede yoldaş olmanın hakkını vermeye çalışıyoruz.

Nasıl ki, grevler, işgaller, direnişler hem sınıf hem de sınıf devrimcileri için bin bir derslerle doluyorsa yine aynı şekilde cezaevleri de öyle. Düzen-devrim çelişkesinin açık bir şekilde yaşandığı, proletaryanın uzlaşmazlığının ve devrimci konumunun bilince daha çok çıkartılması gerektiği, devrimci iradenin sınıandığı yerlerdir. Ancak, insan olmanın onuru, içeride ve dışarıda mücadeleye devam etmeyi, insanca yaşanacak, emeğin hakim olacağı bir düzenin kurulması için mücadeleyi gerektiriyor.

Bu coşku ve bilinçle dostlarımız ve yoldaşlarımızla, direnen işçi kardeşlerimizle beraber yeni bir yıla mücadeleyle girmenin coşkusu yaşıyoruz.

Özgürlüğümüze değil, proletaryanın özgürlüğüne olan hasret ve bu uğurdaki mücadelenin coşkusuyla hepinizi selamlarız.

Çünkü kendi özgürlüğümüzün proletaryanın özgürleşmesinde olduğunun bilincindeyiz. Bu bilinç, bizi içeride-dışarıda özgür kılacak mücadeleyi şekillendiriyor. Dirençle, umutla, hasretle, yoldaşça kalın, bizler gibi.

Not: Kurduğunuz kardeşlik sofrasında bize de yer açın. Çünkü o sofraya zaman ve mekân dinlemiyor. Bir ucu 1871 Parisi'nde barikatlarda, bir ucu 1917 Ekimi'nde kışlık saraya yürüyen proleterlerin önünde... Bir ucunda Denizler, Mahirler, İbolar, Erdal Erenler, Habipler, Ümitler, Haticeler, Alaattinler var. Bir ucunda dünyanın dört bir yanında direnen işçiler. Bu sofraya kurulana kadar neler yaşandı hepsi bilincimizde. Bu yüzden bu sofraya tekrar tekrar kurulacak. Yoldaşça, emeğin hâkim olduğu bir dünya kurulana kadar ve kurulduktan sonra da...

Sincan 1 Nolu F Tipi'nden sınıf devrimcileri

Merhaba Kızıl Bayrak emekçisi dostlar.

Yeni bir yıla daha giriyoruz. Yeni yılınızı kutlamak istedik, bugüne kadar göndermiş olduğunuz yayınlar ile bize dışarısının havasını, gelişmeleri taşıdınız, duyarlılığınız için teşekkür ediyoruz.

Yeni yılın da dopdolu, kendi sınırlarını da aşacak mücadele yılı olması dileğiyle.

Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Özgür-Hikmet

Özgür Kabadayı

F Tipi Hapishanesi A-17 Edirne

EKSEN Yayıncılık Büroları

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt.
No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220
Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı
Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Katledilişlerinin 92. yılında

komünist önderler

**Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i
saygıyla anıyoruz...**

**Anıları kapitalist
barbarlığa karşı
mücadele çağrısıdır!**